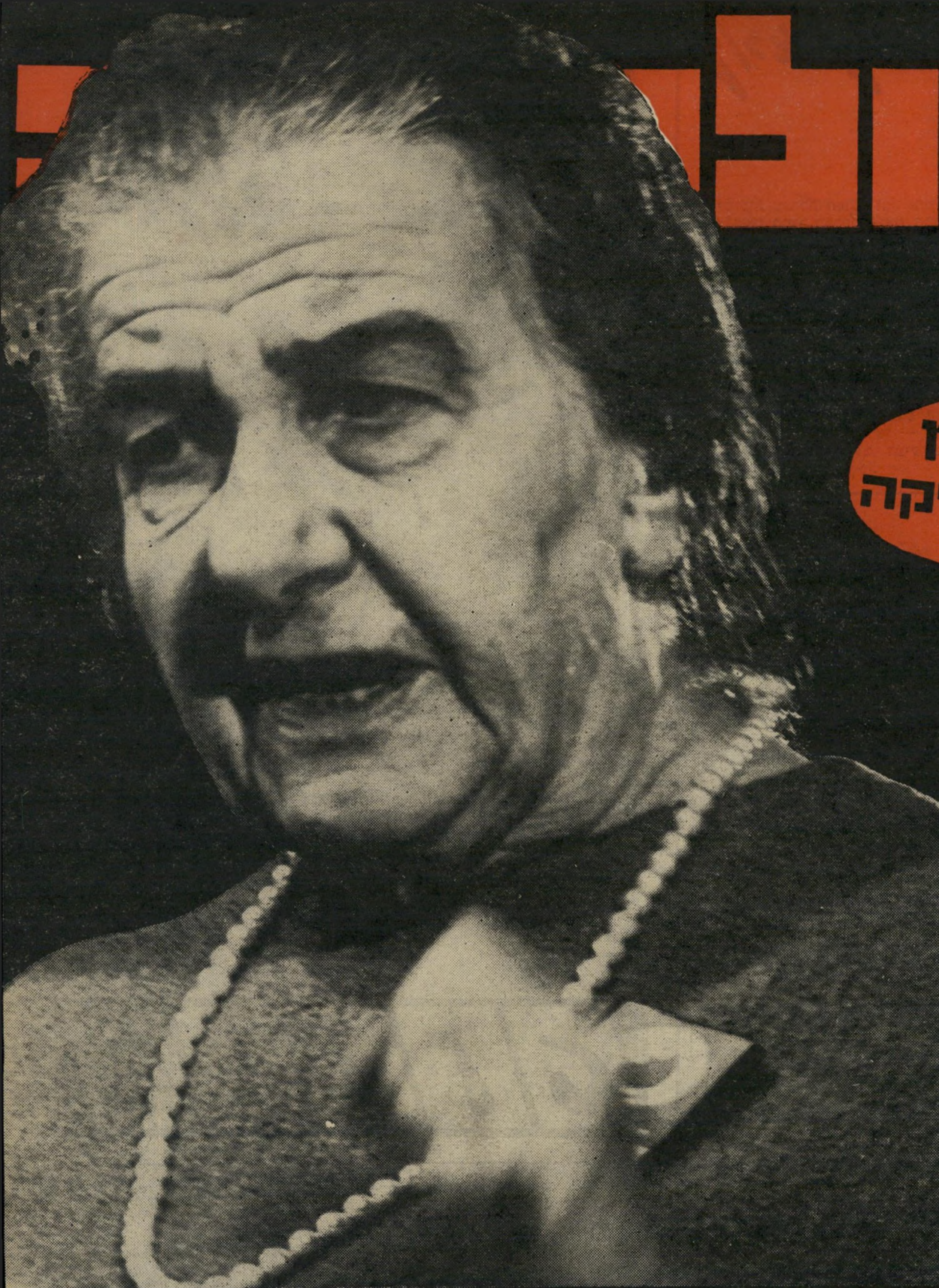

העולם

שימחה דיניץ
רוצה לאמריקה

חיים בר-לב
יצודק
למשלה

ניסיון
להדחת
ישראל
ישעיהו

ובכל זאת:

גולדה הולכת

קריא ירי.

ישיבות מערכת העולם הזה אינן נעדרות הומור. לא פעם עלה בדעתי, שאם היינו מפרסמים את הבדיחות, ההלצות והעקיצות ההודיות המושמעות בישיבה כזו, היה זה חומר קריאה משעשע ומרתק מהרבה כתבות המתפרסמות בעתון. אחד מחברי המערכת, עורך הכיתוב, עוזי הדרי, אפילו לקח את הדברים המצחיקים ברצינות, מנהל יומן של הבדיחות הפרטיות של המערכת, כשהוא מאיים עלינו שיום אחד יוציאם לאור.

אבל כבר הרבה זמן לא צחקנו כמו באותו יום, כאשר הכתב אריק לביא, העלה ליד שולחן הישיבות את הרעיון לפרסם כתבה על בתו של המצביא הגרמני רומל, המתבודדת על פיסגת הר-סיני. תחילה חשבנו שזו מתיחה של אריק, אחר-כך, כשהתעקש כי שמע מכמה מקורות את הסיפור, היינו בטוחים כי הוא עצמו נפל קורבן למתיחה. הצענו לו טפס על החרמון כדי לפגוש שם את סבתו של היטלר או לחפש בגבעת נאפוליאון את פילגשו — דזירה.

אריק דווקא לא נעלב, הציע שנטיל עליו לטוס לסנטה קתרין.

אריק דביר במרומו הר משה

והוא מתחייב לחזור עם הסיפור. עכשיו היינו בטוחים שהוא מנסה להערים עלינו, לצאת לחופשה באמצעות טכסיס מחוכם זה. סוף סוף מה נאמר לו אם יחזור אחרי שבוע ויספר: „היא כלל לא בתו של רומל, אלא נכדתו של מונטגומרי“.

בסלחנות עברנו לדון בעניינים אחרים. אבל הבחור המזוקן הזה התעקש ונאחז בסיפור ששמע, כאילו היה הסקופ של חייו. מצאנו פתרון כיצד לסיים את הפרשה: „סע לסנטה קתרינה, אבל על חשבונך!“

נאמר לו: „אם תחזור עם הסיפור, יוחזרו לך ההוצאות.“ כעבור יומיים נעלם הבחור. שמענו שהוא טס לסנטה קתרינה במטוס של חברת נתיב. רק אחרי ארבעה ימים נוספים הוא הופיע במערכת, הניח בחיך נצחון ערימה של תמונות, שצילם על פיסגת הר-משה באומרו: „הנה, זו בתו של רומל.“

באותו רגע נזכרנו שבמדינה הזאת אסור להתלוצץ. כי כל בדיחה הופכת כאן למציאות.

★ שלוש שעות של עליה

כדי דהסיר את חיוכי הספקנות הרחמניים שלנו, עשה אריק דרך ארוכה ומפרכת, יותר משעשה כל כתב אחר של העולם הזה עבור סיפור אחד. את הכתבה, המופיעה בעמודים 10-11, יכול היה לכתוב רק אחרי שהגיע לסנטה קתרינה, טיפס ברגל אל הר משה, מהלך של שלוש שעות הליכה בריאה.

מספר אריק: „אחרי שקיבלתי מהמפקד הצבאי של האיזור רשות לעלות להר, בחרתי לטפס בדרך הגמלים. דרך הגמלים עוברת דרך מנזר סנטה קתרינה המפורסם. לא יכולתי לחלוף שם מבלי להכנס פנימה. ביקור זה עלה לי כיום, מסתבר, שכל יום בשעה 12 בצהריים, נסגרים שערי המנזר ואינם נפתחים אלא בשעה 3.30 אחצה. הסדר זה נעשה כדי לאפשר לנזירים מנוחה ותפילה ללא הפרעה. כיון שלא ידעתי על כך, נכלאתי במנזר. אחרי-הצהריים כבר היה מאוחר לטפס בהר. נאלצתי לדחות את הטיפוס עד לשחר יום המחרת.“

„שער המנזר נפתח בארבע לפנות בוקר. אבל הבדואים המקומיים עדיין ישנים, כך שנאלצתי לטפס ללא ליווי. מובן שכתוצאה מכך תעיתי בדרך. תחילה אין העליה קשה. רק מאוחר יותר, כאשר מגיעים לכנסייה קטנה הנקראת כנסיית הארבעים (לפי האגדה, רצחו כאן בדואים 40 נזירים) מתחילה הדרך הקשה. קל לזהות אותה לפי הסימנים שמשי-אירים כאן הטיילים הישראליים. במעלה הדרך ניתן לפגוש בבדואים הממתינים עם גמליהם. הם מצפים למטפסים הישראלים הנחלשים במהלך הטיפוס ומבקשים להמשיך לעלות על גבי גמל.“

לאריק עצמו, לדבריו, היה המאמץ כדאי, רק כדי שיוכל עכשיו לצחוק לשאר חברי המערכת שלעגו לו. מה שברור הוא, שמעתה יצחקו שעות בישיבות המערכת. היום מסוכן כבר לנחש מה בדיחה ומה לא.

אריק דביר

INDESIT

לכל הדורש

ללא תמורה וללא כל התחייבות

ספר הברית החדשה

לשם השכלה כללית ולהכרת הדתות

יישלח לכל הדורש בכתב.

ת.ד. 7089 ירושלים.

(נא לציין את השפה ולכתוב בכתב ברור).

מאכלים הודיים

פתוח עד חצות

ארוחות קארי מקוריות ומאכלים הודיים אחרים עוף בקרי, חסילונים, ירקות ודגים. ארוחות עסקים מדאח ב"ש 9.75. מיוזג אויר מלא ואורח נעימה.

המסעדה ההודית

רח' שדום עדיכם 10, ת"א, טל. 58553 (ע"י בית „אריק“)

סיטאר

”...המסיבות האלה
פשוט הורסות אותי...”

”גולדסטאר” סיבה טובה - למסיבה טובה

תשקיף

האמריקאים חושדים

בקשר סמוי עם בריה"מ

בשגרירות ארצות-הברית בישראל הציטונו לאחרונה ידיעות המוכיחות למפקדה כי בין ישראל וברית-המועצות יש צינור תיקשורת סמוי אך יעיל. ידיעות על כך הועברו לווינגטון.

המדובר הוא במגעים רשמיים המתנהלים בסודיות מרובה, אך שעצם קיומם מובא לידיעת המעוניינים בכך בהבלטה רבה. הן לישראל והן לממשלת ברית-המועצות יש אינטרס ישיר בכך שעצם קיום המגעים יהיה ידוע, מבלי לגלות את מהותם, וזאת כדי להפי' עיל לחץ על בעלות-הברית: ישראל על ארצות-הברית, והרוסים על מצריים.

תוקפנות דיין -

סימן ליתורים

בניגוד למשקיפים זרים, שפירשו את נאומו האחרון של שריהיטחון משה דיין ביום השישי האחרון — בו הכריז כי הוא מעדיף מלחמה על נסיגה — כסימן להקשחת הקו של ישראל, סבורים משקיפים בישראל, כי המסקנה צריכה להיות הפוכה. אומנם, מסכימים המשקיפים, נאומו של דיין הציג טיין בחריפות, והיה התוקפני בנאומיו בשנה האחרונה, אבל — הם טוענים — דיין נוהג להקדים תמיד נאומים תוקפניים לויתורים. כך עשה בטרם קיבלה ישראל את תוכנית רוג'רס והסכימה להפסקת האש, וכך עשה גם בטרם הסכימה ישראל לחזור לשיחות יא-רינג בעקבות הזנת הטילים המצריים בתעלת סואץ. לכן, אומרים אותם משקיפים, חמת' בספים על ניתוח צעדי דיין בעבר, קרוב לוודאי שבישראל עומדת להיכנע בקרוב ל" כמה נקודות בהם לוחצת עליה ארה"ב."

אבן הפר הוראות

שריהחוף אבא אבן הפר הוראה מפרי רשת של הממשלה, כאשר נחת בנמליהתערי פה של פאריס, בדרכו למושב מועצת איי רופה בשטרסבורג. הוראת הממשלה התקבי' זה על סמך המצאתו של שגריר ישראל בפאריס, ארתור בוינתן, שמען כי במצב היחסים הנוכחי בין פאריס וירושלים, בו מסרבים הצרפתים להזמין את אבן רשמית אליהם, אך מעוניינים להפגישו לשוחר מקי רית עם שריהחוף הצרפתי, — חייב אבן לעקוף את פאריס.

לצורך זה אף תכננו סקידי משרד החוף לוח רכבות מיוחד באמצעותן יגיע אבן לשטרסבורג, אחי רי שיגיע במטוס לשווייץ. משום מה בחר אבן להמרות את ההמלצות וההוראות, עורר בכך את זעמם של אנשי השגרירות הישראלית בפאריס.

מחריף המאבק במפ"ם

סביב בעיית הרוטציה

בעיית הרוטציה במנהיגות מפ"ם, המהווה סלע מחר לוקת בין הנהגת המפלגה לבין הדור הצעיר, גרמה השבוע לאייהופעת ביטאון הקיבוץ הארצי השבוע בקיבוץ הארצי. במאוחר גילתה הנהגת המפלגה כי בגליון שעמד להופיע השבוע התפרסם עמוד מכתבים

בו הביעו חברים את דעתם בזכות עיקרון הרוטציה, שאינו נראה למאיר יערי. אחרי שעורך הביטאון קיבל הוראה להוציא את המכתבים, הוא השאיר במקור מם עמוד זכן שבמרכזו הודעה: "כאן היו צריכים להופיע מכתבים שנפסלו עדידי הנהגת מפ"ם".

הביטאון, שהודפס בצורה זו ב-17 אלף עותקים, נגנז ולא הופץ, אבל כמה עותקים ממנו גונבו החוצה.

ועדת אשר: ההקלות

בשנה הבאה

מרבית מסקנות ועדת אשר, הוועדה הדנה ברפורמה במיסוי המקובל בישראל, שמשמעותן החמרת עול המיסים, ייושמו בתקציב המדינה, כבר בשנת התק' ציב הבאה. לעומת זאת, נראה שמרבית ההקלות שהוועדה ממליצה עליהן, ייושמו רק בשנת התקציב 1973/74, שהיא שנת בחירות.

מדובר בעיקר בהחמרות במס הרכוש ובסעיפי ההוצאות, שהמלצות ועדת אשר ביחס אליהן יתקבלו עוד השנה. לעומת זאת תוסבר דחיית ההקלות המומלצות בשנה נוספת, בדחיית הטלת מס הערך המוסף. מלבד השיקולים הכלכליים הנובעים מהצורך לאזן את תקציב המדינה, נלקח בחשבון שיקול פוליטי — היתרון שבהג' הגת הקלות מס קרוב ככל האפשר לבחירות.

אלון ביטל מעמדות

מסר לנושאות

התאחדות הכדורגל

שריהחיןוך יגאל אלון ביטל כפי הנראה את תוכניתו למנות את עורד מסר, ידידו ומי שהיה מנכ"ל משרדו בעת שהיה שר העבודה, כנשיא הממונה מטעם משרד החינוך של התאחדות הכדורגל. נסיגתו של אלון בנושא זה נעשתה אחי רי שהוסבר לו, כי לא ייתכן למנות לתפי קיד של הבראת גוף חודה ומושחת אדם שהואשם בזמנו עדידי מבקריהמדינה בשור רה ארוכה של פגמים אסתטיים ואחרים, בעת ששימש כמנכ"ל התעשיות הכימיות. בינתיים נראה כי מאחורי החלטת בית"ר שלא להיענות לדרישת אלון ולא להחליף את נציגיה בהתאחדות הכדורגל, עומד תרגיל פוליטי שעושים עור וייצמן וח"כ קרמרמן לשר החינוך.

מי שיגר את משלחת

העבודה לכנס הווג'ס?

תעלומת משלחת הסטודנטים של מפלגת העבודה,

בראשותו של דובר המפלגה יורם פרי, שנסעה לכנס התאחדות הסטודנטים היהודיים בארצות-הברית מבלי שהוזמנה לשם, וסולקה בבושת פנים, נפתרה השבוע. הסתבר כי יציאת המשלחת נעשתה כי עצתו והשראותו של מזכ"ל העבודה, ישראל ישעיהו.

שיחוף פעולה

במכון הייצוא

מינויו של אברהם בעת שיושב ראש מועצת המנהלים של הייצוא הוא אלוף-מישנה (מיל.) בנימין גיבלי, מי שהיה בזמנו ראש אגף מודיעין בצה"ל, מצביע על הכוונה ליצור תנאים לשיחוף פעולה בין המנכ"ל ויושבי-ראש מועצת המנהלים. בשעתו, כבר עבדו דר וג'יבלי בכפיפה אחת וגילו תיאום יוצא מהכלל בעבודתם המשותפת.

גם לביב רוצה

לראות מיסמכים

אחרי שכתב האישום נגד העיתונאי יגאל לביב, מאשים אותו בפריצה, כדי להשיג מיסמכים, ולא מזכיר דבר בקשר להאשמות הסחיטה ונסיגות הסחיטה, עליהם התבססה ועדת פלד במיצאיה, שעה שחקרה את פרשת "מיסמכי לנסקי" — עומד לביב לתבוע משר המשטרה לאפשר לו לעיין בחומר החסוי, עליו ביססה ועדת פלד את מסקנותיה. לביב ימען בבקשתו כי אחרי ששרי הפנים איפשר לפרקליטו של מאיר לנסקי, לעיין במיסמכים שהצטרכו במשרדההפנים נגד שוחדו, זכאי גם הוא ליחס דומה מצד שריהמשטרה.

אגב, בינתיים הסתבר כי המיסמכים שאספה פרקליט המדינה גבריאז כך בעת שהותו בארצות-הברית נגד מאיר לנסקי, ושעדיהם הסתמך שריהפנים בסרכו להא' ריך את אשרת התייר של לנסקי, אינם מכי דים כל חומר חדש, שלא פורסם קודם לכן בעיתונות או כספרים אודות הפשע הי מאורגן.

מאבק סביב

פסילת מחזה

המועצה לביקורת פרטים ומחזות פסדה להצגה את מחזהו של עמוס קינן, "חברים מספרים על ישו".

המועצה לא נימקה רשמית את החלטתה, הנובעת מתוכנו ומלשונו של המחזה ("אלוהים יאכל חרא?"). יתכן מאוד שסביב הדרישה לקבל נימוק רשמי, וסביב ההחלטה עצמה, יתלקח מאבק משפטי.

רחוב

אחד

בתל-אביב

בארץ, בסוריה וברוסיה

"העולם הזה" 1779, "גיהינום באשקלון", על המרד בבית הכלא. הכתבה גיהנום באשקלון מזכירה לי את בתי הכלא בסוריה. בושו לכם, נציב בתי הסוהר אריה ניר, סוהרי כלא אשקלון, ושאר מנהיגי המדינה המעלימים עין! איפה כל הצורחים והמפגינים על הר עוול הנעשה בבתי הכלא ברוסיה? הבזו לכולכם!

סנדרה פה, ירושלים
גם המוסר הוא עניין של גיאוגרפיה.

מכתב נוראה

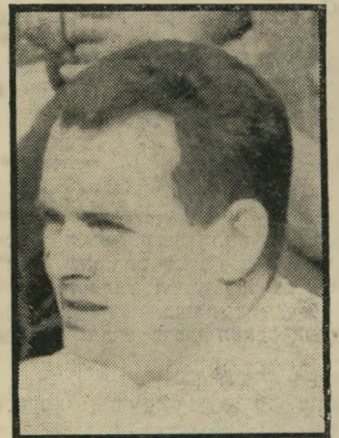
של עוול

"העולם הזה" 1779, "מדוע היית עצור ללא משפט 15 חודש", מכתבו של פאזי אל-אסמר. מכתבו של פאזי אל-אסמר מוכיח ש-קפא יכול היה לשבת במדינת ישראל, ומבלי שיצטרך להפעיל את דמיונו, יכול היה לשאוב חומר מלוא חופניים רק ממה שמתרחש בה. נשלח מכתב, המכתב לא הגיע ליעודו, ובו ניסו לגייס אדם מוכר בציבוריות הערבית. והנה, די בכך להנחית מהלומה מוחצת על אותו אדם, לעצרו, לרתקו ולהתעלל בו. הממורים, הכושים העבריים, וסיפורו של אל-אסמר, הכל מצטרף למכתב נוראה אחת של קיפוחים ועוולות! שלמה אילן, תל-אביב
אך חסר עדיין סופר בדוגת קפא.

שחור

ולבן

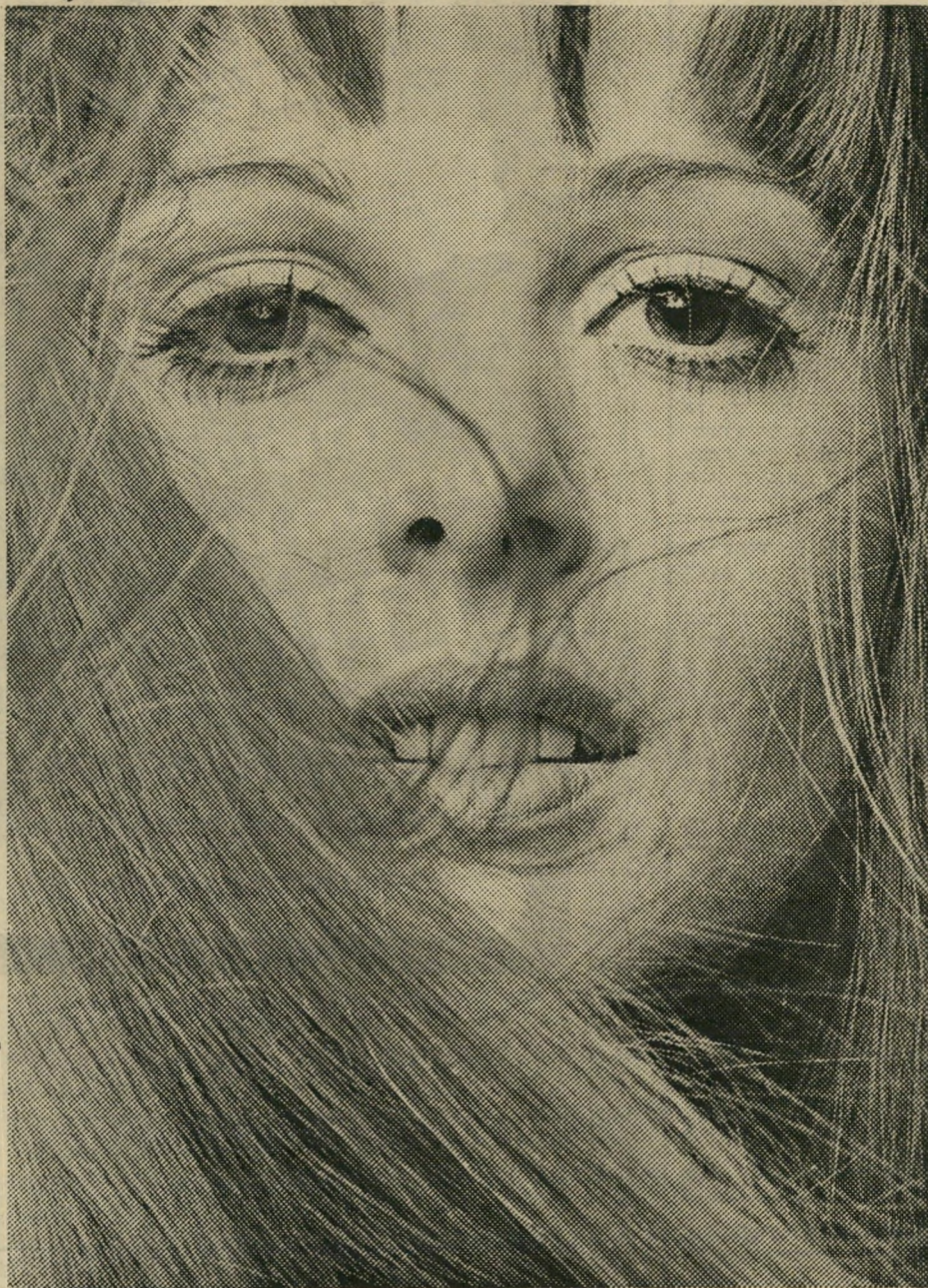
"העולם הזה" 1780, "היהודים הם הלבנים נגד העברים השחור רים", פרשת הכושים מדימונה. בסופו רב קראתי ושמעתי על המסע הגרוב, אשר הוחלט עליו כדי לסלק מ-ארצנו ומתוך עמנו את השחורים, אשר

אלכסנדר

הצליחו לחזור פנימה במסווה של תיי-רים, הרואים את עצמם ברוב חוצפתם כשתיים שווים לעם היהודי; והם אף מעזים לטעון כי מאמינים הם בדתנו, דת משה רבנו! אחרי שניתנה מגבוה הפקודה, והטל-וויזיה ירתה הירייה הראשונה (ביום 1.10), החלו הגלגלים לנוע, והכל התנהל מאז על פי התוכנית. כל הכבוד! גם אנכי הודעתי כאשר התברר לי שהכושים הללו מעזים להשליך פסולת על המדרכה בדימונה, והם אף מגדלים ילדים רבים (הרי לא אליהם התכוונו, כאשר השתכנענו שיש צורך מירבי בהגדת הריבוי הטבעי!). ילדים שחורים אלה עוד מעזים לשחק ולהקים רעש סביב בתייהם מגורים שלהם, אפילו בין השעות 2 ו-4 אחרי הצהריים! חוצפתם הפראית של תיירים שחורים אלה עוברת כל גבול.

(המשך בעמוד 6)

...היה לה שיער יבש

היה לה שיער יבש וחסר ברק. עד אתמול. אתמול היא חפפה אותו ב-SUAVE השמפו החדש של "הלן קרטיס" נסי אותו גם אתו לבחירתך 4 סוגים של SUAVE-השמפו המעולה המיוצר לפי נוסחה אמריקאית.

SUAVE-Egg Shampoo

לשער שמן

SUAVE-Lanolin Shampoo

להחזרת ברק משי לשיערך

SUAVE-Herbal Shampoo

להבראת השיער ועור הראש

SUAVE-Conditioning Shampoo

שמפו שהוא גם מעצב שער

Helene Curtis
PARIS, LONDON, NEW YORK

מכתבים

הרב גורן

וההלכה היהודית

בעקבות הראיון שנערך עם הרב שלמה גורן בתכנית הטלוויזיה מוקד הייתי רר זה לחזק לכבוד הרב ולקוראים מספר דברים.

(1) ההלכה היהודית מקבלת נישואין בין שני בני זוג, שנערכו בנוכחות שני עדים (לא רבנים), טבעת ששווה לפחות פרוי טה אחת, ואמירת המשפט: "והרי את מקודשת לי". מכאן ועד לכפיית חוקי הנישואין הדתיים, או איסור נישואין אז רחיים — הדרך רחוקה.

(2) משום מה מציע הרב גורן למדינת ישראל, ללמוד מחוקיה הדמוקרטיים הר נאורים של ארה"ב ביחס לנתיחת מתים. איני זוכר ממתי החלו רבנינו להודק לארה"ב כדי להוכיח פסק הלכה, וממתי לומדים הם תורת דמוקרטיה ביושינגטון.

ענינה

(3) יש לי שאלה, הרב גורן: אם הינך מתיר לבנות דתיות לא להלגייס, כדי לש מור על המסורת, האם תהיה סובלני כדי להתיר זאת גם לבחור שמצפנו אוסר עליו להרוג?

(4) שמחתי לשמוע כי הרב גורן מצפה מהרבנים שיידרו אל העם. אני מחכה ל רגע בו אראה את רבנינו מסתובבים ב חולצות פרחוניות ובגיינס, כשחיוך על פיהם.

אהוד ענינה, בתיים

מה יש כאן לצחוק?

המאבק

המקצועי

לשובתי המכס: שמענו היום, 30.9.71, ברדיו על שהחזרתם למעבידכם את כר טיסי הברכה לראש השנה. באמרכם כי קיבלתם את אחוליו בצורת צווייגיוס. תשובתכם תיחרט בדברי המאבק המקצועי האמיתי.

ראובן שטרן, חיפה

העיקר: חתימה טובה על חוזה חדש.

חייל

ופועל

בתאריך 30.9.71 נגשתי לרישוי מכונית במוסד המורשה מטעם משרד התחבורה, דינמוטר. בבדיקה לפני הרישוי במוסד הראשון של דינמוטר קניתי חגורות בטחון ב-65 ל"ל כולל הרכבה.

עברתי את כל בחינות הרישוי ונותר רק להרכיב את חגורות הבטחון ולהחתיים את הרישיונות. האיש האחראי בדינמוטר סירב לבצע העבודה ואמר לי "תחזור מחר וארכיב לך". למרות שהובטח לי להחזיר את חגורות הרכב בעת הרישוי, ולמרות שהסברתי לאיש שאני חייל בחופשה, הוא ענה: "אתה חייל ואני אדם עובד". כל הכבוד לדינמוטר! שירות ויחס מתחת לכל ביקורות.

קורא, תל-אביב

אין ברירה. צריכים להדק את ה חגורה.

(המשך בעמוד 8)

(המשך מעמוד 5)

כעת מבין אני טוב יותר את מדיניות הנבונה של ממשלות ידידותיות מסוימות, דוגמת דרום-אפריקה.

הנני מציע להקים מייד מיכלאה עבור שחורי דימונה במקום מבודד, כדי שלא ייתכן עוד מגע בין יצורים תת-אנושיים אלה לבין יהודים טהורים וגאים; שם מקומם עד שנוכל לזרוק אותם באורח חוקי ומסודר החוצה. דימונה חייבת ליה פך שוב לעיירה שקטה, נקייה וחמודה, כפי שהיתה עד בואם של הגויים השחורים והפראים הללו.

רצוי, לדעתי, להקים את המיכלאה בר קרבת אחד מבתי-הסוהר שלנו, והרי כי אלה יש הרבה, כדי שנוכל להשליך פושי עים שחורים אלה מהמיכלאה ישר לכלא, וזה במיקרה ויתנגדו לכך שגגן עליהם, כל עוד והם אורחינו, בפני זעמם המרוסן ומעוררי-הכבוד של יהודים טובים, אשר לבטח ירצו לטהר את אדמתנו מהחרפה הכושית הזאת.

עלינו לבודדם בחקדם ולרסא את הר גידול הממאיר, ולכן הכרחי לדאוג לכך כי לתיירים שחורים נוספים לא יותר לצאת מנמלי-התעופה אל תוך ארצנו הר נקייה. הבה נתגונן וגשליך את היצורים המזוהים הללו ישר בחזרה למטוס אשר הביא אותם!

ישראל אלכסנדר (ואן דייק), רמת-חן

● צחוק-צחוק, אבל כמה מאזרחי יש ראל חושבים ברצינות מחשבות שחורות אלה, שהקורא אלכסנדר העלה אותן כי טאטירה.

איזה

דרג?

"העולם הזה" 1777, "שלוש שעות יותר מדי", על תוכנית הטלוויזיה השעה השלישית בהנחיית ישעיהו בן-פורת.

אפשר להתווכח, כמובן, על דעותיו הר שונות של העיתונאי ישעיהו בן-פורת. אך שמה תענו לי מיהו העיתונאי שלכם (מדרג א' כמובן) אשר קבע שי.כ.פ. הוא עיתונאי מדרג ב'?

אליעזר דומקה, חיפה

אבות אכלו בוסר

ושיני בנים תקהינה

אחד הסימנים של מדינה דיקטטורית הוא הפעלת עונש קיבוצי, או הענשת פרט מסויים בעוון פשע של אחר. אפשר לכתוב זאת אחריות-קיבוצית או שעי-לעזאזל.

והנה קם כבוד הרב גורן והחליט להצ-דיק את העונש "הממזרים" בשל מה

גראור

הוא קורא: חטא הוריהם. בצורה כזאת מפר הרב הראשי של תל-אביב את החוק הבסיסי בדמוקרטיה, האומר שכל אדם אחראי למעשיו ורק למעשיו, ואין להע-ניש אדם בשל פשע של אחר.

בנצלו במה ציבורית שהועמדה לרשור תו (טלוויזיה) ושמרתה היתה לשרת את הדמוקרטיה, התקיף הרב גורן את אחד היסודות החשובים של מדינה מתוקנת בקובעו עקרון של "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה".

דן גראור, פתח-תקווה

● קואליציה אכלה בוסר, ושיני אור-חיים תקהינה.

ידיעות אחרונות 8.8.71

זוג נוסעים קיים
יחסים בשעת טיסה
הכירו זה את זו כשעלו ל"בואינג"
של "בי.א.אי.סי" בנייר-יורק
והאהבה התלהטה

— מאת כתב "רויטר" בלונדון —
זוג נוסעים במטוס של חברת התעופה הברי-טית "בי.א.אי.סי." קיים יחסים בטיסה

זה בדיוק
מה שקורה
בסרט הפיקנט
המתפרפר
המאהב של דוד הסיכון

בקולנוע "תל-אביב"

לצלילה
עד 100 מ'

טיסו סידרל
סופר-צלילה —
אוטומטי,
עם תאריכון
וכרונוגרף,
אטום למים,
אלי-חלד, מחוסן
בפני כל זעזוע.

מ-169 ל"י

TISSOT
סופר-צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

המפד"ל בין קודש לחול

למר יצחק רפאל, חברה הכנסת מטעם המפד"ל, יש כישרון מיוחד לתקוע את חוטמו במקום הלא-נכון ובזמן הלא-נכון. אני לא מתכוון, ברגע זה, לביקורו של איש האלהים במועדוני סטריפטיז פריז ואיים ולחלקו בפרשת השוחד של "תל-גיבורים". בעניין זה, כמו בענייני מצפון אחרים ודאי, הוא הגיע לידי פשרה עם סילבי קשת, אם כי מישפט זה עדיין תלוי ועומד לו לפני בית-דין של מעלה. כוונתי להתערבותו בעניין תקציב-הביטחון. כשבוע שעבר, באסיפת חברי מפלגתו בירושלים, התנגד מר רפאל לקיצוצים בתקציב הביטחון, עוד בטרם הגיש שריהביטחון את תקציב משרדו לעיון שריהארץ ולאישור הממשלה. אני לא מבין איך הוא יכול להתנגד לקיצוצים בתקציב, אותו אפילו שריהארץ עדיין לא ראה? וזה אחרי ששרי האוצר הודיע במפורש שאין בדעתו ל"קצץ בסעיף הרכש של התקציב. אולי מתכוון מר ספיר להקפיא לזמן מה תקציב מן המצודות-היוקרה בשטחים, אותם מוכנה הממשלה להחזיר ברגע שיפרוץ השלום? כוונתי למצודות כפירים, נמר רים וחמורים, שישירתו בכספיו של משרד המיסים עשרות מיליונים של לירות. אולי יציע שריהארץ לקיצוץ בסעיף הוואפלים וה"בראסו"? הרי אין להעלות על הדעת שספיר יציע לקצץ בתקציב הלובלים והאתרוגים של צה"ל, ואין גם כל סימן לכך שהוא יציע להקל על בעיית כוהיהארם על-ידי גיוס בני-הישיבה. בות, אם כן, על סמך מה מתנגד אותו מר יצחק רפאל לקיצוצים בתקציב הביטחון? וזה עוד לא הכל. עצם הוויכוח הצרי בורי שהתעורר — זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה — בקשר לתקציב הביטחון, אינו מוצא חן בעיניו של מר יצחק רפאל. שימו לב לדבריו של מורה הלכה וגדול חסידי "לירד": מר רפאל הביע באותה אסיפה, צער על שהוויכוח פרץ לרשות הרבים שלא במקומו ולא בזמנו, ועל כך הוא פסול מעיקרו" (ה'ארץ, 13.10.71).

למה יצחק רפאל, חברה הכנסת מטעם המפד"ל, יש כישרון מיוחד לתקוע את חוטמו במקום הלא-נכון ובזמן הלא-נכון. אני לא מתכוון, ברגע זה, לביקורו של איש האלהים במועדוני סטריפטיז פריז ואיים ולחלקו בפרשת השוחד של "תל-גיבורים". בעניין זה, כמו בענייני מצפון אחרים ודאי, הוא הגיע לידי פשרה עם סילבי קשת, אם כי מישפט זה עדיין תלוי ועומד לו לפני בית-דין של מעלה. כוונתי להתערבותו בעניין תקציב-הביטחון. כשבוע שעבר, באסיפת חברי מפלגתו בירושלים, התנגד מר רפאל לקיצוצים בתקציב הביטחון, עוד בטרם הגיש שריהביטחון את תקציב משרדו לעיון שריהארץ ולאישור הממשלה. אני לא מבין איך הוא יכול להתנגד לקיצוצים בתקציב, אותו אפילו שריהארץ עדיין לא ראה? וזה אחרי ששרי האוצר הודיע במפורש שאין בדעתו ל"קצץ בסעיף הרכש של התקציב. אולי מתכוון מר ספיר להקפיא לזמן מה תקציב מן המצודות-היוקרה בשטחים, אותם מוכנה הממשלה להחזיר ברגע שיפרוץ השלום? כוונתי למצודות כפירים, נמר רים וחמורים, שישירתו בכספיו של משרד המיסים עשרות מיליונים של לירות. אולי יציע שריהארץ לקיצוץ בסעיף הוואפלים וה"בראסו"? הרי אין להעלות על הדעת שספיר יציע לקצץ בתקציב הלובלים והאתרוגים של צה"ל, ואין גם כל סימן לכך שהוא יציע להקל על בעיית כוהיהארם על-ידי גיוס בני-הישיבה. בות, אם כן, על סמך מה מתנגד אותו מר יצחק רפאל לקיצוצים בתקציב הביטחון? וזה עוד לא הכל. עצם הוויכוח הצרי בורי שהתעורר — זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה — בקשר לתקציב הביטחון, אינו מוצא חן בעיניו של מר יצחק רפאל. שימו לב לדבריו של מורה הלכה וגדול חסידי "לירד": מר רפאל הביע באותה אסיפה, צער על שהוויכוח פרץ לרשות הרבים שלא במקומו ולא בזמנו, ועל כך הוא פסול מעיקרו" (ה'ארץ, 13.10.71).

וזה מה שקוראים בעברית מדוברת: בבלבול ביצים ללא תכלית. בואו ננסה לנתח את המישפט המטומטם הזה, ולהבין מה בעצם רצה מר רפאל להגיד. האם דיון בתקציב-הביטחון חייב

פתרוננו של קפקא לס'כסוכי-עבודה

מאלי אפשרי, שמון הרצוי שיהיה גם ל"שכר המכסימאלי, הוא לחם מיס ותמי רים, מזון, בגדים וכלי מיטה פשוטים, כשל העניינים. 5. לראות את היחסים בין העובד והמעביד כמבוססים על אמון הדדי; לעורר לא לדרוש בורות מישפטיה. מלאכה פשוטה התחייב לבצע חייבת להתבצע בכל תנאי, פרט למקרים בהם מצב בריאותו של העובד דורשת התחשבות מיוחדת. זכויות: 1. לא יותר משש שעות עבודה, שרק ארבע או חמש מהן הן עבודה גופנית. 2. זקנים ובעלי בריאות לקוייה זכאים לאישפוז בבתי-חולים ובתי-אבות ממשלתיים. 3. חיי עמל הם עניין של מצפון ואמונה באת. 4. רכוש אישי יש למסור לממשלה לצורך הקמת בתי-מגורים ובתי-חולים. 5. אין מקום, לפי שעה לפחות, לזוגות נשואים ונשים בקולקטיב. 6. מועצת הפועלים (אחריות כבדה) תסיטוק במשאומתן עם הממשלה. 7. המוכשרים לכן יתנדבו להגיש עזרה, ללמד ולחנך במקומות יישוב נידחים ובי מישכנות עוני, הזקוקים לכך. 8. מיספר חברי הקולקטיב לא יעלה על 500. 9. רצוי לנסות את הרעיון במשך שנה. 10. מתוך הביאוגראפיה של קאפקא (מאת מאכס ברוד).

בענין הכושים מדימונה

מתנגד שיפלו אדם לרעה בגלל צבע עורו, כך אני מתנגד להפלייתו לטובה. אילו הכריזו האנשים האלה שהם רוצים את עצמם כיהודים (גם אם הגדרה עצמית זו לא היתה זוכה בתמיכת הרבנות ומשרד-הפנים) הרוצים להיות בי קרבתו כאזרחים ישראלים לכל דבר, הייתי יוצא להפגין ולהקים צעקות נגד גירושם מתאריך, אך מאחר והם רוצים עצמם ככני "העם הנבחר", וכבעליהם ה"בלעדיים של הארץ הזו, אשר בבוא היום יסלקו מכאן כל מי שלא יהיה מוכן

בין כתביו של סראנץ קפקא מצוייה רשימה קצרה ומדהימה בשם "הצעה ל"קולקטיב פועלים". אני לא בטוח שאני מסכים עם כל סעיפיה, אך אין לי ספק שמזכירי ההסתדרות והשרים, המתחבטים בימים אלה בהצעת-החקיקה ל"שוכסוכי-עבודה", ימצאו בה עניין רב. חלק מהרעיונות שהעסיקו את קפקא, הפקיד הוטר בפראג, העסיקו גם את מייסדי תנועת העבודה השיתופית בארץ. אלא שהוא, בניגוד להם, היה מקבל ודאי שבץ אילו נוכח לדעת איך מוצאים לפור על האידילים היפים האלה היום. והרי לפניכם תרגום הקטע ללא הערות נוספות: חובות: 1. לא להיות בעל-הון ובעל נכסים. הרכוש היחיד המותר: בגדים פשוטים ככל האפשר (שיתוארו בפירוט) כל-ידיעו, דה, ספרים ומזון לצריכה אישית, כל השאר שייך לעניים. 2. להתפרנס מיגיע כפיים, לקבל כל תפקיד שאינו מעל כוחותיו של האדם, ושאינו מסכן את בריאותו. לקבל כל עבודה שתוטל על-ידי מועצת הפועלים — גוף האחראי בפני הממשלה — כאשר אין אפשרות לספק לאדם עבודה לפי בחירת ליבו. 3. לעבוד שלא על-מנת לקבל שכר שהוא מעל צרכי הקיום הבסיסיים ביותר של האדם. 4. קיום ספארטאני ביותר. לא לאכול יותר מהדרוש לקיום הגוף. שכר מיני

הרוחות רגשו מאוד לאחרונה בקשר לכת העברים-הכושים היושבת בדימונה. שמנה-עשר מבני הכת שיניסו להצטרף אליהם גורשו מהמדינה, בתירוץ הפורמלי שלא היו בידיהם הוכחות שלא יפלו ל"מעמסה על הציבור הישראלי. הבעייה היא, כמובן, הרבה יותר עמוקה. האמת היא שהם אינם רצויים כאן להרבה אנשים מהרבה סיבות. משרד-הפנים אינו מכיר בהם כיהודים, מאחר ולא עברו התהליכי גירור וזכ"גויים" חוק השבות אינו חל עליהם, והם אינם רצויים במדינה כמו כל ה"לא-יהודים" האחרים הרוצים להיות כאן. הגזענים אינם רוצים בהם, משום צבע עורם השחור. אבל גם אני, כלבירלים אחרים, המאמינים שהמדינה צריכה לפי תוח את שעריה לכל אדם, — הרואה את עצמו כיהודי והמוכן לקחת על עצמו את גורל העם היהודי — ללא הבל דת לאום וגזע, גם אני לא מתלהב מנוכחותה של הכת הזו בגבולות המדינה. נשכח לרגע את צבע עורם. אני הייתי מתנגד לבואה של כת אנגלית או שוודית, שהיתה רואה את חבריה כצאצאיהם של העברים הקדמונים וכיורשיה הבל-עדיים של ארץ-ישראל. אני מוכן לשאת את נוכחותו של מטורף אחד מסוג זה, אבל כת שלמה, הטוענת שמיספר חבריה מגיע למיליונים, והמבטיחה לנו שכולם יעלו ארצה ובבוא היום הגדול יסלקו מ"כאן, בעזרת הכוח העליון, את היהודים שאין להם כל זכות על האדמה הזו — כת מטורפת כזו אנו רשאים בהחלט ל"הרחיק מגבולות המדינה. העובדה שצבע עורם שחור אינה מקנה להם שום חסינות, אפילו אצל הליברלים הגדולים ביותר, בדיוק כפי שאני

להאמין ב"עליון" שלהם — אני בהחלט תומך בסילוקם מהמדינה. ובלי שום פוילת-שטיק ליגאליסטיים. זכותנו היא לומר להם בגלוי: "אתם לא רוצים בנו — אנחנו לא רוצים בכם. תורו למקום שממנו באתם, ושלוש על ישראל, וגם על העברים". טענותיהם כאילו לא רוצים בהם על רקע גזעי דומות לטענותיהם של גנבים יהודים בחוף-לארץ, הטוענים נגד אנטי-שמיות. אינני דן אדם לפי מוצאו וצבע עורו, אך בדיוק כפי שיש יהודים שפלים, גזענים, רמאים ומטומטמים, כך יש ודאי גם כושים כאלה. מי שאוהב את "כל" ה"כושים" הוא לא פחות גזעני מאדם שאינו סובל את "כל" הכושים.

גולדה לנצח

אני לא יודע מה אומר לכם הניסיון האמריקאי הנערך בימים אלה לבחינת נכונותה של תורת היחסות של איינשטיין. לי הוא פתר בעייה פוליטית ממדרגה ראשונה. כוונתי לשני המדענים האמריקאים, ש"הקיפו את כדור-הארץ במטוס, לשם הש"וואת הזמן הנמדד על-ידי שעון אטומי שברשותם עם הזמן של שעון אטומי בלתי-יידי, המובט בארצות-הברית. אם יהיה הפרש של אפס פסיק אפס אפס אפס משהו בין שני השעונים, תהיה זו ה"כחה מעשית ראשונה לתיאוריה של אלברט איינשטיין, הקובעת את יחסיותו של הזמן. במילים אחרות: הזמן אינו מידה אביסולוטית, השווה בכל מקום. אסטרונוטם בן שלוששים, שייצא למסע של ארבע שנים לחלל, יחזור לכדור הארץ כשהוא בן 34, בשעה שאנחנו כאן נדקדק באותו פרק זמן ב"32 שנה או משהו דומה לזה.

המערך נוסע ב"פונטיאק" - אבל לא בכיוון הנכון!

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

הדת

הרסנית

מי אמר שהדת איננה הרסנית? עברו ברחבי הארץ וראו את הילדים הי עוקרים בחמת זעם כל עלה ירוק לסכך לסוכות.

אתם יודעים איך מכנים האוקראינים את הציפור העפה בעקבות הזרעים ו- אוכלות את הזרעים? ז'יד.

שמואל רון, חיפה
● אז הילדים הנ"ל בוודאי היו גויים.

נלקח

חתול

ביום שבת לפני שבוע, לקח משהו את החתול הסיאמי שלי מחצר ביתי. אני מבקשת מאוד את הלוקה להחזיר לי את החתול.

רובינשטיין

החתול חולה ו- נמצא תחת השגר חת רופא והוא צריך לקבל אוכל מיוחד. במידה ולא יקבל את הטיפול הנכון הוא עלול למות.

אני מקווה ש- הלוקה יבין את המצב ויחזיר לי את החתול.

עליזה רובינשטיין, תל-אביב
● הלוקה הישר מתבקש להחזיר את החתול לעליזה רובינשטיין, רחוב חברון 8א, תל-אביב.

אנא

עזרו

אני פונה בזאת לכל קוראי העולם הזה בבקשת עזרה.

חמי וחמתי הם הורים שכולים, שאיבדו את בנם היחיד במערכות ישראל. הם זוג זקנים חולים, שעבדו כל חייהם, והצליחו לחסוך לעת זיקנתם 40 אלף ל"י.

כסף זה הם שמרו בבייתם — והנה פרץ לבית גנב, והותיר אותם ככלי ריק.

אני פונה בזאת בבקשה לתרום, איש כאשר יבנו ליב, להצלתם של שני אנשי שנים שנותרו בחוסר כל לעת זיקנתם.

אירן טנה, רימון 6, בתיים
● הודעה לגנב: נא להחזיר מייד!

מה פתאום

ישו מזוקן?

"העולם הזה" 1779, "כל אחד ישו", על תפקיד ישו בסרט חדש. מאיפה אתם לוקחים את זה שישו היה מזוקן?

ומה פתאום אתם כותבים שהוא נראה

ישו של מיכאלאנג'לו

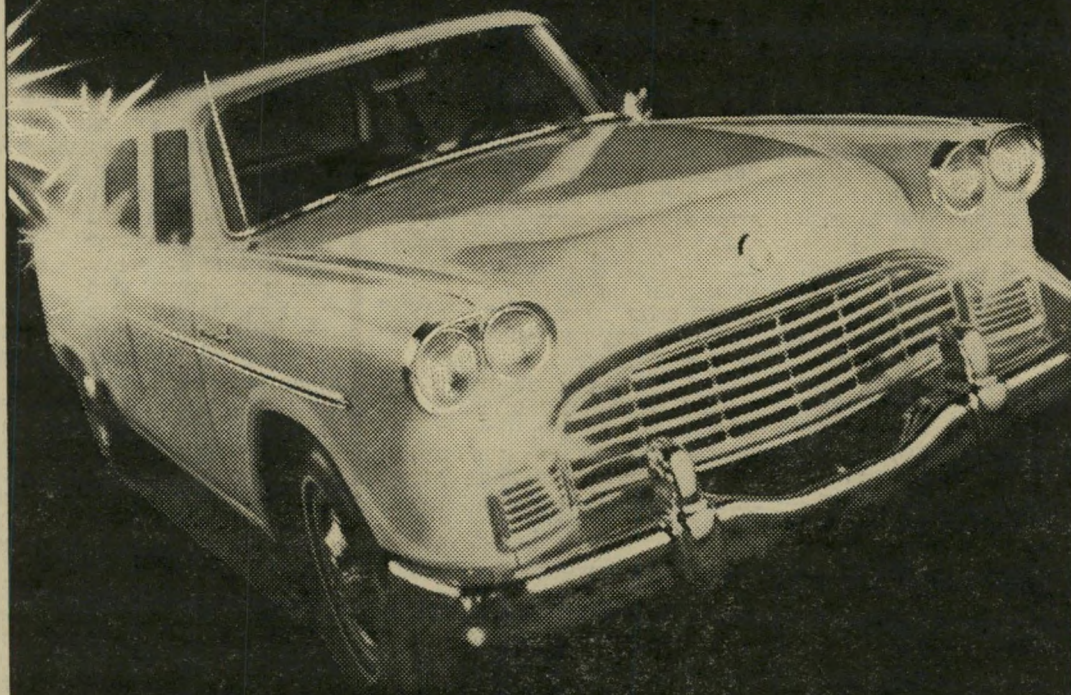
בעיני האמנים בכל הדורות כגבר רוחני ומזוקן?

בעיני האמן הנודע מיכאלאנג'לו לפי חות נראה ישו בלי זקן.

דינה גורפינקל, תל-אביב
● ישו כפי שראה אותו מיכאלאנג'לו — ראה תמונה.

CHECKER

צ'קר-דיזל 1972

חידושים ושיפורים חשובים!

● בלחי "דיסק" לגלגלים הקדמיים

● סון קדמי ("פרונט") גדול יותר

● קפיצים ובולמי זעזועים קדמיים "הבי-דיוטי"

● ועוד שפורים אחרים!

המשלוח הראשון יגיע ארצה באוקטובר

ההרשמה החלה!

● אנו מציעים גם צ'קרים משומשים

משנות ייצור 69-68-1967 אחרי בדיקה.

בני משה קרסו

ת"א רח' דיבל 26 טל. 33241 ■ ירושלים, רח' מ. הס 4 טל. 22191

ISRAEL & PALESTINE

הירחון המזרחי-תכנוני המופץ, באנגלית, בישראל ובארצות-ערב.
בעריכת מקסים גילן ודואים מארטון

הופיע

גליון מס' 3

מן התוכן: —

אבו-עדנו — לו ישראל רצתה בשלום...

לואיס מארטון — איש-איש וירושלים משלו

ד"ר ישראל שחק — מקסים גילן — חליפת-מכתבים מדינית

* על ועידת השלום הבינלאומית בבולגוניה * עצירת-ליה בארצות-ערב

* הפנתר השחור — למחתרת? * עזה *

להשיג במחיר לירה וחצי בהמחאות-דואר בינלאומית אצל:

ISRAEL & PALESTINE

43, Rue de Charenton

Paris 12 FRANCE

אולפן גרג

(בריקמא)

פותח ב-24.10

קורס ערב

י-קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה:

תל-אביב, גורדון 5, טל. 236209
ירושלים, "הסקיד", בצלאל 18

עם המערך

בהמשך לניהול החשבון עם המערך
הרי כמה סיסמאות:
(1) פועל, המערך יש יד על כספך —
אתה שים לו רגל!
(2) אם אין אני לי מי לי ואם לא לי
אז גם לכם לא!
(3) ראשי המערך חיים על חשבונך —
דאג למרר להם חיים אלו!
(4) For them — don't give a damn.
(5) ההפכים את הבטחון לפרה קדושה
— הכניסו אותם לרפת ולא לכנסת!
דרך אגב, בני שנולד לפני שבוע חייב
לפי חשבונו של דן בן-אמוץ 20,000 דור
לאר. בני מוכן לקבל 20,000 דולאר נוס'
פים ולהיות חייב 40,000 דולאר.

גם אנחנו.

זהירות!

פצצה!

"העולם הזה" 1776, "אני
משגעת גברים", סיפורה של תמי
אלוני.

מאתר ואנו קוראים נלהבים של העולם
הזה ולא מפספסים אף מאמר ובו לעיתים
אותו, שמנו לב כי במשך שלושה שבוע
עות רצופים נזכר שמה של בחורה ש'
אגב, לדעתנו, לא לפי מה שמצויין ב'
מאמר אודותיה, כי אין היא מן היפות,
אלא שהיא יותר מכך: נשית, סקסית,
יפופית, בעלת אישיות מקסימה הכובשת
כל מי שמשוחח עימה, כשרונית, וכל
מה שאפשר לחפש ב"אשה".

המאמר האחרון אודות תמי אלוני ממש
איכזב אותנו. היא אינה מה שנקרא,
בפיכם, או כפי שצויין בכותרת גדולה,

תמי אלוני

"אני משגעת גברים", אנו מכירים היטב
את העלמה הסקסית, ולא פעם חזינו בהתי
קפה גברית בכיוון שלה. אין באמת אחד
שלא מתפעל מאישיותה?
חבל שלא חזיתם בפסטיבל צפת, והייר
חס רואים מחזה אמיתי: מי לא התפעל
וחזיר אחריה, מי?
חבל שאתם לא יודעים שאין היא יור
צאת בהפגנות עם מחזריה, ולזכותה
נוקפים רומנים גדולים ושקטים.
אבל היא היחידה אשר לא עשתה רעש,
אלא אף הסתירה את הרומנים שלה.
האמת היא כי כיום היא מתמסרת יותר
למישחק, כתיבת תסריטים ושירים, והגב'
רים אצלה עתה במקום שני.
דני, רונן, רובי וקוקי
ועוד מאות אחרים, תיאביב
וחבל.

קוראים השוהים מכתבים
מתבקשים לנסח אותם בקצרה.
עדיפות תינתן למצרפים תמר
נות למכתביהם.

נקיון

אנו מפעילים צוות גדול
של אנשי תחזוקה, המנקים
את האוטובוסים בתחנות
הסופיות וכן בחניונים
ובמוסכים.

כל אוטובוס שלנו מתחיל את
נסיעתו יום יום נקי
ומבהיק.

אולם, שמירת הנקיון היא גם
חובתו של הנוסע. כל
מי שאינו מקפיד על נקיון
האוטובוס — גורם בהכרח
איינעזמות לנוסעים אחריו.

אוטובוס נקי הוא
כרטיס-ביקור נאה
למפעילי השירות.
אנו ערים לכך; עזרו לנו
לקיים את הנקיון!

זהו אגד

דיאטה על אחריות

אכלי הרבה, ותיווכחי שאת מאבדת
סנטימטרים רבים ממתנייך, משוקיך
ומכל משמנים מיותרים. למדי את
סודות הדיאטה של כוכבי הקולנוע.
הוריד עד חצי ק"ג ליום.

מאות ואלפים ניסו את תכנית ההרזיה
שלנו ברחבי העולם. התכנית לא
מצריכה מאבקים, כחירצון, או הרעבה
מכוונת. תכניתנו מאפשרת לך לאכול
הרבה, ולהוריד עד 5-10 ק"ג ויותר.

בלי גלולות, בלא תרגילים, בלי רעב
— תכנית ההרזיה המהפכנית שתתן
לך את הגזרה הטבעית שלך. על אח'
ריותנו — 3 ק"ג תוך 10 ימים ולא —
כספק יוחזר אליך. שלחי עוד היום 10
לירות, ותקבלי את התכנית המוחצת
ביותר להרזיה מהירה ובריאה. טיבולי,
ת.ד. 332, הרצליה ב'.

בגרות

ומוקדמות

קורסי ערב למועד אפריל אוקטובר 1972
נפתחים השבוע

תוכנית ההטבות לתלמידינו:

- * ביטוח לימודים * אפשרות פיצול
- * אפשרות לימוד מקצועות בודדים
- * שכר הלימוד — כבשנה שעברה
- * תקצירים וחומר עזר — חינם
- פרטים והרשמה: בשעות 9-1; 5-8

פוליטכניקום

ת"א	ר"ג	חיפה	פ"ת
ברנר 17	תלפיות 19	שמריהו לוי 30	בר-כוכבא 1

המתבודדת על הר סיני

ב ראשון ביה, שנת 1942, הגיע הפילדמרשל הגרמני אריון רומל לאל"עלמין שבמצרים, בראש הקורפוס האפר'ריקאי שלו. זו היתה הנקודה הקרובה ביותר להר סיני, אליה הצליח להגיע, אם היה בכוונתו לכלול גם הר זה ברשימת כיבושיו. אל"עלמין מרוחקת כ-550 קילור'מטר בקו אווירי מהר סנטה קתרין, שהוא לפי האמונה העממית, הר סיני.

רומל לא התקרב מאותה נקודה מזרחה. כעבור עשרה ימים הוא נהדף מאל"עלמין במיתקפה שהיתה תחילת התבוסה של הקורפוס האפריקאי שלו. אבל 29 שנים אחר-כך ריחפה רוחו, והיא מרחפת עד היום הזה, מעל הר משה שבמידבר סיני.

הסיפור נשמע כאגדה, כחזיון תעתועים אופייני לתועי מידבר. בפיסגה הר משה, הוא ג'בל מוסה, בראש צוקים מהם נשקף מראה מעורר הוד וחלחלה, מופיעה בחור

29 שנים אחרי

ששועל המידבר

המרשל רומל (ימין)

נעצר במרחק 550 ק"מ

מהר'סיני - מתבודדת

על פיסגת ההר

אשה גרמניה

שלפי השמועה

אינה אלא בתו

של המצביא הגרמני

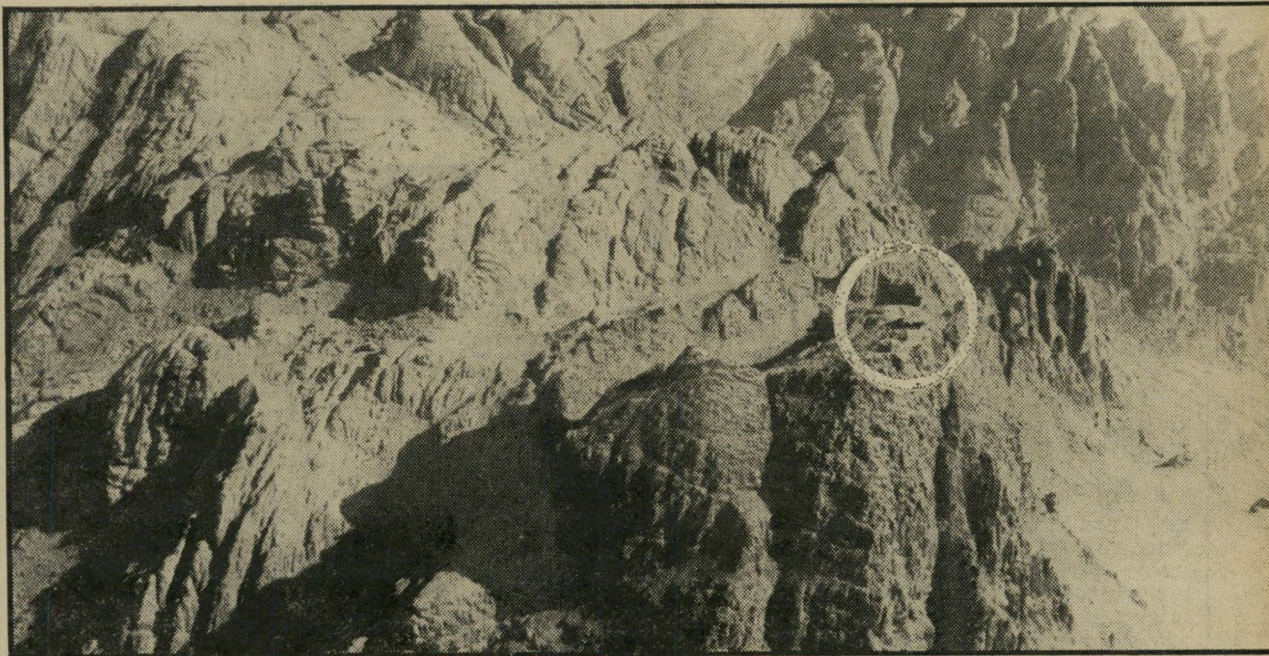

רשים האחרונים דמות רפאים עטופת לבן. כמה מהבדואים בסביבה מוכנים להישבע שזהו ג'ין אמיתי שבחר לו למישר'כן את המיסגד הקטן הבנוי במקום. טיילים שטיפסו בשבועות האחרונים אל ההר והבי'חינו בדמות המיסתורית המתחמקת מהם, מוכנים להשבע כי ראו אותה מתעופפת. כמה מהם ראו בה אפילו אישור לנוכחותו של אלוהים במקום. "אולי אלוהים שלח אותה," הציע אחד החיילים המשרתים באיזור, "לחפש את שבירי לוחות-הברית."

מאת

אריק לביא

אבל נזירי מנזר סנטה קתרין והיילי צה"ל המופקדים על בטחון האיזור, אינם מאמינים ברוחות וגם לא בפאטא מורגאנה. הם יודעים בבירור שהדמות האווירית הלבנה היושבת על פיסגת הר משה אינה אלא אשה גרמניה, תמהונית שבחורה לעצ'מה להתבודד במקום הקרוב ביותר לאזור הים. במגעיים החטופים שיצרו עמה לא הצליחו ללמוד אודותיה הרבה. כל מה שהם יכולים לספר עליה הוא: "היא גר'מנית... בתו של רומל... היא רוצה לכסר על השפעים שעשה אביה..."

יותר. בתוך העיגול נראים שני מיבנים: מיבנה מוארך שהוא כנסיה, אליה עולים נזירי סנטה קתרין אחת לשבוע לתפילה. המיבנה הקטן יותר הוא המיסגד בו מתאכסנת עתה הד"ר סיניה מוריה.

זהו הר משה, המתנשא מעל למנזר סנטה קתרין, כפי שצולם ממטוס. מאחוריו מתנשאים צוקי הר סנטה קתרין, הגבוה

הנזיר המקודש

במקום שנמסרו לוחות הברית - האשה המסתורית מתייחדת עם אלוהים

אמונה. פתק שני מבקש מרב הנקלע למקום להודות. מאוחר יותר הסתבר לי כי המתבודדת מבקשת רב כדי שיגיירה במקום.

השם מוריה סיניה אינו שמה המקורי של האשה המסתורית הזו. אבל הוא מופיע על נייר המכתבים שלה הנושא את הכור תרת: "חברה לדת, מדע ושלום, הרשומה כאגודה בהמבורג. הנשיאה: ד"ר למשפט טים, מועמדת לד"ר לרפואה, סיניה מוריה, סגן-נשיא פרופסור לרפואה ארתור ג'וזף." לפי נייר המכתבים המודפס מסתבר שלאגודה יש שלוש כתובות, שתיים מהם

(המשך בעמוד 30)

רות ושקופות, שהשמש לא שזפתן שנים רבות. חוי פנים עדינים. עיניה גדולות וכחולות. יש שמץ של יופי שאינו מסתיר את הגיל. היא נראית כבת ארבעים לערך. לידה, על השטיח, מונח בקבוק המלא עד מחציתו מי לימון. שתי תיבות קרטון נוספות מהוות את כל ריהוט החדר.

כשאתה מתקרב כדי להיות בטוח שאינך הוזה, ושאוונם דמות זאת המתבודדת לבדה על פיסגה ההר המקודש לכל הדתות היא דמות של בשר ודם, אתה מבחין על הדלת בצלב נייר מורכב מהודעות משונות. פתק אחד אומר: "הד"ר מוריה סיניה מבקשת לא לצלם במקום מטעמי

מטר על ארבעה. מלבד דלתו יש בו צוהר אחד בלבד, הפונה מזרחה. הסיד הלבן שעל הקירות מתקלף. על רצפת הבטון פרושה מחצלת ועליה שטיח פרסי ישן ודהוי.

ועל השטיח יושבת היא. פניה מופנות למזרח. עיניה עצומות. היא שקועה בתפיר לה. היא לבושה בלבן מכף רגל ועד ראש. לרגליה סנדלים. גופה מכוסה במי שהו הנראה מעין סארי הודי בהיר. על חזי גופה העליון, מעל הסארי, עוטה צעיף תחרה ענק, בוא היא מליטה גם את פניה.

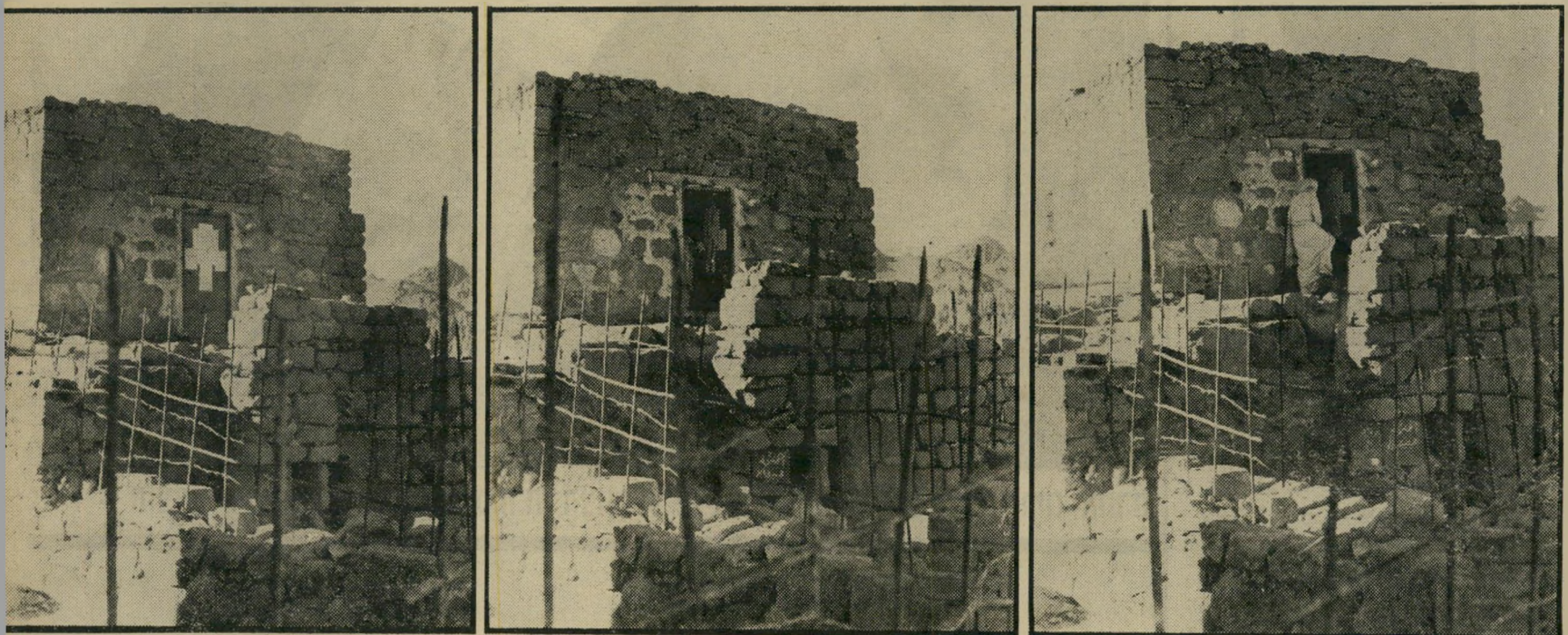
מבעד לצעיף ניתן להבחין בפנים בהי-

עליתי להר כדי לחפש את בתו של רומל.

"חברה לדת, מדע ושלום"

הר משה מתנשא לגובה של 2285 מטר מעל פני הים. אלה המגיי עים לפיסגת ההר מופתעים לא רק מהגוף הנשגב הנגלה לעיניהם, אלא גם מהעובדה שעל הפיסגה בנויים שני מיבנים. המיבנה האחד, המאורך, הוא כנסיה קטנה מגור דרת ונעולה. הבניין השני הוא מיסגד בעל חדר אחד בגודל בינוני. גודלו כארבעה

על הר משה, עטופה בגלימה לבנה, כשהיא בורחת מפני הצלם, מסתתרת בתוך החדר הצר של המיסגד. על זאת המיסגד תלתה הד"ר מוריה סיניה הודעות שונות, המבקשות מרב שיזמן למקום להיכנס כדי לגיירה והמזהירות צלמים מלצלמה.

זהו המיסגד שעל פיסגת הר-משה, הבנוי מעל לצוק, מתחתיו פעורה תהום עמוקה. המיסגד ללא צריח, בנוי מבני מידבר כשהוא מוקף גדר ברזל פשוטה. בתמונות אלה נראית המתבודדת התמהונית

מוריה בורחת

תמרורים

נחוג . יוםיהולדתו ה-82 של הנשיא השלישי של מדינת-ישראל שניאור זלמן שזר שנולד ברוסיה, ביקר לראשונה בארץ-ישראל ב-1911 והשתקע בה סופית ב-1924. היה עורך דבר וממייסדי מפא"י, חבר-כנסת ושר-החינוך והתרבות הראשון של מדינת-ישראל. נבחר ב-1963 לתפקידו כנשיא המדינה.

נחוג . במסיבה צנועה, יוםיהולדתו ה-83 של הגברת הראשונה של התיאטרון העברי, חנה רובינא, המשחקת עתה

רובינא

במחזהו של נסים אלוני הצוענים של יפו, שאמרה: "אני מטבעי עצלנית גדולה, יכור לה להתבטל כל היום, אבל קשה לי להיות בלי עבודה."

התארשו . בקהיר, בתו בת-ה-17 של נשיא מצרים, לובנה סאדאת, וקצין הצבא לשעבר, אחמד אדימסירי, שהיה קצין במשמר הלאומי והמועסק עתה בתפקיד זוטא בזכירות הנשיא סאדאת.

התמנה . לראש המחלקה לכימיה במכון ויצמן, במקום פרופסור גרהרד שמידט שנפטר לפני שלושה חודשים — פרופסור ויליאם טאוב, מומחה בשטח הכימיה הפרמקולוגית, שהצטרף לסגל ה-מכון למחקר על שם דניאל זיו, ממנו צמח לאחר מכן מכון ויצמן.

מונה . ליו"ר הבנק לפיתוח התעשייה, במקום משה זנדברג, שמונה לנגיד בנק ישראל — סגן שריהאוצר ח"כ צבי

דינשטיין

דינשטיין שימשיך לכהן כסגן שר וכחבר-כנסת כשהוא מתמסר שלושה ימים בשבוע לענייני הבנק לפיתוח התעשייה.

נפטר . באירלנד, הסופר והעיתונאי האנגלי רוי אלפטון שישב שנים רבות בארץ והתפרסם בזכות פרשנותו הפרו-יהודית, ב"רוחלם פוסט ובהארץ, היה עורך השיריות האירופי של ה"בי.בי.סי", נשיא ל-1943 לירושלים כמנהל השידורים של מעצמות הברית ששודרו לאירופה, התפרסם בסוף מלחמת העולם משירות השירות דור הבריטי כמחאה על המדיניות האנטי-ציונית של בוויין וגשאר בארץ עד לתקופת מלחמת ששת הימים, עת חזר לבריטניה.

נפטר . מהתקליב, במרילנד, בגיל 78, מי שהיה שר-החוץ בממשל הנשיא טרומן, דין אצ'יסון, שעזב את הסטייט דפארטמנט ב-1953 אחרי ארבע שנות כהונה וחזר לעיסוקו הקודם בראשות חברת פרקליטים בושינגטון, היה אחראי על המדיניות האמריקאית בימי מלחמת קוריאה, תוכנית שיקום אירופה, עיצוב דמותה של ברית נאט"ו ותחילת עידן ציד המכר שפות של סנטור מקארתי.

take your TIME

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

יש לא יכול היה להעלות על דעתו שקבוצה של 18 גברים ונשים שחוריי-עור, שירדו מן המטוס בלוד ושרו "הושע כבש את יריחו", תשנה את מהלך ההיסטוריה. אולם ההיסטוריונים נוטים כיום להאמין כי במאורע זה, שלא משך בשעתו תשומת-לב מיוחדת, נפתח התהליך הכביר שהוליד את המדינה העברית.

בבתי-הספר של המדינה העברית מתייחסים כיום לקבוצה זו כאל היכאיים (על שם השיר הדתי הכושי, שהפך לסיסמתם), ורואים בה את ראשית העלייה הראשונה.

העלייה הראשונה נמשכה כחמש שנים (1904–1910), ובשעתו נראתה כתופעת-שוליים. אחרי שהקבוצה הראשונה התמקמה בדיי-מונה, באו קבוצות נוספות. הם העמידו את

זוה לא יכול

ושיטתו פעולה עם "הסוכנות השחורה לארץ-ישראל", שהוקמה על-ידי ההסתדרות העברית. בתנאים אלה, הגיעו לארץ העלייה השלישית, הרביעית והחמישית, ששינו את מאזן הכוחות הדמוגרפי. היהודים התגוננו בכל כוחם בפני פלישה זו, ומפעם לפעם התמרדו בכוח הנשק (כגון מאורעות 2009–2007).

בהמשך הזמן פנו הכושים פעמים רבות לאו"ם, בטענה שלטונות-הנאמנות היפאניים שמים מיכשולים בדרכם. מקיימים קשרים סודיים עם יהודים, ומספקים נשק לכנופיות היהודיות.

הוויכוח היה מר. בפני מוסדות האו"ם התנהלו דיונים אינסופיים על הזכויות ההיסטוריות של שני הצדדים, כשכל צד משתדל להוכיח כי אבותיו קדמו בארץ.

בהוכחה לכך שהישראלים הי מקוריים היו שחורים, הובאו פפיר קים כגון "שחורה אני ונאווה, בנות ירושלים". כדוגמה להבטחה האלוהית הובא הפסוק של הנביא עמוס (ט/7): "הלא כבני כור שיים אתם לי בני ישראל, נאום ה'!" אפילו פסוקים כמו דברי ישעיהו (כ/4): "את שבי מצריים ואת גלות כוש" או (מ"ד, 3): "נתתי כוש תחתך" הוצאו מהקשרם, והפכו הוכחות לזכותם ההיסטורית של

לקורות פה!

העברים השחורים על הארץ. כהוכחה מכרעת לייחסו של "העליון" לכושים, הביאו העברים את פרק י"ב של ספר במדבר, הפותח במילים: "ותדבר מרים ואהרן במשה, על אודות האשה הכושיה אשר לקח, כי אשה כושיה לקח". כידוע, מספר הספר שהעליון ציווה על משה, אהרן ומרים לבוא אל אוהל-המועד, ושם גינה את אחיו ואחותו של משה על יחסם הגזעני. "וייחר אף ה' בם ויילך, והענן סר מעל האוהל, והנה מרים מצורעת כשלג".

דבריו הכושים, בחר העליון במחזה זה דווקא, והפך את מרים הגזענית לבנה, כדי להיכנס יחסו לגזע הזכר, שהוא מצורע בנפשו. "הייחוס", קרא באחד המעמדים ההיסטוריים בעצרת האו"ם הפרופסור וייטמן, נשיא הסוכנות השחורה, "להפך קיר את הארץ בידי יהודים לבנים, שהשחיתו כל חלקה טובה בה, ולא למסרה לצאצאי ישראל, משה רבנו ושאר הכושים?".

יתכן שהעברים השחורים לא היו מגיעים לעולם למטרתם. לולא המאורעות הנוראים שאירעו בארץ-העברית, אחרי שנבחר הנשיא מאד האטר, בבחירות של שנת 2020, האטר, גזעני מטורף, כלא את שלושים מיליון הכושים במחנות-ריכוז ופתח בהשמדתם השיטתית אחרי שפרצה מלחמת-העולם הרביעית (2026–2024). מלחמה נוראה זו, שבה עמד כימעת העולם כולו מול ארצות-הברית הפאשיסטית, הותירה את האנשות עייפה, מלאות סלידה על מעשי הגזענים. כשנתגלו מחנות-ההשמדה של מיסיונר, בהם נרצחו 18 מיליון כושים בקרני-קואלטה, תבע מצפון העולם מעשה דרמאטי שיוכר על זוועות השואה — מה גם שאיש במזרח לא נקף אצבע כדי להציל את השחורים.

ההעפלה והסירור של השחורים עשו את שלהם. בנובמבר 2028 החליטה עוצרת האו"ם על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות — מדינת יהודית בצפון הארץ, ממערב לקו יפו-ירושלים, ומדינה עברית בדרום. ירושלים נועדה לשמש כעיר-פרצות בינלאומית. הכושים קיבלו את ההחלטה בהתפרצות של התי-להבות, אך היהודים התנגדו לה. כמובן, בחירוף-נפש. פרצה מלחמה קצרה, שבה התערבו המעצמות הגדולות בצד הכושים. במאי 2029 הכריזו בן גור'ר בדימונה על הקמת המדינה העברית השחורה, שזכתה מייד להכרה בינלאומית ולמקומה הראוי במישפחת העמים. הכל הבינו שבכך חוקן עול היסטורי לגזע נרדף. מובן שהיהודים לא השלימו בדיכום עם ה"חלוקה". גם אחרי כריתות שביית-הנשק של מארס 2030, זממו לחזור ולשחרר את ארץ-ישי-ראי. בשנת 2037...

י! הקץ לחלום-להות זה! אנחנו מתעוררים משנתנו המעונה, והנה אנו חיים בשנת 1971, במדינת ישראל השלמה. לא, אצלנו זה לא יכול לקרות. אולי בכל ארץ אחרת בעולם — אבל לא אצלנו. מפני שאנחנו לא מטומטמים, כמו עמים אחרים. ואם נרצה, תהיה זאת אנדה!

באותה התמודדות-איתנים, בה עמדה "הברית" של ארץ-העברית וסין מול ה"התאגדות" של ברית-המועצות ויפאן, לא הושגה הכרעה מהירה, כפי שניבאו רבים. פצצות-הגרעין לא יכלו להכריע את המערכה, בגלל האיר-זון האיסטראטגי בין טילים לבין טילים-נגדי-טילים, וכך בור כמה תודשים, בהם גיספו רק כמה עשרות מיליונים, השתרר קיפאון.

היה זה שריה-חוקי היפאני, בלפישורי, שהגה לראשונה את הרעיון הגאונני, שמוצא את ביי-טויו ב"הכרזת בלפישורי" משנת 2009.

הצהרה זו, שבאה בצורת מיכתב לנשיא ליבריה, קבעה: "בעונג רב הנני מוסר לך בשם ממשלת הוד רוממותו הקיסר... ממשלת הוד רוממותו רואה בעין יפה את כינונו של בית לאומי לעם העברי השחור בארץ-ישראל, ובמיטב כוחותיה תתאמץ להקל על השגת המטרה

טיילור האריס: הישנה כושי עורו!

הזאת, אך בתנאי ברור ומפורש, שלא ייעשה דבר העלול לפגוע בזכויותיהן האזרחיות והדתיות של העדות הבלתי-שחורות אשר בארץ-ישראל, או בזכויותיהם ובמעמדם של הכושים בכל ארץ אחרת". ההיסטוריונים חלוקים בדעתם לגבי המטרה שביקשה יפאן להשיג בהכרזה זו. יש האומרים כי היתה ביטוי להשתתפות כנה בגורל הכושים. אך הצניקאים טוענים שהמטרה האמיתית היתה כפולה: להמריר את הכושים בארצות-הברית נגד ממשלתם, שתמכה בישראל, ולמי-שך לצד מעצמות ה"התאגדות" את מדינות אפריקה, שהפכו לשווי-המאזניים במאבק הער-למי. מטרה זו הושגה.

רק כעבור שנים נתברר שבאותה עת עצמה הבטיחו סוכנים יפאניים הבטחות גם ליהודים, הדבר גרם, כידוע, לוויכוח היסטורי ממושך בתקופה שבין שתי המלחמות. חסות ה"נאמנות" על המזרח התיכון, שנמסרה ליפאנים על-ידי האו"ם בעיקבות ניצחון ה"התאג-דות" במלחמה, עלה במהרה מיספרם של הכושים בארץ. היפאנים העניקו להם כספים, העבירו להם קרקעות,

המושלים הישראליים במצב עדין, וקשה היה לממשנה נקוט עמדה חריג-משמעות.

היו קבוצות שהגיעו בשקט והורשו להיכנס ולהקים יישובים נידחים, בעוד שקבור צות אחרות גורשו. הדבר היה תלוי בהדים הבינלאומיים, במבצה המדיני של המדינה, בתגובות שנשמעו באו"ם, ובגורמים פני-מיים וחיצוניים אחרים.

העלייה הראשונה נשארה, על כן, מצומצמת. אולם אט-אט הסתננו היישובים העבריים לפינות שונות בארץ. אחדים מהכושים למדו עברית, השתכנו בשכונות יהודיות, ואף התחבכו על הבריות. הם טענו שבאו כשלחי שלום, ועל מיסאלתם היא להיטיב עם כל תושבי הארץ. באותן שנים הופיעו, במקומות שונים באמריקה ובאפריקה, ספרים שהסביעו חותם עמוק על דור שלם של כושים. הם נשאו שמות כמו "השחרור העצמי של העבר" ו"השחרור", "לאו", "ציון ואלאבאמה", ועוד. עד שהופיע באמריקה שבמדינת ג'ורג'יה הספר שנחשב מאז לתנ"ך של התחייה העברית השחורה. כתב אותו עיתונאי שחור בשם טיילור האריס, והוא נשא את השם הפשוט והמדהיב: "מדינת העברים".

בספרו הכריז האריס בלהט גבוה, שיש רק פתרון אחד לבעיית הכושים בארצות-הברית: עליהם לקום ולהגר לארץ-ישראל, שהיא ארץ אבותיהם. הכושים, כך טען, הם צאצאי עשרת השבטים. כהוכחה הביא את שירי ה"הספריטואלס" של הכושים, את אגדות-העם שלהם על אברהם, משה ויהושע, שהיו כולם שחוריי-עור, את נוסח התפילות השונות, ומחקרים ארכיאולוגיים. לגבי תושבי ארץ-ישראל טען: "היהודים הם רמאים. לא קיים, ומעולם לא היה קיים, עם יהודי. בני שבט יהודה — שבט אחד מתוך 12 אשר להם הבטיח אלוהים את הארץ — השתלטו על הארץ, זמנית, אחרי שהאוייב האשורי היגלה אותנו. הגזען עורא, שגירש את הנשים הנכריות, וזיף את התנ"ך. אולם היהודים של היום אינם אלא ערבי-רב של בניית-ערובת, ולראייה: חזותם הלבנה והאירופית.

"העברים המקוריים היו שחורים."

ספרו של האריס היכה את המוני הכושים בסגוריים, ככר בחשיפה והפנתה המלכותית של העיתונות, שהפך בן-לילה לדיפלומט, חיוקה את אמונת מאמיניו. הוא נפגש עם גדולי העולם, בבטיסיו-שוא להשיג מהם הצהרה המעניקה את הארץ לעברים השחורים. אפילו גדולי הגזע הכושי באפריקה התייחסו אליו בהסתייגות, וחששו שמא גירום לגל של רגש גזעני אנטי-כושי, הדיעה הכללית היתה שהעברים השחורים הם קנאים מטורפים. בשנת 1982 התכנס בקאזינו במונטרוביה, בירת ליבריה, הקונגרס העברי הראשון. אחרי נאומו ההיסטורי של האריס, שנשתיים במי-דים: "היהפוך כושי עורו, נמר חברבורותינו?" קיבלו הציירים את "תוכנית מונרוביה", שתבעה להקים בארץ-ישראל, בית לאומי לעם העברי הישראלי.

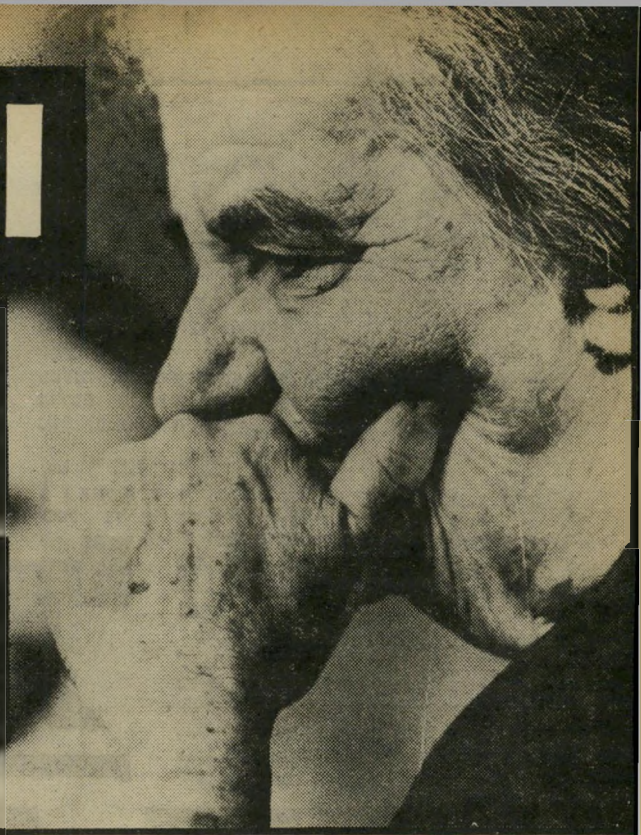
בעיקבות הקונגרס באה העלייה השניה — גל גדול של אידיאליסטים שחורים מארצות-הברית ומארצות-אפריקה השונות. ממשלת ישראל השתדלה לעמוד מול לחץ זה, אך דעת-הקהל הבינלאומית, ומבצה המדיני החולך ורע של המדינה, הכריחה אותה לנהוג בליברליות רבה. עם פרוץ מלחמת-העולם השנישית כבר שהו בארץ כמאתיים אף עברים שחורים.

מלחמת-העולם השלישית (1997–2004) שינתה את גורל ארץ-ישראל, כשם ששינתה את גורלן של ארצות רבות.

ואף על פי כן

גולדה מאיר

נוע תנוע!

בפיהם בשם "שמחת זקנתי", הוא העכבר הראשון המכין את דרך הכריחה שלו מהספינה הטובעת.

דיניץ השאפתן, שהגיע למשרדה של גולדה ממשרדה החוץ, אינו רוצה לסיים את הקאריירה הפוליטית שלו בעוד שנה שנתיים, כשם שסיימו בעבר יועציהם הר מיוחדים של ראשיה ממשרד הקודמים בישראל. הוא אינו רוצה להסתפק בכח נח חבד כנסת כמו יצחק נבון, מי שהיה יועצו של בן-גוריון, או בכחונת עוזר לישראל ישעיהו, כמו עדי יפה, מי שהיה יועצו של לוי אשכול.

דיניץ, בוגר מכללת ג'ורג'טאון, שיא הקאריירה שלו במשרד החוץ היתה דרגת ציר לענייני הסברה בשגרירות ישראל בווינגטון, ירדע שאם תסתלק גולדה, הוא אבוד. יורשיה לא יורקו לו אפילו פירורים. משום כך עליו להבטיח את עתידו כבר עתה, כשגולדה מאיר עדיין במלוא כוח שלטונה. אם יקבל את התפקיד אליו הוא הותר בתקופת כהונתה, יקשה על יורשיה של גולדה לסלקו ממנו בבוא היום.

דיניץ לא היה עושה שום צעיר מעשיים ככיוון זה לוגא חיה גם הוא חש ויורדע כי סוף שלטון נח שגולדה מאיר קרב. זה יכול

1973 תהיה שנת הבחירות הבאה בישראל. מי שרוצה לעמוד בראש השלטון באותן בחירות, חייב להכין עצמו לקראת קבלת השלי מון כבר בי21. אם לגולדה מאיר אין כוונה להמשיך ככהונתה קרני ציה נוספת, היא תהיה חייבת בעוד חודשים מוספר להכשיר את הקרקע ליורשה.

יתכן ואולי בסתר ליבה, חולמת גולדה על תקופת כהונה נוספת, מגיל 75 ועד שימלאו לה 79. אבל משאלה כזאת לא תתקבל אפילו על דעת תומכיה הנלהבים ביותר. הדינמיקה של המפלגה השלטת, השואפת להמשיך ולהשאר בשלטון, מחייבת אותה להתחיל להתכונן כבר בעוד זמן קצר לכיבוש השלטון מחדש, והפעם בלי גולדה מאיר.

"שמחת זקנתי!"

מחפש מקלט

לכד עצם הידיעות על כוונותיה להתפטר, ישנם סימנים רבים מאחורי הקלעים של החיים הפוליטיים, ה-

רביה, זוכות לפירסום רבים, כמוהן בהודעת פיטורין מוקדמת, הנעשית בעדינות ובצורה מכובדת, כראוי למעמדה.

יש צורך להבין את הדינמיקה של מפי לגת השלטון בישראל, כדי לדעת, שכאשר מייחסים לראשיה ממשרדה בישראל כוונות

קרן! הגיבה ראשיה ממשרדה גולדה מאיר בת ה-73, כאשר התבקשה להגיב על ידיעה שפירסם הארץ. הידיעה, שפורסמה ביום החמישי שער בר בכותרת ראשית בהארץ, חזרה על ידיעה שפורסמה לפני שלושה שבועות במדור "תשקיף" בהעולם הזה (1977).

יועץ דיניץ (עם גולדה)

נאמר בה כי גולדה מאיר שוקלת התפטרות מתפקיד ראשיה ממשרדה, אחרי שרמזה לאחרונה מספר פעמים לקרוביה כי "נמאס לה" וכי בדעתה להתישב אחרי פרישתה בקיבוץ רביבים. גולדה מאיר יכולה לצעוק גם בפני אורי תם המכונים מקורביה "שקרנים!" מה יום עד מחר, תהכחשתה לא תעשה יותר רושם על איש. יתכן שאיש מהם לא יור כל להשבע ולהעיד כי שמעו במר אוניו מפייה על כוונתה להתפטר מראשות ה ממשלה. קרוב לוודאי שהיא גם לא הת בטאה בנושא זה בפני איש. יותר קרוב לאמת שזעקתה של גולדה על השקר היא כנה ואמינית. כמוה כמרבית חברות ה שלטון הקשישה של ישראל, מלבד דוד בן-גוריון, היא מעדיפה להסתלק בבוא היום מעל במת ההיסטוריה, כשהיא ב תפקיד ויושבת על כסא. מאשר כמי ש היתה נשכחת ובורדה באיות קיבוץ נידח, הכחשתה הזועמת של גולדה נגר מיונות ההתפטרות שמיוותי סים זה מצביעה על כך ששכחה או אין היא מבינה כי במציאות הפוליטית של ישראל אין זה משנה אם היא הביעה את רצונה להתפטר או לא. עצם העובדה, שיריעות על כוונת התפטרות כזאת הבאות מפי המכונים מקרי

התפטרות, הוא יאלץ בסופו של דבר להתפטר, אם ירצה בכך ואם לא. אף אחד אינו מחליט על כך. שום קבוצת צמרת מיסטרית המושכת בחוץ טים מאחורי הקלעים, ממנה אישים או מסלקת אותם, אינה מתכנסת במציאות. זהו תהליך פוליטי בעל חוקים משלו ובעל קיום עצמאי במסגרת המפלגה, שרצונו של היחיד כמעט ואינו משחק בו תפקיד. זוהי מבחינה מסוימת, הסרגיה של ראשי השלטון בישראל. הם אינם קיי מים לעולם בזכות עצמם, יהיו תכונני תיהם האישיות נעלות עד כמה שיהיו, אלא בזכות המפלגה. משום כך, אין כל סתירה בין הידיעות המתפרסמות על כוונתה של גולדה להתפטר, ובין הכחשתה המרירה של גולדה. שתי הידיעות משרתות אותה פונקציה: תחילת תהליך סיום שלטונה של גולדה (בסגוריים מן הראוי לצייין במקום זה, כי רק במקרה אחד עשויה גולדה לפרוש מן השלטון מרצונה הטוב: במקרה שית ברר לה כי אין ברירה והיא חייבת לעי מוד בראש ממשלה שתצווה על הנסיגה מהשטחים המוחזקים. גולדה אינה מוכנה להרשם בשום פנים בהיסטוריה כמי ש פקדה על ממשלת נסיגה). העובדות במקרה זה הן משוי טות ביותר ומדברות בעד עצמן:

רמטכ"ל בר-לב (עם דיין)

לקחת חודשים ספורים או לחתי ארך למשך שנתיים — אכל גולד רה הוזכרת.

לכן עושה עתה דיניץ מאמצים נואשים כדי לזכות בנתח השמן עוד בימי שבתה של גולדה על כס השלטון. והנתח שדיניץ רוצה אותו הוא לא פחות ולא יותר מאשר תפקיד שגריר ישראל בווינגטון.

מצביעים על רעידת האדמה השלטונית המתרגשת ובאה. אחר הכולטים בסימנים אלה היא התנהגותו המוזרה לאחרונה של האיש המקורב ביותר לגולי דה, ראש לשכתה ויועצה המדיני המיוחד שמחה דיניץ. דיניץ בן ה-42, השנוא על מרבית שרי ה ממשלה בשל חשבותו, והמכונה

העם

נדודי שינה

קולקטיביים

תופעה מוזרה הופיעה השבוע בישראל. אנשים לא יכולו להירדם. באוניברסיטת ירושלים ישבה קבוצת מרצים, גילגלה שיחה. אחד מהם העיר, בדרך אגב, שמה כמה ימים הוא מתקשה לישון. מכיוון שהיה בריא ושלם. ושום דאגה מיוחדת לא העיקה עליו. תמה מה הסיבה. דבריו עוררו תגובה מיידית. בזה אחר זה גילוי בנישיון שהם סבלו מאותה תופעה עצמה. גם הם התקשו. לאחרונה, לישון. כך נתגלה במקרה שווה תופעה כללית. מגיפה של נדודי שינה הציפה את הארץ. מדענים דברו באופן סתמי או מלומד על "יונים", על חשמל באוויר, ועל גורמים מסתוריים דומים.

קודות צורמים. עם או בלי חשמלים באוויר, היו סיבות אובייקטיביות די טריות להדחת השינה מעיני המדינה. אמנם, שום אסון לא נשקף באופק. אולם צרות מצרות שונות הדאיגו או הרגיו. עליית מחירים מסחררת, ששמה לאל את כל ההבטחות שבאו בעיקבות הפיחות. לחצה על כיסי האזרחים. המתפרנסים משכר או מהכנסה קבועה אחרת. בעוד שמוחזק הגיעו קולות עמומים אך ברורים, שהעידו על העמקת התהום בין ישראל וידידותיה, נשמעו בבית הקולות הצורמניים של עסקנים פוליטיים, שהתחרו זה בזה בקיצוניות לאומנית, כדי למצוא חן בעיני התמונים.

דרך המלכה. בפעם הראשונה אמרו משה דיין ואחרים בגלוי, את אשר אמרו בעבר רק ברמז: שכדאי שתהיה מלחמה, עוד מלחמה, כדי להחזיק בכיבושים של המלחמה האחרונה. ואדם נכון יכול להשלים את המחשבה: יהיה צורך בעוד מלחמה אחת. המלחמה שאחריהבאה, כדי להחזיק בכיבושים של המלחמה הבאה. וכן הלאה.

זהו נתיב הטירוף, בה הלכו עמים רבים בעבר. המחשבה שמדינת ישראל נמצאת עתה בדרך המלכה בכיוון זה, די בה כדי להבריח שינה מעיני ברידת.

המיזבלה של

העם היהודי?

"פושעים נמלטים — יהודים — יוסגרו לעלידינו, במסגרת של הדריית... יהיו הסכמה הסגרה, שיוציאו מן הכלל רק עריקים בימי שלום..."

כך רשם ביומנו בנימין זאב הרצל. דנמקי דדירת קבע. שום מנגנון תעמולה אנטישמי לא יכול היה להכתיים את המדינה כמיקלם של פושעים וגנבים, כפי שעשתה זאת המדינה עצמה.

פרשת מאיר לנסקי לא נסתתרה. להי פה, היה נדמה כאילו קיימת קנוניה ברור רה בין משרדהפנים ובין לנסקי, כדי למנוע את גירושו מן הארץ. האיש הנראה למיליוני אמריקאים כראש סינדיקאט הפשע בארצם, התנהג כאילו אינו חולם כלל לנטוש איפסם את ישראל.

הוא עזב את ביתהמלון, שכר דירת קבע.

מיסלם לבד גנב. פרשת לנסקי לא נעלמה מעיני עמיתיו היהודיים בעולם כולו.

הוגה דעות אנגלי גדול אמר פעם: "הפטריוטים הוא המיפלט האחרון של כל נבל." נדמה כאילו החליטו הפושעים היהודיים בעולם כולו כי "הציונות היא המיפלט האחרון של כל גנב."

אחרי לנסקי בא קלוד ליפסקי, אדם שהסתבך בעיסוקימרימה בממדים עצומים, ושרדתיקהל הצרפתית התקוממה גנרו. עתוני צרפת דיווחו בהרחבה שמצא מיקל לט בישראל — ושמשלת ישראל אינה מגלה נטייה להחזירו למולדתו.

אחרי ליפסקי בא פול אוהנה — פקיד מארוקאי בכיר שנאשם במעילות עצומות מכספי ארצו. גילה לפתע שהוא יהודי וציגו תיק, ובא לישראל. גם מאורע זה נגרש בהרחבה בעיתוני העולם.

גולדה יוצרת בעייה נוספת בסכך זה: אם תלך גולדה לפני שגם יצחק רבין יצורף לממשלה, ספק אם הוא יגיע בכלל לממשלה. כי גולדה היא הגיר בוי של רבין בצמרת והיא שנתנה לו את הבטחתה בקשר לשורות. ברילב, מאידך, נחשב כאיש שפנחס ספיר הוא הגיבוי שלו בצמרת.

כך מהלך במישחק הפוליטי הי פנימי המסובך הזה תלוי כמיספר מהלכים נוספים. את התוצאות הפוליטיות קשה לנבא מראש. אולם עצם המהלכים יוצרים תנועה. כל תנועה יוצרת מהלכים ותנועה נגדית. תנועה מכשרת שינויים. אלה הם הסימנים המצביעים על תחילת הסוף של שלטון גולדה.

תנועה מסוג אחר ובמשורים אחרים, המצביעה גם היא על הערכות המפלגה השלטת לקרב נוסף על השלטון, מתחרה ללת בין עסקני המפלגה (להבדיל ממנהיגייה).

התופעה הכוזבת ביותר בתחום זה היא החזית המתגבשת והחוזקת להדחת ישראלי ישעיהו, מזכ"ל המפלגה, מהתפקיד שרק זה עתה נבחר למלא.

סימנים שונים מעידים כי בקרב צמרת המפלגה משתררת מורת רוח הן מהצורה בה מנהל ישעיהו את חייה הפנימיים של המפלגה, והן מעצם התדמית הנוצרת לי מפלגה בהיותו המזכיר הכללי שלה. הבעיה היא שאת ישעיהו בן ה-61 קשה להדיח, שכן הוא המזכ"ל הראשון של המפלגה שנבחר בבחירות דמוקרטיות ישירות ולא מונה מגבוה. אבל על סמך הנסיון הקצר שנצבר מאז נבחר ישעיהו לתפקידו, נשמעות יותר ויותר טענות בין ראשי המפלגה, שמפלגת העבודה אינה יכולה להרשות לעצמה ללכת למערכת בחירות קשה כשהמזכ"ל שלה הוא ישעיהו.

מובן שבטענות אלה משתקפים הרבה אינטרסים אישיים וקבוצתיים, שכן לי

נסיצתו האחרונה של דיניץ לארצות הברית, עליה תלו תילי תילים של ניהור שים, נועדה למעשה להכשיר את הקר קע, גם בקרב עובדי השגרירות וגם בקרב הממשל האמריקאי, לקראת אפשרות מינויו כשגריר.

ברילב יצורף

לממשלה

ב רור שכדי ששמחה דיניץ — שמחת הזקנה — יוכל להתמנות כי שגריר בושינגטון, חייבת משרה זו קור נראה היה שהשגריר יצחק רבין עומד לסיים את תפקידו ולקבל תיק של שר בממשלה. דיניץ דאג כבר אז ששמו יצוף בין המועמדים לרשת את רבין, למרות שאז עדיין לא נראה לו סוף שלטונה של גולדה קרוב וקשה היה לו לוותר על מעמדו כאיש סודה, והקשר החי שלה עם המציאות.

אולם הנסיבות גרמו להארכת תקופת כהונתו של רבין בשגריר בושינגטון. רבין יהיה שגריר עד לחורשים האחרונים של שנת 1972, מועד בו הוכרז לו כי יצוי רף לממשלה. בתאריך זה רוצה דיניץ לרשת את מקומו.

אלא שבינתיים נכנסו גורמים נוספים למשחק. בשעתו, כאשר דובר על צירוף של יצחק רבין לממשלה, דובר על צירוף אישיות נוספת לממשלה. השמועות אמרו כי המדובר הוא ברמטכ"ל חיים ברילב.

דובר עז כך גם שמינויים של רבין וברילב יעשה בו זמנית, למי רות שלאחדים משרי הממשלה נראה מעשה כזה כמדיטריזציה של הממשלה.

מזכ"ל ישעיהו (עם בן-גוריון)

ישעיהו לא ניתן עדיין מספיק זמן להור כיח את עצמו. אולם ברור שבחודשים הקרובים הוא יצטרך לנהל מערכה קשה כדי להגן על מעמדו מנסיגות ההתנכלות.

הרעש מחקר

עידת האדמה הפוליטית הגדור לה עדיין רחוקה. מאורעות היצור נים עשויים לקרבה או להרחיקה. אם למשל תופר הפסקת האש בשבוי עזת הקרובים, ספק אם יהיה זה מועד מתאים להחזפת רמטכ"ל בצצה, וממדיא ישתבשו בתוצאה מכך מהלכים אחרים במישחק הי פוליטי הפנימי המסובך.

אבל, אם לא יכולו שינויים קיצוניים, הרי עצם התופעות המתגלות עתה, הן בבחינת רישומים ראשונים על הסיסמור גראף המפלגתי, המבשרים את תחילת הרעש הגדול, שבו יבוא גם קץ שלטונה של גולדה. אם תרצה או לא תרצה — גוריי דה מאיר נוע תנוע!

אולם מצד שני דרוש היה צירוסם העניים לצמרת הוותיקה של מפלגת הי עבודה, כדי להוות חסימה לאפשרות השתלטות של דיין. ותיקי המפלגה היו זקוקים לשני אנשי בטחון, תמונים בדיעור תיהם, כמשקל נגד לכאירומה הבטחונית של משה דיין בציבור הרחב.

בינתיים השתבשו כמה מהחישובים. הארכת תקופת כהונתו של רבין כשגריר מצד אחד, והידעות על פרישתו הקרובה של חיים ברילב מתפקיד הרמטכ"ל, וכניית סתו לחיים הפוליטיים אחרי תקופת נופש קצרה, הביאו לאפשרות שכרילב יקדים את רבין במיפטר חודשים כשר בממשלה. תקופת כהונתו של ברילב כרמטכ"ל, אחרי ארבע שנות כהונה בתפקיד, עומדת להסתיים בחודש ינואר הקרוב. הפסקת האש המתמשכת והחילה שרכש ברילב לעצמו בשנות כהונתו כרמטכ"ל, יוצרות רקע נוח לחילופי המפקדים בצצה. ברילב יספיק לכהן בממשלה הנוכחית מספיק זמן כדי להציבו בעוד כשנתיים במקום מכובר כי ראש רשימת המערך בבחירות. אלא שהסתלקוה האשירות של

אילו שמע זאת הרצל, היה מסתובב כי קברו. קול מן הקבר. אדם שדיבר מקיברו היה שארל דהגול. בשעתו אמר שהיהו דים הם "עם עילית משתלט", על כך סעי רר הרוחות היהודיות, והוא נאשם באנטי שמייות. דהגול תמה על תגובה זו, כי חשב (או העמיד פנים) שאמר דבריישבה. בספר שהתפרסם השבוע, נתגלה כי אמר אז לאחד ממקורביו שהיהודים היו מתי ייהסים לדבריו בחיוב, אילו אמר שהם עם של גנבים. בכך חור דהגול על סיסמה אנטישמית נושנה. בהתנהגותה כלפי הגנבים היהו דיים שהתקבצו בארץ, חיוקה ממשלת יש ראל את הסיסמה הזאת, להנאתם של אנ טי-שמי העולם כולו.

בתי סוהר

מה יש

להסתיר?

ילד שסרח — מגלה את אשמתו בכל תנועותיו. השבוע התנהגו שרות בתי הסוהר, שרהביטחון ומסודות אחרים כאי לו רובצת עליהם אשמה נוראה, שיש להסתירה בכל מחיר.

התחיל בכך משה דיין, אחרי שנשות שכם, האמהות ונהשים של אסירי כלא אשקלון, פתחו בשביתה שקטה וסיפרו בטלוויזיה מה נודע להם מפי יקיריהם — אסר עליהן שרהביטחון לבקר בבתי-הסוהר, כדרך של שולטאן ערבי מימיהביי גיים, המחלק טובות אישיות, ביטל איסור זה כעבור כמה ימים.

מנגנון ההתעמולה של משרד-המיסטר הפיץ סיפוריבדים, כאילו פרץ המרד הגדול באשקלון והוכה קצין בגלל סיכסוך בין אסירים בינם לבין עצמם, על רקע היריבות בין פתח והחזית העממית. שטות זו הודפסה על-ידי העיתונות, כדברייחזוכי מה חיים.

אך המעשה האופייני ביותר, המגלה את הפחד הנורא של שלטונות הכלא, נעשה בחשאי. נאסר על הפרקליטים להיפגש עם לקוחותיהם הכלואים. אסור להיבנם! הדבר נתברר כאשר הפרקליט הראשון ביקש להיפגש עם שולי חיו בכלא אשקלון. עורכי-הדין פליציה לגר ביקשה להיפגש עם חמישה אסירים בכלא, שבועיים אחרי המרידה. להפתעתה לא איפשרו לה להיפגש עם האסירים, אותם היא מייצגת.

היא נחקרה על סיבות ביקורה, הסבירה שברצונה לדון עם האסירים בענייני חר נינה שלהם, וכן בבקשות שוטפות למוש לים. אך דבר לא הועיל. מספק הכלא הודיע לה שמכיוון שהעניינים אותם היא מבקשת לסדר אינם דחופים, לא תורשה להיכנס.

פליציה הנמרצת לא שכה להודיע למ נהל הכלא שהיא רואה באיסור ביקור הפרקליט אצל האסיר עניין חמור, שמש רת אחת לו: להסתיר דברים. היא פנתה לצלב האדום הבינלאומי ולנציב בתי הסוהר, אריה ניר, שהודיע מייד לאחר המהומות שלפרקליטים תורשה הכניסה. סימנים ותנעויות. אך נראה שהמנר חה המוחלטת מעורכי-דין לא ניתנת לא סירי כלא אשקלון בלבד. יום לפני כן פנתה הפרקליטה לבית-הכלא בחברון. ה ביקור נערך בעקבות פניית אשתו של עבדאל-ג'אבר כדללה אחמד אל-סיורי (35). עציר מינהלי העצור בחברון כחמיי שים יום. כשביקשה להיפגש עם העציר, אמר לה האחראי על הכלא, שעליה לפנות לקמ"ן (קצין המודיעין) בחברון, כדי שהלה יאשר את הביקור.

קמ"ן לא נמצא, וסגנו סירב לטפל ביקרה. לגנר פנתה לסגן מושל חברון וביקשה רק לאפשר לה להחתים את העציר (המשך בעמוד 19)

* המינוח המדויק של דהגול אינו ניתן לתרגום מדויק בעברית, ומכאן הווי כוח על נימת דבריו. ** פרשה דומה אירעה לח"כ אורי אבנרי, בטלוויזיה הצהיר שרהמישטרף כי לחברי ועדת הפנים של הכנסת תורשה הכניסה לכלא. ח"כ אבנרי, שהוא חבר הוועדה, פנה מייד לשר-המיסטר וליוזר הוועדה, ח"כ מרדכי טורקיס, דרש היתר להיכנס. שני האשים לא השיבו לדרישה כלל.

כוח חדש

העולם הזה

אל פעילי התנועה

מוסדות התנועה החליטו לכנס את פעילי התנועה וחברי ריה המרכזיים לדיון ממונה על השאלות הבאות:

(א) הפער הסוציאלי הקיים במדינה — האם יש לקיימו או לחסלו, ואם כן — איך?

(ב) האם יש לתנועתנו תפיסה בסיסית לגבי מהות הצדק הסוציאלי? אם כן — מהי התפיסה?

(ג) האם אנו דוגלים בחופש מוחלט של המאבק המקצועי או לאו, ומה עמדתנו כלפי ההצעות השונות לחקיקה המגבילה בסיכסוכי עבודה?

(ד) מה צריכים להיות מעמדה של הסתדרות העובדים, דמותה, המיבנה שלה ומדיניותה?

בפתיחת הכנס ימסור אורי אבנרי דו"ח על שיחות משלחת התנועה עם המנהיגים הפלסטיניים בגדה המערבית.

הכינוס יתקיים ביום שבת, 23.10.71, כאולם ברית העבודה, רחוב קלישר 48, תל-אביב, בשעה 10.00 בבוקר.

אנו מקווים לסיים את הדיונים לקראת שעה 4.00—5.00 אחה"צ.

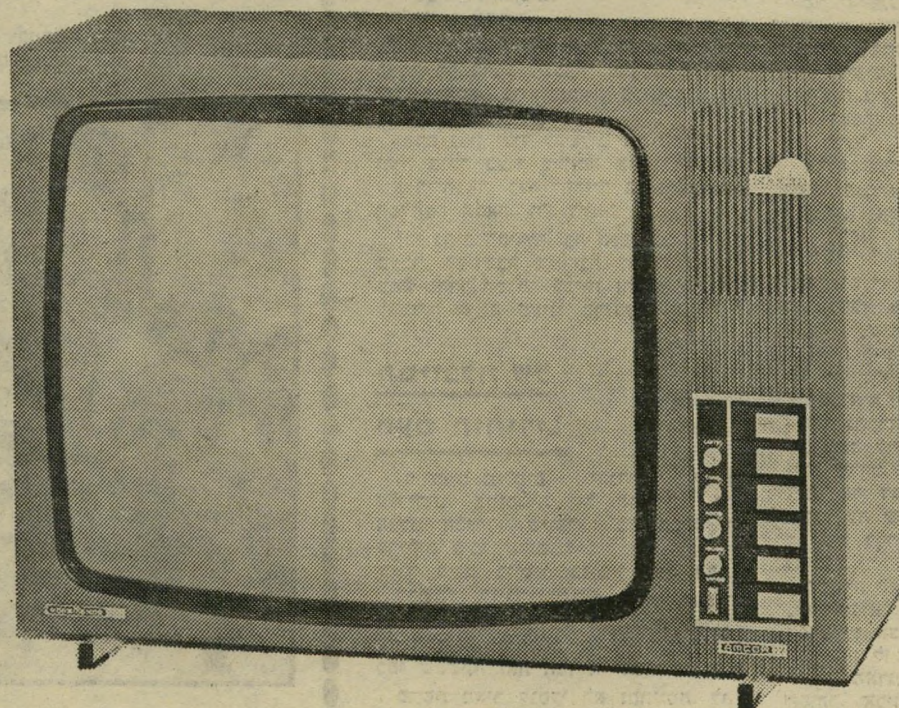
הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל

מזכירות לימודי הסמכה

כל הסטודנטים שנתקבלו לשנת הלימודים הראשונה וסידרו הרשמתם כחתאם לנוהל ועדיין לא קיבלו את הטפסים לייעוץ; והרשמה מתבקשים לפנות החל מיום א' 17.10.71 בין השעות 9.00—13.00 לחדר 417, בנין אולמן, קרית הטכניון, לשם קבלת הטפסים.

נצל את ההזדמנות!

עדיין במחירים
מלפני הפיחות

מקלטי טלוויזיה . אמקל נמכרים עדיין במחירים הקודמים!

לבחירתך:

- * מבחר דגמים משוכללים
- * מסך אופטימלי 24 אינץ'
- * מסך ברוחב 20 אינץ'
- * מבחר צבעים
- * גלי V.H.F. ו-U.H.F.
- * יותר טרנזיסטורים ופחות מנורות

יתרון נוסף:

שירות

אמקל

לי תמכור רק
אמקל

ומתרים מורשים

אמקל

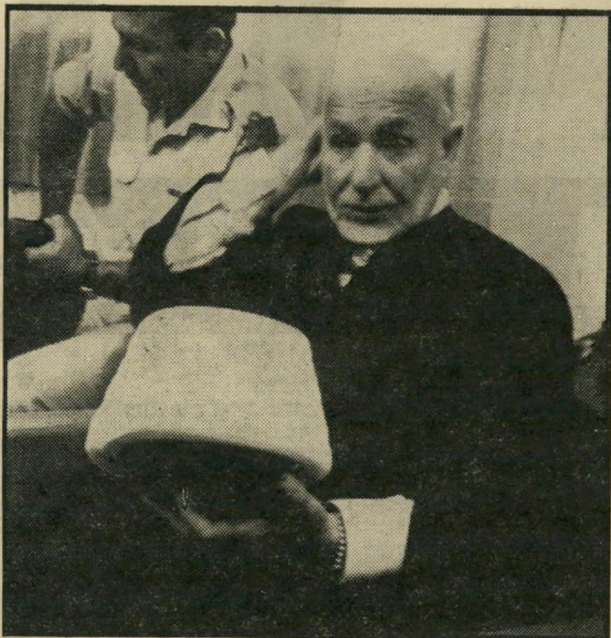
המפיצים

לו ביום הרביעי השבוע בי תל-אביב. סידורים מיוחדים נעשו כדי להעבירו במהירות להופעה. מעריציו, שלא יוכלו לקבל את פניו, יחגגו עימו עוד באותו ערב במעדרון הקינגס קלאב.

במסעו סביב העולם כדי לגייס תמיכה כספית לאוניית השלום שלו, הגיע **אייבי נתן** גם לשטוקהולם. הוא שכר ארץ למלון מהודר, הזמין כיבוד ושלת הזמנות לכל עיתוני שבידיה וכתבי הרדיו והטל-וויזיה שלה. לרוע המזל נאלצו אייבי ומלצרי המלון לאכול את כל הכיבוד. בגלל סיבה מיס-תורית לא בא אפילו עיתונאי אחד למסיבה.

בהצגת הימים הבאים של התיאטרון החיפני, המכונה ססת על שורת ראיונות עם קשישים במקומות שונים בי ארץ, ביקש אחד המראיינים להודיע לכל מכריו, בדרך זו, שהוא עדיין חי. ובכן, **יעקב טלבוואב**, מי ששהה במחנה-הריכוז הנאצי קאופרינג-3 מבקש להודיע לכל מכריו שי-נותרו בחיים — כי גם הוא חי, בריא ומתגורר בבית-האבות של פרדסי-חנה. בעיקר,

שנים האחרונות היו הצרפתים חזירים בכוחות עצמם.

אלוף פיקוד המרכז רחבעם (גנרי) זאבי, הגיע לישיבה צבאית ומצא כי במר קום המיועד למכוניתו חונה מכונית אזרחית. בירור אצל שער המחנה העלה כי בעל המכונית הציג בפניו ניירות מתאימים ולכן הירשה לו להיכנס. גנדי, שכנס על כי תפסו לו את המקום, ירד מ-מכוניתו והוציא את האוויר מאחד מגלגלי המכונית האזרחית. כעבור זמן מה הודיעו לגנדי כי מוכ"ל ההסתדרות יצחק כר-אחרון מחפש אר-תו כשהוא מרוגז מאוד. התי-ברר שהמכונית האזרחית היתה של בן-אחרון.

בערב ראיונות שנערך השבוע באולם דקל, סיפר **ארי זדור** חוויות מעבודתו כי במאי בסרט כל מחזור מלך: "היפשו טיפוס של פוף. אתם יודעים, אחד כזה ממשרד החוק. עשינו מיבחני בד לי-אורי לוי כשהוא עם שפם ובלי שפם והוא קיבל את ה-תפקיד. בסוף אותו ערב סיי-פר אורי לוי בשיחה פרטית כי אחרי ששר-החוק **אבא אבן** ראה את ההסרטה, הוא אמר שמשרד-החוק לא מיוצג בסרט כראוי.

השבוע טבע שר-הסעד ד"ר יוסף בורג מטבע לשוני חדש: שני הלמ"דים, בהתכוונו ל**מאיר לנסקי** המבוקש בי-אצות-הברית ול**קלוד ליפס** קי המבוקש בצרפת. כשנשאל בורג בראיון לחעריב כיצד הוא מתייחס לבקשתה של אשת לנסקי לקבל תעודת עולה, השיב: "אינני חושב שיש לי-גברת לנסקי עבר פיללי ושי-היא מסוכנת לציבור. אין כל-מניעה למתן אשרת עולה. אי-שית, אינני אוהב שלבעל ולי-אשה יש סטאטוס חוקי שונה, אבל זהו עניינם שלהם ולא שלי."

הומר יהורם גאון, שי-זכה להצלחה חסרת תקדים בי-הופעת היחיד שערך השבת באולם הקרנגי הול בניו-יורק, עומד לחזור לארץ דקות מיספר לפני תחילת ההופעה שנקבעה

מיהו האיש? מהו מחזיק?

תמונה נדירה של ראש עיריית חברון מוחמד עלי אל-ג'עברי, שהוריד לרגע את התרבוש העטוף בלבן, המסמן את תפ-קידו כמנהיג דתי, נוסף על תפקידו החילוני כראש עירייה.

שיא. איבון דה-גול, דמות ידועה בפני עצמה בגלל הצל-חתה לגרש את הזנות מרחו-בות פאריז, בפני בעלה על

מה היתה דעתו של מי שהיה נשיא צרפת **שארל דה-גול** על ישראל ועל הי-הודים? ספר בשם דבריו האחר-ונים של הגנרל, שיצא הי-שבוע בצרפת על-ידי העיתון-נאי הצרפתי **פרדריק בריור**, מתבסס על אימרותיו של דה-גול בשלוש שנות חייו האחר-ונות. כך, למשל, לאחר סרי-שת ספינות שרבורג, אמר דה-גול: "לפני שנתיים הגדרתי את היהודים כעם סגולה, בוטח בעצמו ושחלטן. האמנתי בכי-נות שקיבלו את הדברים כמח-מאה. תחת זאת ראו בדברי עלבון וקמו למחות עליהם. עכ-שיו, שאני קורא להם גנבים — אולי זה ימצא חן בעיני-הם..." מאוחר יותר באותו יום-שב הגנרל ודן בנושא הישר-ראלי: "היהודים מעולם לא הבינו אותי. תחילה ראו בי-תרנגולת המטילה ביצי זהב, אחרי כן הפכוני בדימיונם ל-משיח. עכשיו אין הם מאושי-רים בי עוד ומכשפה זו, גול-דה מאיר, יודעת איך ל-לבות את יאושם..."

גם אחרי פשיטת צה"ל על נמל התעופה בבירות, התי-פרץ דה-גול נגד ישראל: "מדינת-ישראל הצליחה להסיר מהעם היהודי קללה בת אל-סיים שנה. טוב ויפה. אבל עכ-שיו ישנאו את היהודים על-פשיעתם היום יומיים."

לאחר פגישתו עם נשיא ארצות-הברית **ריצ'ארד ניקסון** בפאריס, אמר דה-גול: "איש זה, ניקסון, שקע כה עמוק בבוץ, שאין הוא יודע-אנה יפנה. אך זהו אדם המ-ציץ כל הזמן לאחר, באדם-כזה אי-אפשר לירות בנב."

ועל שאר נשיאי אר-צות-הברית במאה האחרונה: "רובלטי היה עדרמיה; טרומן — אדם פשוט אך-יעיל; קנדי — סבר שידע לסי-רוק את שער-ההיסטוריה; אך-אייזנהאואר, מקומו לא יד-ענו בחבורה זו; הוא אהב את-צרפת ואת דה-גול."

גם על עניינים פנים-צרפתיים היה לדה-גול מה ל-הגיד. פעם התלוננה אשת הני-

מרשה ריקלים ובנימין קלטר

בתצלום כפול משני צדיה של קופסת גפרורים שחולקה לאורחים במסיבת חתונתם שנערכה בקומה ה-65 של בניין ה"רוקפלר סנטר" בניו-יורק. מרשה היא בתו של המולטימיליונר היהודי המפורסם בתרומותיו למגבית היהודית, משולם ריקליס, ובנימין הוא מסטרנט בפקולטה למדעי הטבע באוניברסיטה העברית בירושלים.

רבקה מינאלי

(במרכז), בילתה את סוף השבוע שעבר בכפר של רפי נלסון (מוזקן מימין) באילת. ביום שבת בבוקר נערך במקום טקס חיתולי, בו חנכה רבקה'לה את תחילת הדרך מאילת לשארם-אל-שייך דרך חים, כשרבי-סרן (מילי) הצייר משה ינוקא (משמאל) מניח לוחות אסבסט על המים, ובעל בריכת תל-אביב עזריאל עינב גזור את הסרט.

דני חיימוב

אחד מהאמנים הרבים שבידור את הקהל בתחרויות מלכת המים, זכה לתשומת-לב מצד רוב המשתתפות בתחרות. בי-נוסיבה שנערכה בסוף התחרו-יות, רקד דני משך כל הערב עם בחורה אלמונית, אותה הציג בסוף המסיבה כאישתו.

מבקש מר טלבלום לשוב ולי-היפגש עם שרידי עמיתיו לי-גירוש, שמהם נותרו, בתום הי-מלחמה, 80 בלבד — מתוך אלפיים.

במשך עשרות בשנים הילכה בהליבוד השמועה, כי **ג'וזף** (היום בן 48), בנה יחידה של כוכבת-העל לשעבר **גדוריה סוואנסון**, אינו אלא בנו הבלתי-חוקי של **ג'וזף קנדי**, אביה המנוח של משי-פחת קנדי ומי שמימן כמה מסרטיה. רק בימים האחרונים, ניאותה הכוכבת הקשישה לי-רחיב את הדיבור על השמו-עה. "ג'וזף", סיפרה הכוכבת, "הוא יליד שנת 1922, ואילו את קנדי ראיתי לראשונה רק ב-1929."

בבלי"ת

בזבז בטחוני ללא תכלית

דרוש. אחרי שובו לארץ, ופתיחת קאריירה אקדמית חדשה. השמיע כמה מחשבות שעשו רושם עמוק בחוגים מדיניים-אינטימליים.

סיכומו של פלד: בשנים האחרונות נותן בזבז המדינה מיליארדים על גבי מיליארדים של לירות, מפי נשקבניטיה אינם מסוגלים לחישוב כרצונות על מדיניות בטחוני-נית.

המטרה המרכזית להתקפתו לא הוזכרה בשם. אך היא היתה ברורה לכל קורא נבון.

כשם שאזוף (מילד). עזר וייצמן תוקף את משה דיין מן האגף הלאומי-מגוייר-גשני, תוקף הלאומי (מילד) מתי פלד את דיין מן האגף המתוני-הגויני-מחשבתו.

הדבר לא נאמר בשום מקום, אך הוא

הוויכוח על תקציב-הבטחון גרם לכך שבפעם הראשונה נשאלו, במישור הביטחוני, שאלות-יסוד הנוגעות לשורשי האידאולוגיה הביטחונית של המדינה:

מהו היעד הבסיסי של מאמץ הביטחון?

מהי הדוקטרינה הביטחונית והמדינית, שאותה הוא נועד לשרת?

האם בכלל קיים רעיון מרכזי, המאפשר את ריכוזו ותיכנון המאמץ, במקום לפזר אמצעים לכל עבר, ללא מחשבה ותכלית?

כזה"ל קיים המושג בבלי"ת — בילבול ביצים ללא תכלית. עתה נולד רעיון, ה"מסתכם באותם ראשית-יבות: "בזבזו ביטחוני ללא תכלית."

האיש שהעלה את הרעיון בכל חריפותו אינו עסקן או פרופסור, שאפשר להתעלם

אין פלא בתופעות מסוג זה. כי בשנה החמישית אחרי מלחמת ששת-הימים, מאיימים על הצבא כמה תהליכים מסוכנים:

האווירה הכללית של רדיפה אחרי מותרות וראויותנות חומריות, המתפשטת במדינה. אנשי צה"ל אינם מבודדים מן החברה, אלא חיים בתוכה. ממילא קשה לנתקם מאווירה זו.

שנה של הפסקת-אש, הגורמת להפגת המתח.

המשך הכיבוש בשטחים מוחזקים. עם כל הסכנות המוסריות הכרוכות בכך, בייחוד במקומות שבהם חיה אוכלוסיה המוכנה לשרת כובש, והרגילה לראות ב"צנינים אדונים כל-יכולים.

הדוגמה האישית של משה דיין עצה מו, שהוא בזבזן מטיבעו המצפצף על כללי-התנהגות והנהגה מהצגת מותרות.

הוויכוח על תקציב-הבטחון דומה ל-כדור-שלג: הוא התחיל בעניין קטן, הופך בהדרגה להוויכוח על בעיית-היסוד של המדינה.

היה זה כאילו גילתה המדינה בשנה ה-24 לקיומה שתקציב-הבטיחון בודע אותה, במקום להגן עליה.

לא ברור עדיין מה תהיה תוצאת הוויכוח. קרוב לוודאי שיסתיים בקיצוץ קטנטנים, אולי במיחות של שרי-הביטחון עצמו, שירצה לרכוש חזרה פופולריות בדרך זו.

אולם הוויכוח עצמו הוא גורם חדש, חיובי ומכריא מאין כמוהו.

חנפנים

סביב דיין

הוא התחיל כוויכוח על שאלה חשובות, בהן, אך מישנית: האם יש בזבזו במערכת-הבטחון?

עצם השאלה, שהועלתה על-ידי סינחס ספיר נוכח הצרכים הדחופים שנתגלו הודות למהומת הפאנתרים, היא נועזת ביותר. כי בפני הפרה הקדושה של מערכת הביטחון נאלמו דום כל שרי-האוצר שעד כה.

ברור שככל לא ייתכן שאין בידינו כוזב במערכת הבועזת קרוב למחצית מתקציב המדינה, קרוב ל-שליש מכך התוצר הלאומי הגדול.

התגובה הנועזת של העיתונאים, ה"פרשנים והעסקנים, שהתקוממו נגד עצם העלאת השאלה, מגלה הרבה על רמתם ויושרם. לשיא הגיע השבוע דווקא עסקן ליברלי-עצמאי, שפירסם מיכתב בו תבע להעניק למשה דיין את הסמכות הבילעדית להחליט על כל עניין הנוגע לתקציב הביטחון.

אפילו במישורים פאשיסטיים אין סמכות בילעדית כזאת לשר הביטחון.

מובן שלצידו של דיין התגייסו כל החנפנים המקיפים אותו גם בשאר ימות השנה, העיתונאים המבקשים להיבנות על-ידו, ומלכחייפנתו האחרים.

לחתוך שומן.

להציל שרירים

אך כל המצוי במערכת-הביטחון יודע כי המלחמה נגד הבזבז היא חיונית לטיהור צה"ל עצמו מתופעות-לוואי, חודרות אליו. דמותו של צה"ל כצבא בעל גניעות ספארטנית, המואס בגיגונים מיליטריסטיים, שאינו רוצה לגדל כתיקצינים בעלת זכויות-יתר סוציאליות — כל אלה מחייבים ערנות מתמדת וויכוח ציבורי.

הסכנה לצה"ל קיימת, ופה ושם כבר הורידה תופעות בלתי-רצויות. לאחרונה חדרו הדברים אף לדפי העיתונות. 17 מיליוני לירות בזבזו לבניית מחנה צבאי במקום שלפי המדיניות הרישמית של הממשלה יש להחזירו לערבים, בבוא השלום. מישכן ראוותני זה נושא את ה"תואר היומני-הילדותי "מצודת כסיר". אפילו בטאון מפלגת-העבודה, אות, התמריץ של אלוף מסויים.

בזבזים קטנים יכולים להצטרף לסכום גדול. בזבזים גדולים, שמקורם בחוסר-ביקורת על מנגנונים מתנפחים ונוהלים מיושנים, יכולים להצטרף לסכומים גדולים עוד יותר.

הסיכמה של קוצוץ תקציב-הבטיחון במיליארד ל"י אינה מוגזמת. לגבי מי שרוצה למנוע בזבזו, לחי תוך את השומן מן הגוף הביטחוני כדי לשמור על כריאות לבו ושריריו — זהו יעד מציאותי.

הבבלי"ת החדש

ולם בשבועות האחרונים התחילו להישמע קולות חדשים — שחרגו מעבר למיליארד הראשון, וגם מעבר ל-שאלה של בזבזים סתם.

מעוז בקו בריזב (בתום מלחמת ההתשה) אידיטי כמו קו מאזינו?

מסתבר בבירור מן הדברים: שרי-הביטחון, האחראי למדיניות הביטחונית של ארבע השנים האחרונות, הוא אדם ללא כושר מחשבת, המבזבז מיליארדים מפני שהוא חי בעולם של סיסמות נבובות, בהעדר היכולת לגבש דוקטרינה ביטחונית המושרתת על ניתוח קר של המציאות והצרכים.

איך התהפכה

הקערה

הנושא העיקרי של התקפת פלד הוא קריהיצורים לאורך התעלה, הינושא את השם "קו בריזב". פלד מצליח במקום שנכשל הצבא המצרי. הוא מבקיע את הקו.

לדעת פלד, הקמת קו זה היא

מדבריו בנקל. הוא בא מצוייד בתעודות-כושר מרשימות ביותר.

מתיהו פלד, שוויתר השבוע על התתימה של "אלוף (מיל)" במאמריו, הוא אחד מחצי-הריסר הוגיהדיעות המ"קוריים, המפרסמים את דבריהם בעיתונות הישראלית. הוא עושה זאת מעל דפי מע"ד ב.

עזר מכאן. מתי מכאן

פלד הוא חייל קרבי ותיק ביותר, איש פלמ"ח, חייל מקצועי, שניצח על אחת הזרועות החיוניות ביותר של מלחמת ששת-הימים: האספקה לכוחות הלוחמים. כאיש המטכ"ל הוא בקי במציאות הביטחוני, לא פחות מאשר בתיאוריה הצבאית. כמה שנים של לימודים והתבודדות בארצות-הברית הוסיפו לו את המרחק הר

אינה התוצאה היחידה, וגם לא הגרועה ביותר, של מדיניות-חוסר-המדיניות של הממשלה.

ביצורים לצורך סיפוח טוטאלי

ביצורי קו ברילב הוקמו על שפת התעלה עצמה, מול לועי התחתונים המצריים. כך הוגשה למצרים, על מנש של הרבה כסף, מטרה נוחה לפי גוע. בתוצאה מכך הפגינו המצרים את הקו, והיה צורך להגן על הקו בהפצצות של חיל-האוויר. התוצאות הידועות: הפצצת מצרים בי עומק, בוא הטילים הסובייטיים, הופעת היועצים והצוותות הסובייטיים, ההסתברות הבינלאומית.

זאת היתה מלחמת-ההתשה (פלד טען שישאל הובסה במלחמה זו — וכאן נפגש שים שני הקצוות. גם פלד וגם עזר וייצמן טוענים כי מלחמת-ההתשה היתה לרעת ישראל). כאשר נסתיימה לא פנתה ישראלי עורף למדיניות ההתבצרות. להיפך: מערכת-הביטחון של משה דיין השקיעה מיליארדים נוספים בהעמקתו של קו-הבטיח צורים, שהפך לאחד היקרים בהיסטוריה — בדומה לקרמלינו האידיוטי, שהביא חורבן על צרפת ב-1940.

קו-הביצורים לא הביא רק למדיניות-ההתשה ולתוצאותיה הרות האסון, אלא גם למדיניות הסיפוח של גולדה-דיין.

מכיוון שהושקעו מיליארדים בקו, נאלץ זה הממשלה — לדעת פלד — לנקוט במדיניות שתמנע נסיגה אף של מילימטר אחד. כך נולדה מדיניות הסיפוח, החותרת לסיפוח כל השטחים המוחזקים.

יתכן שזוהי טעות אופטימית מצד פלד, ושהתהליך היה דווקא הפוך: דא הדוקטרינה של קו ברילב הביאה למדיניות הסיפוח, אלא ש"מדיניות-הסיפוח טבועה בעצם מחותה של ממשלת גולדה-דיין, והדוקטרינה של קו ברילב היא תוצאה של מדיניות זו.

מסכם פלד: "ובכן, אין ספק, ומוטב שלא יהיה יותר כל ספק, בכך שישאל נעה עכשיו בכיוון מוגדר וחד-משמעי, שמגמתו סיפוח טוטאלי של השטחים, תוך התנגשות חזיתית עם ארצות-הברית."

ומוסיף החייל-המדען: מדיניות זו נוגדת את דעת הרוב הגדול של הציבור הישראלי, מעולם לא זכתה לשום אישור בקלפי, והיא נתקבלה על-ידי הממשלה באורח בלתי-דמוקרטי לחלוטין. כי הכנסת אינה דנה כלל בתקציב-הביטחון, ומוטבעת עליו אוטומטית חותמת הגומי של ועדת-החוקר והביטחון. שאין לה שמץ של עצמאות פור לטית או אינטלקטואלית.

כל זה מפני שאין בארץ ויכוח על תקציב-הביטחון — בעוד שתקציב-הביטחון קובע במידה רבה את המדיניות של מחר.

מי שמשקיע את התקציב הי צבאי בדרך מפווימת — נאנץ דלכת לאחר מכן בדרך זו, עד הי סוף — גם מבחינה מדינית.

הפרה הקדושה

ביותר

דמה שמעוזים לא נשמעה ביקורת מוחצת כזאת על המימסד המדיני הביטחוני של ישראל מתוך אדם שגדל בו, והשייך אליו גם כיום.

יש להניח שאין זאת המילה האחרונה בוויכוח. נגד פלד יקומה בלי ספק, דוברי המימסד, הרשמיים והבלתי-רשמיים, כדי לסתור את טענות האלוף (מיל).

אך עצם הוויכוח הזה מוכיח עד כמה חיוני ויכוח פומבי, גלוי ואמין על תקציב-הביטחון — הפרה הקדושה ביותר במדינת ישראל.

* על שם שר-הביטחון הצרפתי, שבנה קו-ביצורים מול הגבול הגרמני, בין שתי מלחמות העולם.

מתי פלד

אלוף מיל. נגד אלופי מיליארדים

שגיאה מונומנטלית, שעלתה לא רק במיליארדים של כסף, אלא גם באובדן הכושר להגן מדיניות הגיונית.

ניתן לתמצת את הטיעון המעמיק של פלד בפאראדוקס אחד: כשמדינת ישראל חיתה בגבולות הר בינוני, ללא מכשולי טבע, ללא מרחב-נסיגה כלשהו, כשה-אוייב הפוטנציאלי היה קרוב למרכזי אוכי-לוסייתה — היא לא בנתה שום קווי-ביצורים. להיפך, צה"ל של אז, ובראש וראשונה הרמטכ"ל משה דיין, דחה מכל וכל רעיון של מלחמת-הגנה. המדינה סמכה על הכוח ההתקפי של צה"ל, שיביא את המלחמה מידע עמוק לשטח האוייב. משום כך לא בובו אמצעים על מערכות-הגנה, וכל המשאבים רוכזו באמצעי-הת-קפה.

לא היתה זאת רק דוקטרינה יעילה, כפי שהוכיחה מלחמת ששת הימים, אלא גם דוקטרינה זולה. בכל השנים ההם, עד למדי-חמה, לא בלע תקציב-הביטחון אלא כעשירות מן התוצר הלאומי. הוא לא הפריע להתפתחות המשק, והנה, למחרת מלחמת ששת-הימים, התי-הפכה הקערה על פיה. בצורה כימעת מגור-חכת. קווי צה"ל התרחקו ממרכזי האוכי-לוסייה. הם התקמו הרחק-הרחק מהם, במרומי הגולן, על גדת הירדן, בשפת תעלת-סואץ, מוגנים על-ידי מיכשולי-טבע. מאחורי קוים אלה השתרעו מאות קילור-מטרים של מרחב-תמרון בדרום, עשרות קילומטרים במזרח ובצפון.

בזבוז המסכן

את בטחון המדינה

אך במקום לשים את מיבטחה בניידות של צה"ל, ביכולתו להגן מלחמת-התמרון פה משוריינת והתקפת-נגד, עשתה המדינה עכשיו, בגבולות הרחוקים, מה שסירבה לעשות קודם לכן בגבולות הקרובים. היא התחפרה, התבצרה, קבעה קווי-הגנה סטא-טיים.

הושקעו מיליארדים בביצורים — ובי-אותה שעה הושקעו מיליארדים נוספים באמצעי-לוחמה התקפתיים. במקום תקציב-ביטחון אחד, הצמוד לדוקטרינה ברורה אחת, נאלצה המדינה לממן כמה וכמה דוקטרינות שונות, שכל אחת מהן הצריכה תקציב-ביטחון משלו.

טען פלד: הסיסמה "להשאיר את כל האופציות פתוחות" היא אווילית. כי פיי-רוש הדבר שיש צורך לממן בעת ובעונה אחת את כל האופציות האפשריות — הי-רעות יחד עם הטובות, הטיפשיות יחד עם הנבונות. והרי הכסף המושקע למימון אופציה גרועה נלקח מן הכסף המיועד ל-מימון אופציה טובה — וממילא מושקע הו-עמק במימון אופציות גרועות, פשוט מפני שאין בכל צמרת המדינה אדם בעל שיעור-קומה המסוגל לשקול ולהחליט מהן האופציות הנכונות.

מכאן הביזבוז הפנטסטי, המסכן בשל עצמו את ביטחון-המדינה, מכיוון שהוא יוצר תלות כלכלית, ומונע פתרון הכעיות הפוציאליות הרחופות והמסוכנות.

אולם התוצאה הכלכלית ההרסנית

(המשך מעמוד 15)

על יסוריוכו. (ללא יסוריוכו מהמבקש. אין עורר-דין יכול לפעול בשם מרשהו). סגן המושל הראה נכונות לאשר את הביקור, מכיוון שהעילה נראתה לו הגיונית. על אשר קרה ברגע שסגן-המושל נתן את אישורו לפגישה, מספרת לגנר: "החלה התרוצצות בלתי-רגילה בין האחראים על הכלא. הם הביטו האחד בשני, והחליפו ביניהם סימנים ותנועות. תחילה טענו שאין הם מצליחים למצוא את התיק. לבסוף התקשרו עם סגן-המושל וביקשו ממנו לב-טל את האוייבי שלו היות והחקירה לא נגמרה."

"מראהו זועזע אתי!" כותבת לגנר במכתב לשר-המיטרה, שלמה הי-לל: "אך מכאן ואילך חל מפנה, כאשר האחראי על הכלא נוכח לדעת — וזאת הנני מצהירה לפי מיטב אמונתי — שכי-נראה מראהו של מרשי אינו יפה לפגישה עימי. החלה התייעצות, שבסיממה הודיעה לי ולסגן-המושל על כי אין באפשרו-תי לראות את הגנל, מפני שהוא עדיין נחקר.

"אינני נותנת כל אומן לכך שהסיבה לביטול האישור היא חקירה. יש לי כל היסוד להאמין כי מסתייג ממני את

סופר פרי

איך להצליח בחברה הישראלית?

ה"הישראלי הנחמד" שרן

איך להצליח בחברה הישראלית?

יוסף פרי, הוא מרצה לחינוך באוניברסי-טת תל-אביב. שמעון רצה בקריירה של סופר.

ב-1950, מיד אחרי ששחרר מצה"ל, כתב את הרומן הראשון שלו, ימים יגידו. ספריית הפועלים סירבה להוציאו לאור. או כתב פרי מחזה, בשם בעבור שרון נעליים, הון בתוצאות הנוראות של מל-חמת העצמאות. הנהלת הקאמרי סירבה להציגו, לדברי פרי, בטענה כי "המאורעות המתוארים בו עלולים לפגוע בטהר מאבק העם לעצמאותו". פרי לא נכנע. הוא כתב מחזה אחר מחזה. גורל אחד נועד לכולם — גניזה. אף תיאטרון אינו מסכים להציגם, דבר ששובר את רוחו של פרי ודוחפו ללמוד כלכלה ומינהל עסקים באוניברסיטה העב-רית. בתום לימודיו מתחילה דרך נדודים מאפריקה, שם כיהן כיועץ לחברה כלכי-לית, ועד לונדון, שם השתלם בטלוויזיה, קולנוע ותיאטרון.

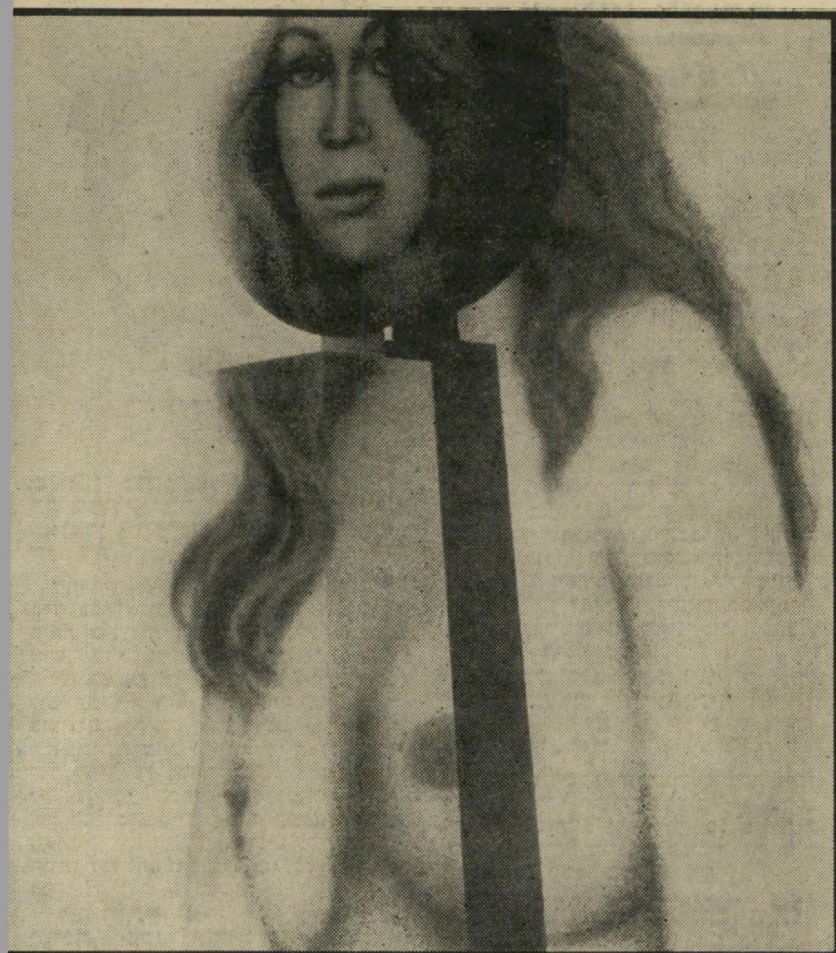
ב-1965 חזר שמעון פרי לארץ מתוסכל, אך עם הרבה רעיונות מקוריים. העתידים להתפתח לשני רומנים יוצאי-דופן. תחילה מצא תעסוקה בטלוויזיה הלימודית, שם למד כי לגיטלמן אנגלי כמותו המקום קצת צפוף. הוא התפטר וחזר לפעילות כלכלית.

רק ב-1970 זכה פרי, לדבריו, להתג-לות הגדולה. יהודי שמן מאוד, בשם יוליוס כהנוב, הופיע בתלומותיו בהקיצ. משמניו של כהנוב עומדים ביחס ישר ל-שוורו. הוא יושב בבית כהנוב, היכל פאר רב קומות בלונדון, ומנהל משם את עסקיו המסועפים. כהנוב זה מטיל על פרי לכתוב את האוטוביוגרפיה שלו. הדומה באורח פלא למסכת חייו של פרי עצמו, להוציא פרט קטן: יוליוס כהנוב הוא

מוכ"ל הסתדרות העובדים יצחק בן-אהרון אולי עוד איננו יודע זאת, אבל הוא מיועד להיות הנשיא הממונה הראשון של מיסדר אבירי ציון. מכתב על כך נמצא בדרך.

מי שמינהל תפקיד זה אינו אלא יוום הרעיון של מיסדר האבירים, שמעון פרי, 44, שהוציא לאחרונה לאור את ספרו הישראלי הנחמד, המוקדש אף הוא ליצ-חק בן-אהרון, שהיה, לדבריו, "היחיד מבין כל הניצבים בראש המימסד אשר השמיע את עקת כאב העם... היחיד

הצייר משה פרופס גילה פאטנט: לשבור את ו

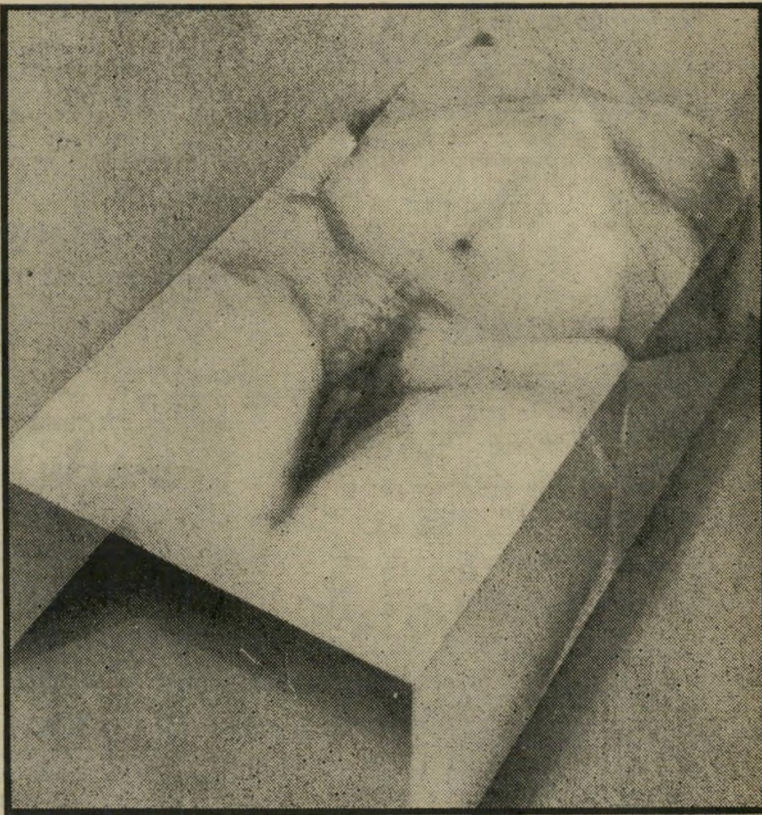
סוף כל סוף — אחרי הנשים הנשיות, הנשים השמנות, הנשים הטבעיות, הנשים הערומות, הנשים האידיאליות, הנשים הרחוקות מאידיאל, הנשים בעלות העין האחת והנשים הדפרומטיביות — אחרי כל הנשים האפשריות והבלתי-אפשריות ואחרי שנדמה היה שאין חדש אפשרי תחת השמש — הגיע מודל חדש של נשים אל בד הציור: הנשים המקופסאות.

עד שמצא את הנשים הערומות והי מקופסאות שלו — עברו על משה פרופס — הרבה לבטים ותקופות. משה, בוגר הסטודיו של אבני (הישן) לציור, ספג את ההשפעות הראשונות שלו מן הציור האקספרסיבי — בו ניתקל ב־ תקופת לימודי האמנות שלו בפאריס. לאחר שחזר משם, בשנת 51, הצטרף לקיבוץ עין החורש, והתחיל לצייר שם מטפלות עם ילדים, עדרי צאן, שלווה בין הערביים ועוד נושאים אידיאליסטיים. לאחר שבע שנים אידיליות, נסע שוב לפאריס — עם מטרה ברורה: להבין את אמנות הציור המופשט. "הבנתי אותו — עד הסוף — דווקא בטייט גאלרי בלונדון, כאשר הסתכלתי על תמונה של דסטאל, מספר משה. "זה תפס אותי מאוד!" ואז, כמובן — הוא חזר לקיבוץ. התחיל את התקופה המופשטת שלו.

הגעתי למסקנה שאני אוהב קול- "נע, מספר פרופס. אני גם אהבתי תמיד את גוף האשה בעירום. אני חושב שהנשים המקופסאות שלי — הן סינטזה של שתי אהבותי. "אילו הייתי היום בן 18 — הייתי פור־נה לקולנוע. כיום — בגילי — זה בלתי-אפשרי. לכן אני עושה בציור משהו שהוא לפי דעתי הכי קרוב לקולנוע. משהו יותר דינאמי. ולכן — משהו הי

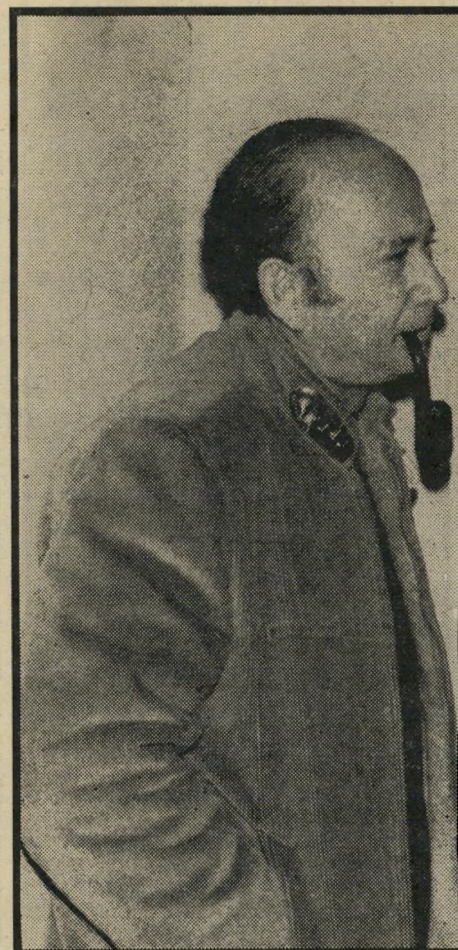
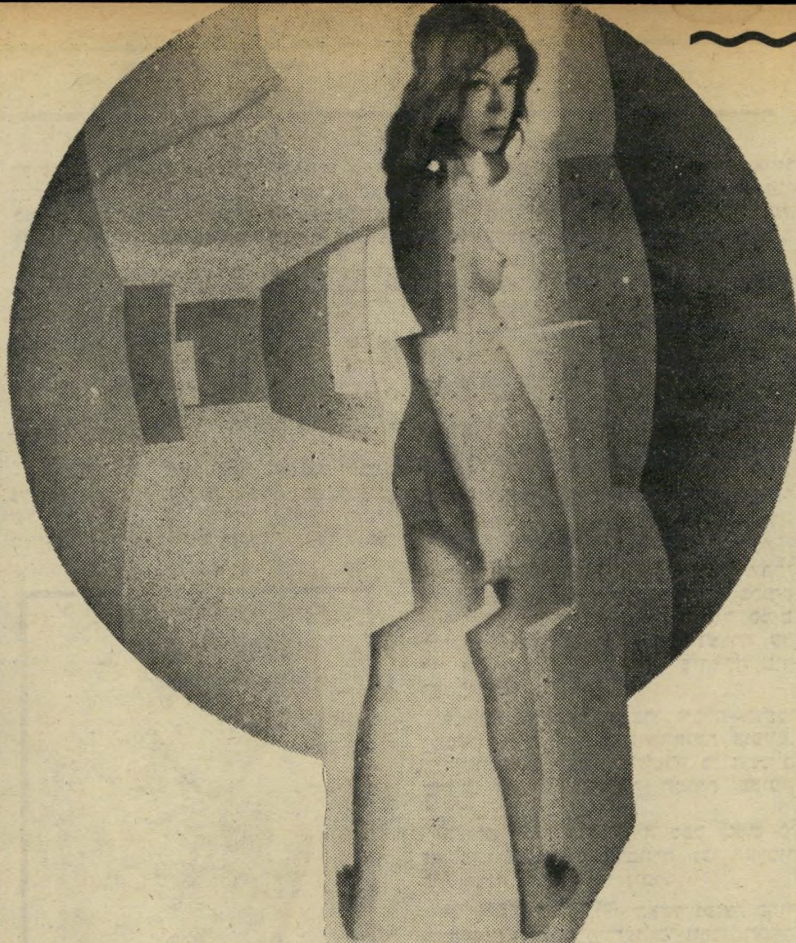
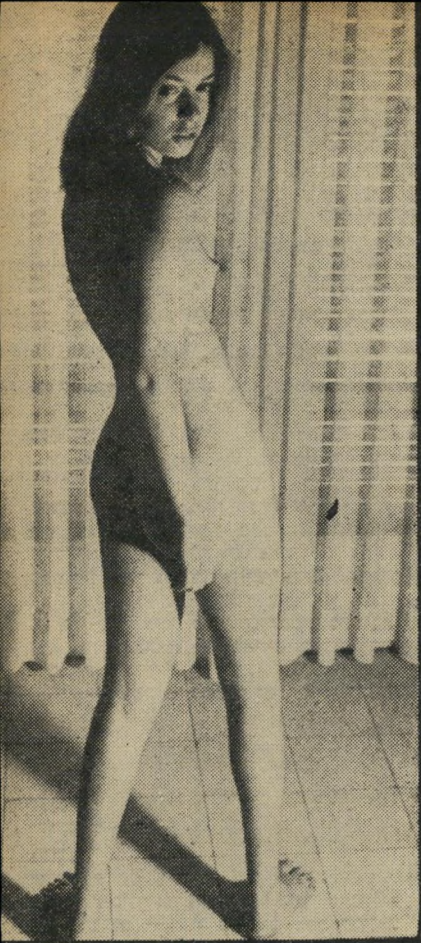

שדירים בקופס

של חלק מהגוף העירום הזה כלוא (משמאל) בתוך קופסא. הניגוד בין היסודות האורגניים (גוף האשה) ותיסודות המכניים (קופסאות בעלות צורה גיאומטרית מדויקת) — הוא היוצר את המתח הצורני. "זה עניין של טכניקה", מסביר פרופס.

לפני ואחרי הדוגמנית העירומה שוכבת על שפת־הים. "אני אוהב את הגוף הנשי בעי־רוס", טוען משה פרופס. אולם עד שמצא את המכניקה החדשה — היתה לו הרגשה שלא מיצה את כל היופי שבו. הציור

החיים והאמנות

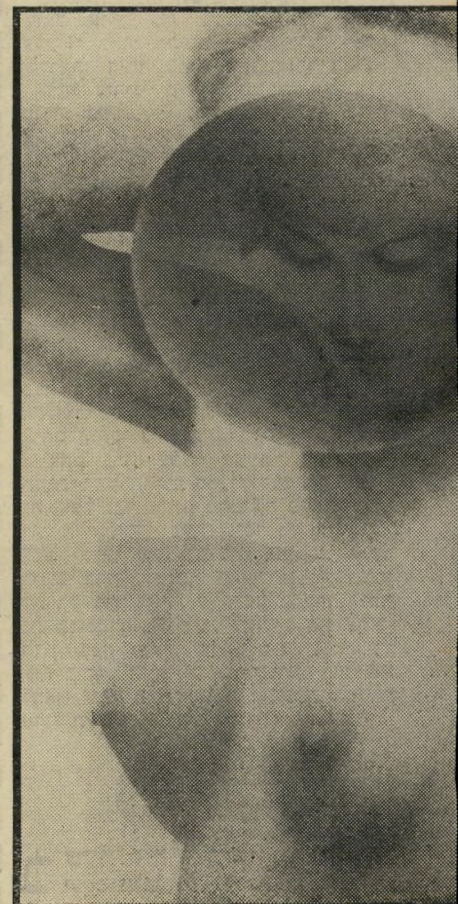
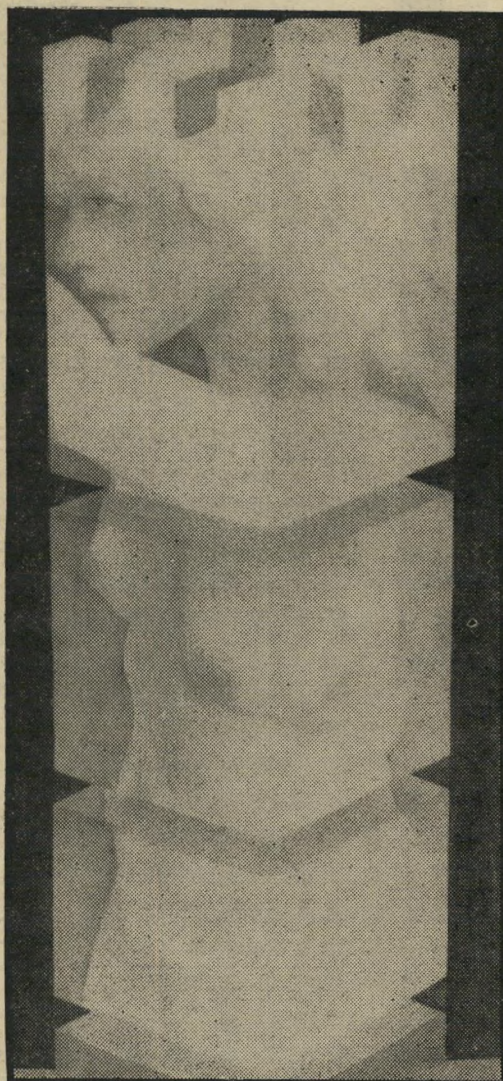
צביה דושינסקי, כפי שצולמה בדירתו של משה פרופס (משמאל). מן התצלום הפשוט הזה מכין הצייר את השיקופיות אותה הוא מקרין על צביה — והופך ליצירה חדשה. פרופס מצלם את היצירה הזו ולאחר מכן — לפי התצלום הסופי — הוא מצייר אותה.

המתקבל מתוך הפגישה של אלמנט אורגני (האשה) ואלמנט מכני (הקוביות), מסביר פרופס. „אבל אלו הן אינן בשום פנים ואופן — נערות סינתטיות. אני מחפש את היופי האמיתי של אשת ה־תקופה. מה שנקרא „חתיכה“ — שהיא האשה האידיאלית כיום.”

טיביות. מתוך זה אני מתחיל ליצור את הקומפוזיציה. את כל הקומפלט הזה אני מצלם שוב — ומוזה אני עושה סקיצות. לאחר שה־סקיצה גמורה — אני מצייר את התמונה הסופית. „מה שיוצא בסוף — זהו מתח צורני,

מבטא בצורה שהקולנוע עושה זאת, את התקופה שלנו. המדיום שלי עדיין סטטי — גוף האשה העירום. אבל אני עושה לו דברים דינאמיים. אני מקרין את ש־קופית האשה העירומה על קוביות — והצל שלה נישבר על הקוביות האלה. מה שאני מקבל — זה נשים דפורמ־

אנות

המקור והעיבוד

הנערה הצעירה מתרחצת בעירום על שפת־הים. את התצלום המקורי הזה מקרין פרופס על קומפוזיציות שונות של קופסאות. לאחר שהחליט מהי הקומפוזיציה המתאימה — מתחיל שלב הציור. „אני מצייר בחורות חיות — ולא סינטיטיות,” טוען פרופס. אבל הקופסאות נותנות להן מימד סטרילי.

(המשך מעמוד 19)

הצלה מונומנטלית. כל מה שהוא נוגע בו הופך לכסף.

לקבור זהו שכיב! הביאוגרפיה של כהנוב, הישראלי הנחמד, מתארת את יולי יום מיום היוולדו כחולד שמן שכמעט והרג את אמו בלדתה, ועד להיותו איש עסקים מצליח בלונדון. בדרכו להצלחה משתמש יוליוס בשירותיה של חברת יחסי ציבור גדולה — הפלמ"ח. הוא קובר אנשים בדרכו למיליון הראשון ומשכיב כל אשה הנקרת בדרכו.

הישראלי הנחמד של פרי, אותו הוציא בהוצאה פרטית משלו בשם כחמת (ראשי תיבות של כי מוצאים תצא תורה) ואותו הוא מפרסם במודעות מבדחות, הנושאות ציור של סמל אצולה ישראלי, נועד להיות סאטירה על החברה הישראלית, ערכיה המזוייפים ורדיפת הבצע שלה. אלא ש"שמעון פרי אינו מוכן להסתפק בכתיבה, הוא מתכוון, כטענתו, להקים באמת ובתמים את מיסדר אבירי ציון שלו, אם ימצא מספיק מועמדים המסכימים עמו, כמובן.

ירושלים

הפיל

הלבן

אילו הבינו אויבי ישראל איך מתנהלים בה דברים — היו מוצאים דרך פשוטה וזולה יחסית להביא להתמוטטות.

מליונר א' יודיע שהוא תורם מיליון ל"י להקמת מוזיאון עירוני בעפולה — בתנאי שהממשלה תתרום חמישים מיליון משלה.

מליונר ב' יודיע שהוא תורם מאה אלף לירות להקמת מיצפה-כוכבים בעקרון, תמורת השתתפות ממשלתית בסך מאה מיליון.

מליונר ג' יודיע שהוא תורם חצי מיליון לגן-חיות ענקי בנצנה, בתנאי שהממשלה תוסיף 150 מיליון משלה.

וכן הלאה.

הממשלה לא תוכל לסבול בשום פנים להפסיד תרומות כאלה — ועל כן תצטרך לתקם את המוזיאון, מיצפה-הכוכבים וגן החיות.

בניין יש, תיאטרון אין. כך קרה בירושלים, כאשר המיליונר מילס שרובר הציע לממשלה שלושה וחצי מיליון ל"י לבניין תיאטרון בירושלים — בתנאי שהממשלה תשתתף בשמונה וחצי מיליון ל"י משלה.

איך אפשר לוותר על שלושה וחצי מיליון ל"י? מובן שזה בלתי-אפשרי. לכן נפתח השבוע, ברוב פאר, בניין התיאטרון של ירושלים — עיר שאין בה תיאטרון, שאין בה כל סיכוי להקמת תיאטרון רציני בעתיד הנראה לעין, מכיוון שאין תקציב למטרה זו.

בניין יש, תיאטרון אין. וכל הסנובה המקומית והארצית התכנסה השבוע בבניין המפואר, הנשים הציגו את שמלתייהן החדשות זו בפני זו, הגברים הוכיחו את רמתם התרבותית הגבוהה — והמיליונים ירדו לטמיון. חתן השימחה היה, כמובן, המיליונר שרובר עצמו, שפתיחת התיאטרון נחגגה יחד עם יום-הולדתו. במעמד החגיגי הודיע שהוא מוותר על קריאת התיאטרון על שמו.

אבל העיר ירושלים נשארה עם הפיל הלבן.

סמים

פרס

נובל

בגיל 18 היתה לילי נובל נערת זוהר פורחת ומושכת. כיום, בגיל 23, היא נראית כשבר-אדם מבוגרת בעשר שנים מגיל הלא-אמיתי. עוד לפני שנה נדמה היה

* פיל לבן, שהוא נדיר ביותר, נחשב לקדוש בסיאם, ועל כך אסור להעבירו. מלך סיאם היה נותן פיל לבן כמתנה לאריב, שנאלץ להאכילו מבלי להפיק ממנו כל תועלת.

לילי, כי היא מעופפת בעננים. היא התגאתה בגלוי בהיותה סוחרת סמים, לא לשם רווחים אלא ממניעים אידיאולוגיים. לדבריה: משהו מעין כוונת חשיש זל.T.O.R.

לילי, שהיתה מחלקת סמים וגלולות חינוך ליושבי בתי-הקפה של דיונוגוף מתוך הנחה שאלה יטעמו, יהנו ויבואו אליה שוב — הפעם עם כסף, היתה זו שהגתה את הרעיון "להכניס אלפי גלולות של T.O.R. לתוך צינורות המים של תל-אביב, כדי שתושבי העיר ישתו אותם ויהיו תושבים יותר טובים."

אבל זה היה לפני שנה. השבוע כבר נעצרה לילי על ידי המשטרה עם כמות של סם מסוכן כמו אופיום. אבל יותר משהיתה מסובכת עם החוק, מצאה את

סוחרת-סמים נובל
1979

נובל

חמש שנים אחרי

על ידי המשטרה. נחלצה ממאסר ארוך בעיקר בזכות ילדתה. לפני כארבעה חודשים הגיע לארץ לביקור אבי ילדתה, שיצא מכאן עם כמות גדולה של סמים והילדה עצמה.

לילי, שהיתה קשורה בשעתו עם סוחר הסמים גואל תנעמי שנרצח בדרך מיסתורית, נעצרה לאחרונה אחרי שגנבה חותמת של רופא, זייפה באמצעותה מירשמים רפואיים, בעזרתם רכשה סמים בבתי-מרקחת ומכרה אותם ללקוחות. את מעצרה ייחסה להלשנה. היא היתה בטוחה שה"מלשינים" היו ידידיה בעבר, זוהרה תנעמי, אלמנתו של גואל תנעמי, ושמעון עטיה, שנעצרו לפני מספר חודשים אחרי שסוחר סמים אחר, עודד קפליצקי, נרצח כשהיה בחברתם בדירתה של זוהרה.

כשזוהרה ממעצרה, ניסתה לילי להגיד ויח כספים בתיווך סמים, לאסוף מספיק כסף כדי לקנות כמות גדולה של סמים ולהסתלק מהארץ. ואז, שוב נעצרה על ידי המשטרה. למרות זאת שוחררה מיד בערבות.

למחרת שיחרורה נעצרו זוהרה תנעמי ושמעון עטיה, כחשודים בהחזקת אופיום. בבית-המשפט טענה המשטרה כי השניים סיפקו אופיום לאלמוני תמורת פטיפון ותקליטים גנובים.

בעולם התחתון לא היה ספק לאיש כי האלמוני אינו אלא אלמונית, וכי האלמוני ניה אינה אלא לילי נובל.

אי אפשר לברוח. כאשר נסוצה בחור גי העולם התחתון הידיעה כי זוהרה ועטיה נעצרו בעקבות הלשנה של לילי, וכי שיח"ר רורה היה מעין פרס נובל במהדורה חדשה שמעניקה משטרת תל-אביב למשתפי הפ"עולה עמה, הבינה לילי כי היא נמצאת בסכנה. היא התרצצה בין ידידיה בנסיון לגייסם כדי לשחרר את זוהרה ואת עטיה בערבות.

נסיונותיה עלו בתוהו. זוהרה ושמעון נעצרו לשישה ימים. נוכח השמועות שהגיו עו אליה על הסכנה המצפה לה, היתה לילי מבכרת להסתלק מיד מהארץ. אלא שדרכונה הופקד במשטרה בפקודת בית-המשפט עד למשפטה.

משפט

נכנס יין

יצא דבש

כטוב ליבו ביין, אותו לגם בקפה אתונה שעל הטילת בתל-אביב, התחשק ליעקב דבש (23), לעשות קצת שמת. הוא שבר כמה כוסות ושר בקול. כשניסו להרגיעו התחיל להשתולל ולנפץ מכל הבא ביד, שולחנות, ראשים וכסאות. עד שלא נותרה ברירה אלא להזמין את המשטרה.

כאשר ניצב דבש השבוע בפני שופט השלום יוסף קירטוני, כשהמשטרה מבקשת לעצרו לעשרה ימים לחקירה, הסביר דבש את סיבת שיכורו אותו לילה באתונה: "אבא שלי קיבל התקפת-לב. הוא חצי משותק. זה השפיע עלי קשה. קיבלתי דיכאון והלכתי לשנות..."

אם אבא שלך קיבל התקפת-לב, אמר השופט קירטוני, "אז חובתך לעמוד על ידו ולא ללכת להשתכר."

"אני מצטער", הביע דבש את חרטתו, "ביקשתי סליחה מבעל הקפה. הבטחתי לו לשלם את כל הנזק. הוא מוכן לסלוח לי."

המתלונן יערוב. המשטרה התנגדה כמובן לבקשת השחרור בערבות של דבש. בדרך כלל מתקבלת התנגדותה. אבל הפעם הפתיע השופט קירטוני את השוטרים כא"שר פסק: "אני מצוה לשחרר את החשוד בערבות, בהתחשב במצבו של אביו החור"ל."

השוטרים נשארו פעור-פה. החלטת הר שופט פגעה בהם קשות. אבל כעבור דקה נרגעו. היה זה כאשר המשיך השופט לקרוא את החלטתו. בה אמר: "החשוד יושר" רר רק אם בעל בית-הקפה, שהתלונן נגדו, יתחום על הערבות."

אפילו דבש תפס את העוקץ שבהחלטת השופט: "מי יודיע לו שיבוא לשחרר אותי?"

(המשך בעמוד 26)

קורבן בועז בן-ציון
מכות בסטייקה

וכן הביטוח התל-אביבי יצחק ברוך (35), החנה את מכוניתו באחד מ"רחובות תל-אביב. בין מקום חניית מכו"ניתו לבין המדחן הקרוב, ניצב אוטונו עם סירה. ברוך סבר כי בעל האוטונו, הוא שחייב לשלם את דמי החניה במד"ח, כיוון שחנה קרוב אליו. אולם כש"חזר אל מכוניתו הבחין בדו"ח עביירה על אי-תשלום דמי חניה.

אורחים אחרים מעדיפים במקרה כזה לשלם את הקנס בסך 10 ל"י ולשתוק. אך ליצחק ברוך יש פרינציפים. הוא פנה לעירייה בטענה כי הפקח שרשם לו את הדו"ח עשה עוול. הוא הוזמן לביורר. אותו בוקר כרעה אשתו ללדת. אך יצי"ח ברוך, כאורח נאמן, לא ביטל את הפגישה במשרד העירייה ברחוב אידלסון. גם הפקח שרשם לו את הדו"ח הופיע לאותה פגישה. "מדוע רשמת לי דו"ח ולאופנוע, שחנה קרוב יותר למדחן, לא רשמת?" שאל ברוך.

לדבריו, היתה תשובת הפקח: "אני לא שואל אותך מה לעשות, אני מצפצף עליך!" בתום הבירור העיר ברוך לפקח, שלדעתו היתה צורת התבטאותו מבישה. פקח עירוני אינו אוהב שמטיפים לו מוסר. ביחוד לא אם המטיפ הוא אורח. על מה שאירע אחר-כך מספר יצחק ברוך: "כאלה דברים ראיתי רק בסרטי אדי קונסטנטיין. אבל אדי מרביץ רק לפושעים. אולי גם אני פושע מפני ש"התלוננתי על דו"ח חניה. הפקח הזה התנפל עלי, דחף אותי לחדר ריק, סגר את החלון וחזיק את חברי. אולי חמישה פקחים התנפלו עלי. נסיתי להתנגד ו"לצעוק לעזרה, אבל הם חבטו בי זה אחר זה וביחד. אימיתי עליהם שאומים מ"טרה. אבל הם לעגו לי והודיעו שבעצם כבר הזמינו. כשבאה המשטרה הסתודדו הפקחים עם השוטרים, אמרו שאני תקפתי אותם וצחקו לי בפנים."

יצחק ברוך נעצר והועבר בניידת ל"תחנת משטרה. שם סרבו לקבל ממנו תלור נה. אבל גבו תלונה מחמישה פקחים גבר-תניים. שסיפרו כיצד ניסו רק להגן על עצמם מפני סוכן הביטוח התוקפן. כאשר ביקש ברוך לטלפן לפרקליט, לא ניתן לו. רק עד-תיראיה, שנקלעה במקרה לתח"נת המשטרה, הצליחה להושיע את עוררו. הדין משה גלעד, שדאג מיד לשיחרורו של ברוך, הגיש בשמו תלונות חריפות לראש עיריית תל-אביב ולמפקד משטרת מחוז תל-אביב, דרש למנות ועדת חקירה.

זעזוע-מוח

בסטייקה

שעה אחת וחצי בלילה. נכנס יעקב מלחי (21) לסטייקת מרכז ה"סטייק בדרך פתח-תקוה בתל-אביב. הוא

אלימות בחסות החוק

קורבן יצחק ברוך
מכות בעירייה

לנסות לשחררו. מספר בריאל: "נסענו מיד לתחנת ה' משטרה. בחדר קבלת התלונות בא בועז לקראתי וסיפר לי מה קרה. אותה שעה נכנסה לחדר קבוצה של צעירים. סמל אחד, שמעון שניאורסון, קם והחל צועק לעברם לשבת. התחלתי גם אני לנוע לעבר הספסלים כדי להתישב, ותוך כדי כך הגיע שניאורסון סון והחל דוחף אותי. שאלתי אותו אם העובדה שאני עומד מפריעה לו. בתגובה, מבלי לדבר מילה, הוא החל להכות אותי. "אחרי שנרגעתי הלכתי להתלונן על שהוכיח בתחנת המשטרה עליידי סמל משטרה. רב-סמל שמואל ינקוביץ סרב לקבל את התלונה. הוא היספנה אותי לי מפקח משנה אברהם גרינבאום. גם הוא סרב לקבל את התלונה. בטענה שאני יכול להתלונן כאשר מגישים תלונה נגדי. "הגשתי תלונה ללשכת עורכי-הדין. אני ממתינ עדיין לתוצאות חקירתם ותוצאות החקירה המשטרתית."

אויבת הציבור

— המשטרה

הו אסף מקרי של ארבעה סיפורים. כמהים מתרחשים רבים יום יום. הסיפורים מדברים בעד עצמם. משמעותם מחרידה ומזעזעת. היא מצביעה על כך שסכנה של אלימות מאיימת על אזרחי תל-אביב.

לא אלימות מצד פרחחים, סוטים או אנשי הפשע המאורגן. אלא אלימות מצד אנשי החוק. שוטרי משטרת תל-אביב, כמו פקחי העירייה, הפכו לסכנה לאזרחי העיר. המדובר אינו בעבריינים או פושעים, לגביהם מפעילים נציגי החוק אלימות זה זמן רב. תופעה זו, האופיינית למחלקות החקירות של המשטרה כמו לשירות בתי הסוהר, זכתה ללגטימציה של הציבור וי השלטונות, אחרי שעשרות תלונות נזר-אות בנושא זה לא הצליחו לעורר את דעת-הקהל לתביעת שינוי. עכשיו לא מכים רק פושעים, אזרחים הגונים ורגילים, הנקלעים בצורה זו או אחרת, לגמרי במקרה, לעימות עם לובשי מדי משטרת-ישראל, צפויים להתנפלות אלימה מצד שומרי החוק, המכלים באור רחים את תיסכוליהם. אזרח אחד יכול לבדות האשמת-שוא מליבו. אבל כשהסיפורים מצטרפים זה לזה, הם מצביעים על תופעה מסוכנת, שיש לעקרה מיד מהשוש. כדאי שמפקדי המשטרה יטפלו בכך מיד, לפני שיהיה צורך להכריז על חמשתה כאויבת הציבור מספר 1.

מתעניין מדוע הוא מכה אותי. חזות הכנים לו שני פליקים וזרק גם אותו לי ניידת. לקחו אותנו לתחנת משטרה. למי קום הגיעו שני חיילים שהיו במרתף וביקו שו להתלונן כי היכו גם אותם. אבל היו מנאי סרב לקבל את תלונתם נגד השוטר. רים. ביקשתי להצטרף לתלונתם, אבל נאמר לי לבוא ביום ראשון. הודעתי ש' אתלונן בפני מפקד המחוז.

"ליד היומנאי ישב סמל עם חולצה בחוץ בשם פרנקו. רשמתי את מספרו של היוז מנאי וביקשתי לרשום גם את מספרו של פרנקו, אך זה כיסה בידו את המספר. כשי ביקשתי ממנו להסיר את ידו מעל המספר, לקח מכשיר להידוק ניירות ותשליו עלי. הוא שאל אם אני רוצה לרשום גם את מספר נעליו והתחננתי שלו. אחרי רגע קפץ עלי והחל מנחית עלי אגרופים. "שוטר אחר אמר לו בשקט: "אתה לא מוכרח להכות אותו לעיני כולם!" הם זרקו אותי לאחד החדרים. נעמדתי כשי ידי צמודות לגופי ופני אל הקיר, כדי שלא תהיה להם עילה לטעון שאני רציני לתקוף אותם. הנחתי שיש לו מספיק כבוד עצמי כדי לא להכות אדם העומד כשגבו מופנה אליו.

"אחרי כמה שניות נכנס לחדר סמל, ששיכך את זעמו של פרנקו. לפני שעזב את החדר לא שכח פרנקו לציין שהוא ילמד אותי לקח לכל חיי, שזה יהיה לילה שלא אשכח אותו.

"אחרי כרבע שעה נכנס הקצין התורן לחדר המעצר בו כלאו אותנו. הוא אמר לי בין השאר: "אינך נראה כפושע. אבל כדי לחנך אזרחים מותר למשטרה להשתמש בכוח!"

"כעבור שעה שחררו אותי. בעקבות מקרה זה הקמתי את הועד הציבורי להג' נת האזרח הישראלי מפני מכות המשטרה. עד כה פנו אלי שישה אנשים עם סיפורי הכאות מצד המשטרה."

מכות

לעורך-דין

בשעה אחת אחרי חצות עדיין המתה סטייקית אצל רונן של אלי רונן, בכיכר מלכי ישראל, מסועדים. לפי תע עצרה ניידת במקום. שוטר ירד מ' מנה. החל לרשום דו"חות לשתי מכוניות שחנו בחניה כפולה בחזית הסטייקיה. אחרי סיים את הרישום ניגש השוטר לבועז בן-ציון עוזרו של האמרגן יעקב אגמון בתיאטרון בימות, שישב ליד אחד משולחנות המזללה, דרש ממנו לסלק את אחת המכוניות לה נרשם דו"ח חניה. בועז השיב כי המכונית אינה שלו, התבקש להציג תעודת-זהות. כאשר ביקש רשות לעלות למשרדי תיאטרון בימות, השוכנים מעל לסטייקיה, כדי להביא את תעודת-הזהות שלו משם, דרש ממנו השוטר לעלות לניידת. "מה עשיתי?" נדהם בועז. בתגובה הנחית עליו השוטר, לעיני הסו עדים במסעדה, סטירת-יחי מצלצלת. לקצין כי בועז בן-ציון, הצנום וגמוך-הקומה, הוא שתקף אותי. אותה שעה הגיע לסטייקית רונן עורך-דין דני בריאל, ירדו של בועז. כשי שמע שבועז נעצר, מיהר למשטרה כדי

פור. הד"ר מושקט הוציא מיד צו-ריאש' פו. בו קבע כי מלחי סובל מזעזוע מוח. הצעיר שכב חמישה ימים בבית-החולים הדסה בחדר חשוק. לפני שהיה יכול לשוב ולעמוד על רגליו, פרקליטו, עורך-דין משה רום, הגיש תלונה חריפה, עומד לת' בוע את תוקפיו של מלחי למשפט.

"המשטרה

רוצה לחנך!"

מ' וני יקים (26), לשעבר סטודנט למשפטים, מנהל תיאטרון המרחף, מספר:

"זה היה לפני חודש וחצי. באחד מימי ישיי הומינה אחת השכנות שוטר בטענה שיש רעש בתיאטרון. מישו שפך מים על השוטר והוא עלה לבית לברר מי היה זה. בינתיים הגיעה למקום ניידת עם שוטר רים. אחד מהם היה סמל בשם חזות. השוטרים עמדו והמתינו לשוטר שעלה. "אותה שעה החלו אנשים יוצאים מאולם התיאטרון. המצד השני החלו להכנס אנ' שים אחרים להצגת חזות. ביקשתי מהי שוטרים לא לעמוד בפתח כדי לא להפי' ריע לתנועה. בינתיים ירדו שכנים נוס' פים והקימו שערוריה. השוטרים החלו לאבד את עשתונותיהם.

"הסמל חזות צעק שהוא סוגר את ה' מרתף. התרחחתי ואמרתי לו: "אם בית"

לא היה לבדו. הוא בא לשם לסעוד ב' חברת אמנון מגור-יכנה, לשעבר עבריינ' מועד, שמה שלוש שנים עובד בחברת טלוויזיה ללא הסתבכויות עם החוק. ליד אחד השולחנות הסבו שישה גברים לבושי אזרחית, כשהם גוצעים את שיני' הם בפיתות ממולאות הבשר. אמנון ו' יעקב ישבו ליד שולחן סמוך, הומיניו סטייקים בצלחות.

לפתע זיהה אחד מחבורת הגברים את אמנון, הודיע לו: "אתה מבוקש! בוא איתנו למשטרה!"

אמנון זיהה אותם כבלשים. הוא לא הבין מדוע, אם הוא באמת מבוקש, לא באו לחפשו בכתובתו, המצויה בידו ה' משטרה. הוא רק ביקש שיניחו לו לסיים את הארוחה שהזמין. "חיקת את הסטייק איתך בפיתה," אמר לו אחד הבלשים. אמ' נון סרב, עמד על זכותו לסיים את ארו' חתו, ביקש מהבלשים להמתין.

שלושה מהבלשים התנפלו עליו, החלו להכותו מכות רצה, שמו אזיקים על ידיו וגררוהו למכונית. מוכה וזב דם, הספיק אמנון לצעוק עוד לעבר יעקב מלחי, שלא התערב בקטטה: "תצלצל לאשתי, שתביא עורך-דין!"

לשמע הוראותיו של אמנון, התנפלו שלושה שוטרים גם על יעקב מלחי, ש' לפני זמן קצר בלבד סיים את שירותו ה' צבאי. הוא הוכה בראשו, נכבל באזיקים ונזרק אף הוא למכונית הבלשים, כשהוא

קורבן יעקב מלחי
עם זעזוע מוח למעצר

המשפט לא סגר את התיאטרון, אתה בטח לא תסגור אותו!" הסמל חזות והשוטרים שאיתו החלו לחבוט באנשים שרצו להיכנס לאולם ולבעוט בהם. לא הבנתי למה הוא מגרש מהמקום אנשים שקנו כרטיסי-כני' סה. אמרתי לאנשים: "אל תלכו מכאן!" אז התנפל עלי חזות והחל מכה אותי לעיני כולם. הוא הפיל אותי לריצפה ו' אחר-כך דחף אותי לניידת.

"אחד המבקרים, חייל שלא היה במדים, פנה לחזות וביקש את פרטיה, תוך שהוא

שותת דם, שניגד על המדרכה. בתחנת המשטרה נפשה הצפונית, לשם הובאו השניים, המשיכו הבלשים להכות את שניהם. מלחי הצעיר היה מעולף ו' המום. הוא התחיל להקיא, טען שהוא סובל כאבי תוסת בראשו, ביקש עזרה רפואית. השוטרים לא שהו לבקשתו, השליכוהו לתא-המעצר.

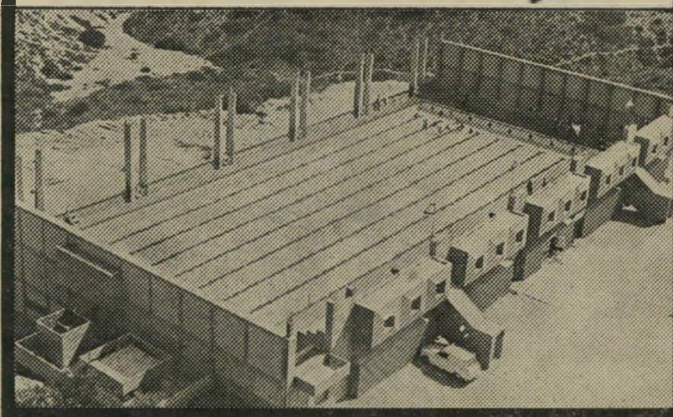
למחרת בבוקר הוא הובא לפני שופט ושוחרר. דרכו הראשונה היתה לרופא, המנתח ד"ר תיאודור מושקט ברחוב בל-

הטוטו מקדם את הספורט בישראל

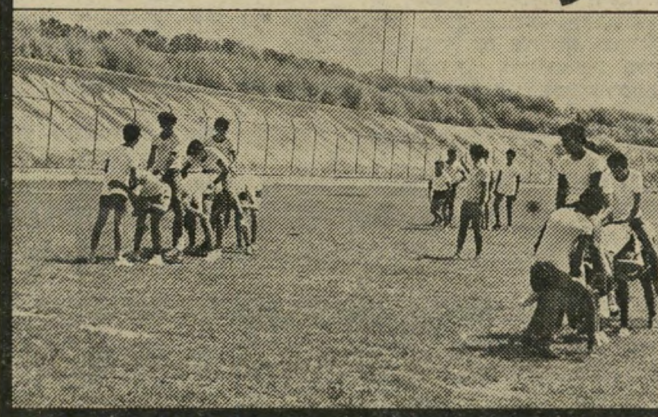
מיליוני לירות מושקעים
בפיתוח מיתקנים
בענפי הספורט
השונים
בכל רחבי הארץ:
באילת, דימונה, ירוחם,
נעמן, בית-שמש,
לכיש, מצפה-רמון,
שדרות, גרופית, יוטבתה,
חצור -
בעשרות מועצות
אזוריות, קיבוצים
וישובי-ספר.

52 ברכות שחייה

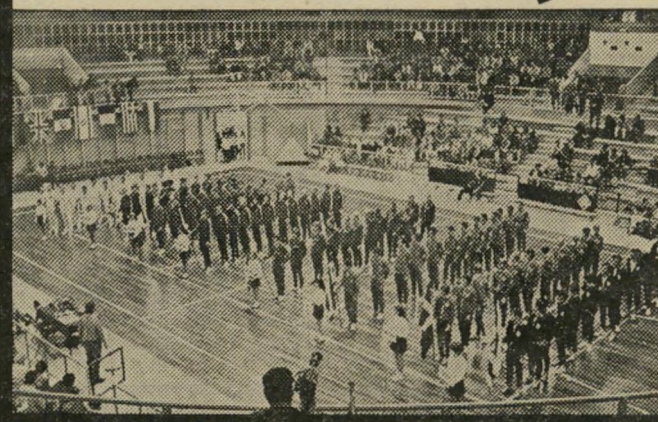
23 מגרשי כדורגל ואתלטיקה קלה

320 מגרשי ספורט כדורסל, כדוריד, כדורעף וטניס

31 אולמות והיכלי ספורט

בידור

גולש קורקבנים

עסיסיים ושתולים

רית, עם הרבה רעיונות מטורפים, שֵׁר עדיין מתבשלת לה על אש קטנה. ורק לשם אינפורמציה: הגברת יהור דית רב־הפסוקות, הלא היא הכלה הכֶּשֶׁר רה לשעבר, היא רחל אטאס, ואילו הגוי שכנגד, קוקבאר, ששינה שמו לחבקוק, הוא דובי גל. רב־כפרות, שלמה בראבא מטביל את גברת רב־הפסוקות בפייילה, כשמתברר שהרבנית היא בעצם זמרת יוצאת מן הכלל (שולה חן). ועכשיו רק

המיצרכים: גברת יהודיה אחת. אדון גוי אחד. קורקבן אחד לשתילה. אופן ההכנה: לגייר את האדון, לשֵׁ תול לגברת קורקבן. כאן יש בעייה קטנה: הקורקבן המצוי בשוק הוא קורקבן של גוי בלבד. זה מס־בך מעט את אופן ההכנה, כי הגוי שֵׁר התגייר לא רוצה להתחתן עם היהודיה שתולת הקורקבן־הגוי. מוסיפים לחבשיל שופט ורופא, רבנית שהיא זמרת, ורב־כפרות, שהוא גם תורם

גל
מגוי בחול

צריך להסתכל על פרצופו של אורי זֵר הר, השופט, ולהבין שקורקבן הוא עיק־רון יסודי ביותר בהילכות גיור והשתלות.

אטאס
קורקבן שתול

הקורקבן, מערבבים היטב, והרי גולש קורקבנים עסיסי ואקטואלי, המצליח ב־חדווה בכל מה שאפשר להצליח, קצת ב־רבנים וקצת ברופאים והרבה בקורקבנים. הווכיות על מירשם זה שמורות לאדון חתולי, הבימוי ליוסי בנאי. ובעצם, זאת סאטירה ישראלית מקֶר־

מה יעשה איש מיסכן כמו דן אלמגור, ושמו מופיע רק בעשרים וכמה מתוך ה־מופעים על במותינו, ועוד נשאר לו כל־כך הרבה חומר פנטסטי בבית? האדון אלמגור הוא גם חי ותוסס ו־רענן, ופשוט משעמם לו יום בלי פֶּר־מיארה ובלי ביקורת (הס מלהזכיר, חס וחלילה) אם לא יחפש לו איוו במה

ג'ודי קורניס
מטען כבד של אישיות

אכל אז, לדבריה, בחנקה מן האווירה הצחיחה ומהבדירות שנכפתה עליה ב־מיסגרת הנוקשה של האימונים הקלא־סיים. זבעת אחת עם הרגשת מועקה זו, גילתה את הגיטרה, אולי כלי־הנגינה ה־חברותי ביותר הקיים, היא למדה לפרוט עליה, ובשקידה של ילדה מוסיקלית מ־בית טוב התייחדה עמה שנתיים. אחר־כך החלה להופיע במועדונים קטנים כ־זמרת־עם. חִיקוּי? למלכה? אלה היו ימי הזוהר של ג'ון באו, תחית הפולקלור בנפש הנוער האמריקאי ובאוזני רבים נשמעה ג'ודי כ־עוד אחת עם גיטרה, המנסה ל־חקות את ג'ון המלכה. אלא שבעלי האוזניים הרגישות השגיחו בהבדל: הקול מלא ובשל יותר, ה־פרטואר רחב ומגוון יותר, ומעל לכל — תנופה והבנה לכל שיר שהשמיעה, וזאת

הזמרת שואסה בעשן ובשיכורים

אחד האורות הבודדים, המצנצים ב־מוסד היהודי בשם "מיעד הפיזמונים", כפי שהוא נראה בשנים האחרונות, היא הפתיחות שלו לדברים יוצא־דופן, ובעִי־לי רמה קצת יותר גבוהה ממוסיקה ל־לועסי־מסטיק. וכך קורה שבצד "יהייה" ו־"אמיאמי" ושאר לחישות בשפת תור־שבי־העצים שבג'ונגל המודרני, וזו־לכ־לפעמים לקצת נחת מקולותיהם של בוב דילאן, ליאונרד כהן, ג'וני מיטשל ואן ג'ודי קולינס שהיא בעצם מכנה משותף לכל השמות הללו. ג'ודי, בתו של איש רדיו עיוור מן העיר הגבוהה ביותר בארצות־הברית, דני־בר, היא בעצם מוסיקאית רצינית. מגיל שבע הכינו אותה בבית לקראת קאריירה של פסנתרנית. היא למדה עם אחת מ־תלמידותיה של המלחין הפיני הדגול יאן סיבליוס, ובגיל 11 התכוננה כבר להופיע בקונצרטים סימפוניים. בכל הרצינות.

מקום טוב באמצע

תיו של הבמאי, עד שאינו מספיקות לפתח אישיות משלה, והטרודות בכל־כך הרבה אמיתות, עד שאינו מגיעות להתעמקות אף באחת מהן. וכל זה גדוש עד כדי כך במילים (יפות, מקושטות ומומצאות), שנדמה כאילו השחקנים, השייכים לאצולה ה־הבימאית (חנה רובינא, שמעון פינקל,

פיוט ונוסטלגיה, אווירה ססגונית ות־פ־אורה רומנטית, צלילים מימים עברו, ודמויות ההולכות לקראת מותן — כל אלה משמשים בערבוביה את נסים אלוני ב־"צוענים של יפו", בכורת השבוע בתי־אטרון הבימה. למעריציו של אלוני, זאת אורגיה בת־שלוש וחצי שעות, גדושה חוכמות, פיל־

אורגיה לארוניםסים

אהרון מסקין) אינם מצליחים תמיד לרדת לסוף דעתו של המחבר. לא פעם נשמעים דבריהם כדיקלום חגיגי, ולא כדיאלוג חי.

אבל אסור לקחת מן הצוענים את מה שיש בו בשפע: קסם של תיאטרון, הצגה אמיתית, תפאורה מופלאה (יוסל ברג־נר) עשרות המצאות בימתיות (כמו צוות הנגנים, החולף מדי פעם על הבימה) וכמה סצינות של קאבארט או פולקלור, כמו הפתיחה של קלצ'קין או שירי הצור־ענים של בנאי, המהווים פנינים תיאט־רוניות.

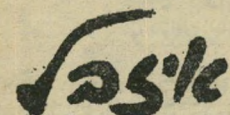
שני השחקנים האלה הם גם הבול־טים ביותר באנסמבל עשיר, עטור שמות כוכבים. קלצ'קין זוכה לכמה רגעים נדי־רים בדמות הברדן הדגול, החי בעבר מפואר ורוחוק. שמוליק סגל כאיש קטן עם כוונות גדולות, אמיתי ומשכנע, ואילו יוסף בנאי, כצועני שכל דוביו מתו, והוא מוכרח להיכנס לכבלי המימסד, נראה כדמות היחידה ששפת אלוני נהי־רה לו כשפת־אמו, והוא שט בה בביטחון גמור, כדג במים. משום כך היה הצור־עני שגילם הוא, הטיפוס השלם ביותר במוזיאון הצועני של אלוני.

פולים והברקות אופייניות, אורגיה ל־אלוניסים, אורגיה שבה לא חשוב כל־כך מה נאמר, אלא איך נאמר. וכל המרבה, הרי זה משובה.

לעומת זאת, אותם שאינם נמנים על האלוניסטים בלב ונפש, מצבם קשה יותר, כי "הצוענים של יפו" זה ים מתנועע של רמזים, סמלים, כוונות ודמויות, שבעצם אינו מגיעות אף פעם לביטוי שלם, אבל חולפות במהירות רבה, זו אחרי זו, כא־לו רצה מישו להראות שאין בעולם בעייה שהמחבר אינו ער וקשוב לה.

בין אם המדובר בכך שכל העולם במה, וכל האנשים שחקנים, או, אם תרצו, צוענים; או באידיאליסטים שאיש אינו חפץ ביקרם; או בטרטרים הנהנים מ־עצם הציג אחרי קורבנותיהם יותר מאשר מלכידת הפושע גופו; או באמנים דגו־לים המתפלשים ברפש של אשליות לעת זיקנה; או באילוף האמן הבוהמי לאיש המימסד; או בקלפים כסמלים לחיים ולמוות; או ביחס האמביוואלנטי (איזו מילה מפוצלת במקום "דו־ערכי") של הנשים אל הגברים; או בדרמה של גורל שאין לבני־התמותה מנוס מפניו; או, או, או, אפשר להמשיך בסידרת ה־"או־אים כמיספר הרפליקות בהצגה. וברוך השם, ישנן הרבה מאוד.

ובין כל ה־"או־אים הראשיים וה־"או־אים המישיניים, מטיילות הדמויות כצלליות, העוסקות כל־כך בהצגת דיעו־

פנוייה, ואינו להקה הרוצה לעשות משהו, ויתן להם מלא החופ, שירים ובלאדות ופיומונים מתורגמים ומקוריים ועוקצניים וגסים, וסתם שירים שכתב להם מילים.

ובכן, בשעה טובה, שלישיה חדשה ב־תוכנית חדשה ובסיגנון הזה בערך:

"הייתי אז ילדונת, עבדתי במטע. במטע של מיסטר טי. ויום אחד נשארתי, אחרי העבודה, והבוס נשאר אתי. הלילה רד אך הוא אמר עוד אין לך מה לרוץ. בואי נא אל הסוכה, כי פשוט ברצוני לשמך מפני הטל אשר בחץ.

זה הבית הראשון של שיר־עם אנגלי עתיק, "הטל אשר בחוץ" וזה הבית ה־אחרון שלו:

למחרת פוטרתי בלי סיבה ובלי פרוטה לא היה על מי לכווס. עכשיו הריני גרה עם בתי הפעוטה הדומה מאד לבוס. "היזהרי מן הגברים!"

כך לבתי אנוץ — אז יותר מכל בירחי מזה שרק רוצה לשמך מפני הטל אשר בחוץ. השלושה המגיישים את שרשרת העתי־קות־המתודשת של אלמגור הם מיכל טל, רפי גרנות ואמנון ברנזון. הראשונה יפה, השני מעודן והשלישי במישקל כבד, ו־הוא גם שהפיק את הערב.

אפשר לקרוא לו בשקט ערב של בל־דוד לעזוב־קִיבוץ. כי אמנון ברנזון היה פעם קיבוצניק, והבמאי, שהוא פנים ח־דות על הבמה המיקצועית, נדב לו־ויתן, גם הוא עוזב קיבוץ. ובנייתם מריצים את ההווכות בקיבוצים, ויש אומרים ש־הם קהל טוב יותר ומסוכן יותר מהקהל התל־אביבי.

אומרת מטען כבד של אישיות. וכבר, בתקליטה הראשון מסתבר שג'ודי אינה "עוד אחת" כי אם אחת ויחידה, אמנית, המבצעת שירים שעיקר מעלתם הוא ה־יופי, ולא כמו האחרים, עצם היותם עמ־מיים.

היא בחרה פיזמונים במלקחיים. הש־מיעה קטעים של המשורר והמחזאי הא־רי הגדול ייטס, וככל שעבר הזמן החדירה לפיזמוניה יותר פולקלור מודרני, כלומר שירים של דילאן ושל פרד הלרמן (ה־דוע מן האורגים), של פיט סיגר ושל וודי גארתרי, של ג'וני מיטשל, ריצ'ארד פאירנה (חתנה של ג'ון באו) וג'ון פ־ליפס (האמהות והאבות).

ואם הסיגנון היה עממי, הרי התוכן היה אקטואלי ועירוני בהחלט. עד מהרה הפכה ג'ודי לאחת מגושאי הדגל של ה־מחאה האינטלקטואלית באמריקה, ולת־מת כולם הצליחה אפילו להגיע למיעד הפיזמונים עם להיטים כמו "שני הצדדים עתה".

שעות מאוחרות. כיום עזבה ג'ודי את מועדוני הלילה, משום שגמאס לה מהשעות המאוחרות, השיכורים ועשן ה־סיגריות. היא מופיעה רק בקונצרטים, והרבה מאוד באוניברסיטאות, מקומות ב־הם היא בטוחה שהקהל בא להאזין לה, ולא לשמוע צלילים כרקע לשיחה. "ה־שמאל החדש" משתגע אחריה (למרות שהיא טוענת שזהו מושג שאת פשרו אינה מבינה) ואנשיו מוצאים בה את ה־מבצעת האידיאלית לשיריהם.

הופעתה בישראל בעוד שבועיים היא הזדמנות נדירה לאהובי פיזמונים טובים, ולא להא להשעיות לא הבינו, "בעצם, מה קו־אב לנוער המטורף הזה של היום"?

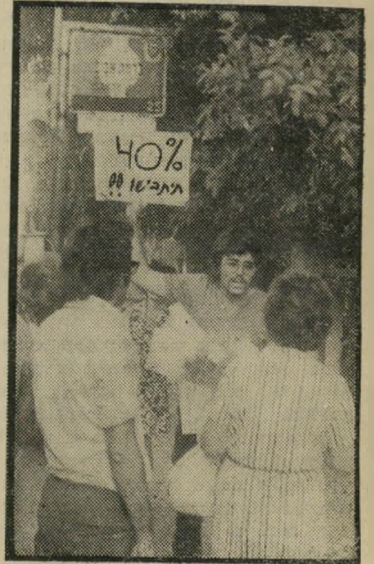
המשטרה תודיע לו, אל תדאג. הרגיר עו השופט. רק אז עלה החיוך מחדש על שפתיו של התובע המשטרתי. כאשר נשאל בעל קפה אתונה, אם הסכים לחתום ערבות כדי לשחרר את הצעיר שהתפרע בבית הקפה שלו, השיב: "מה פתאום! השתגעתי?"

דרכי חיים

בדיחה

מאקברית

הד"ר ליאו לוי ירד מדירתו שברחוב קרל נטר 6 בתל-אביב ופנה ללכת לעיבודתו. כאשר הגיע לרחוב הבחין במורדעות אבל, המודבקות על בתי הרחוב

מוחה ברמן
"תשלמו עוד!"

מנהליה הינם השחקן אסי דיין והבמאי בועז דוידסון. הם בחרו בשמו כדי להסיר קטע לסרט. זה כבר היה יותר מדי עבור הד"ר לוי — שמודעות האבל ובהן שמו יופיעו ברסרס. הוא פנה לעו"ד מרדכי ברייהודה, שהגיש בשמו לבית-משפט השלום בתל-אביב בקשה לצו מניעה שיאסור על אסי דיין ובוועז דוידסון להקריין קטעים המציינים את מודעות האבל בסרטם, וכן תביע עת גזיקין בסך של 3,000 ל"י לפי חוק לשון הרע.

הסביר ד"ר לוי: "לא כל כך מעניין אותי הכסף כמו שאני רוצה שיהיה להם ברור שאין הם יכולים למען פירסומת לסרט שלהם לעשות צחוק מבן-אדם."

מחירים

הפגנת

יחיד

"הצרה עם מזג-האוויר," אומר הפתגם האנגלי, "שכולם מדברים נגדו אבל אף אחד לא עושה שום דבר נגדו!" השבוע אפשר היה להחיל את אותה אימרה על מחירי הנסיעות באוטובוסים בישראל. האמרת המחירים בשיעור של 40% במקום 20 האחוזים המובטחים על ידי משרד-התחבורה, עוררה גל של התמרמרות. אבל אף אחד מרובבות הנוסעים לא עשה דבר, מלבד לקטר.

אף אחד, מלבד פנחס ברמן, 20, עולה חדש מארצות-הברית, תלמיד השנה ה-2 שנייה בחוג לעבודה סוציאלית באוניברסיטת תל-אביב. בשעות הצהריים של יום השישי האחרון, הוא יום עליית מחירים, התייצב ברמן הממושקף והמזוהר קן ליד תחנת היציאה של אוטובוס מס' 25 ברחוב מרכז בעלי מלאכה בתל-אביב, כשבדיו שלט כתוב בכתב-יד: "תיתבי שו! 40% העלאה יש! שירות — אין!" סיפור ברמן מה גרם להפגנת היחיד הספונטאנית שלו: "נסעתי בבוקר מ קולנוע מקסים ליפו. נאלצתי לנסוע ב-2 שני אוטובוסים מפני שאין קו ישרי. בסך הכל שילמתי, הלוך וחזור, 30 אגורות יותר מאשר אתמול. איך יתכן דבר כזה! מדוע כולם מסכימים לכך? מדוע כולם שותקים?"

כמו כבישים. ברמן לא הסתפק בה נפת הכרזה המאולתרת שלו, התגרה ב-2 נוסעים שהצטופפו בתור לאוטובוס: "אתם כמו כבישים! הולכים לאן שמובילים את-כם!"

"לפני כמה חודשים רציתי לעלות עם חברתי לאוטובוס," זעק ברמן, "הנהג סגר את הדלת בדיוק כשעלינו. רגלה של חברתי נתפסה בדלת. הוא יכול היה לפחות לבקש סליחה. אבל זה לא עלה בדעתו. האם בעד זה צריך לשלם תוספת של 40%?"

"אתה צודק!" היתה תגובת רוב הנוסעים שהשתתפו במחאתו, עלו לאוטובוס

הקטן והסולידר. כשהתקרב ראה להרדתו שהמודעות מודיעות בצער וביגון על מור תו של האופה ליאו לוי.

הדוקטור למוסקולוגיה היה נזעם. לא רק שהפכו אותו למת אלף שגם החליטו להתעלם מכל שנות פעילותו בהן הספיק לעשות דוקטורט, לעבוד כעתונאי, לעסוק בפוליטיקה וכן להיות מרצה וחבר מחקר באוניברסיטה העברית בירושלים. הם הפכו אותו לאופה, מקצוע שבו עסק תקור פה מסויימת כאשר הגיע ארצה מאיטליה. תחילה לא ידע מי חמד לו לצון. הוא לא יכול היה להעלות בדעתו מי מאוייביו יכול היה לחשוב על מחיכה מאקב-

בצער רב הרינו להודיע על פטירתו

בשיבה טובה

של האופה

ליאו לוי

ההלויה תצא מביתו רח' נטר 6

המשפחה

ד"ר לוי ומודעת האבל
"בצער רב..."

ושילמו את המחיר החדש. "זה לא הפעם האחרונה שאתם משלמים יותר," ניסה ברמן בפעם האחרונה להסית את הנוסעים, "עכשיו, כשראו שאתם שותקים, יבקשו עוד תוספת, ואתם שוב תשלמו!" אחר-כך, קיפל את השלט ונסע באר-טובוס הביתה.

רית כזו. התשובה באה מאליה כאשר צוות שהיה מוכר לו מאוד החל מסריט את ההתקהלות סביב מודעות האבל של עצמו. היו אלה שכניו לבית, מהדירה שמול דירתו. רק אז נזכר הד"ר לוי ששכניו הינם למעשה אנשי חברת חצי חצי בע"מ, העוסקת בהפקת סרטים ושי-

החתן והכלה

כך צולמו לא מכבר גאולה נוני, השחקנית המצליחה של אמי הגנרלית, עם בעלה המיועד, סוחר-השעונים הווינאי הנרי ("היינץ") לידר. גאולה נוני הכירה את היינץ לידר לפני עשר שנים בערך, באמצעות בעלה הראשון, הפנטומימאי הישראלי סמי מולכו.

"אני מנסה

להיות מאושרת!"

כך נולדתי. להיות אשה לצידו של גבר. ולכן — למרות כל מה שעבר עלי — ולמרות שנשרפתי קשה ארבע פעמים בחיי — עדיין חיכיתי לנסוך על הסוס. לא היה איכפת לי אם יבוא אפילו על קורקינט — העיקר שיבוא.

היינץ הוא

גבר אידיאלי

פיתאום — לפני חודשיים — הוא באמת בא. היינץ (הנרי לידר) נפל עלי מהשמיים. הוא בן 32, גרוש, ויש לו ילדה בת חמש.

אני מכירה אותו כבר מלפני עשר שנים — מן התקופה שבה גרתי בווינה, יחד עם סמי מולכו. באותו זמן הייתם כלה צעירה — ומאוהבת עד למעלה מן הראש — וכמובן שלא שמתי אליו לב במיוחד. בעיני — הוא היה סתם בחור יהודי נחמד, שנהג לבלות יחד איתנו. חוץ מזה, הוא גם ידע עברית, מפני שמגיל שנה עד גיל שמונה הוא גר בארץ. בילינו עימו לעיתים תכופות.

בכלל, שכחתי ממנו. לא ראיתי אותו במשך כל השנים. ניפגשתי איתו שוב באוגוסט השנה. הוא בא להצגה, וניגש אל מאחורי הקלעים. התיידדנו — ותוך זמן קצר הפכה הידידות לאהבה. להיינץ יש הכל כדי לעשות ממני אשה מאושרת. אמנם הוא לא מיליונר — אבל יש לו סוכנות להפצת שעונים גדולי לים — והוא חי יפה.

בשבילי — העיקר הוא שאוכל להתפתח לצידו בצורה עצמאית. קודם כל — הוא לא יפריע לי בחיי המיקצועיים. חוץ מזה — הוא מבין שאין להפריד ביני ובין הילדה.

היינץ הוא גבר אידיאלי עבורי. יחד איתו — אוכל לשמור על כל הדברים הטובים, מן התקופה שבה הייתי לבד — ולהוסיף להם את מה שחסר לי במשך

האם והבת

גאולה נוני, בתה שרונה, שחגגה השבוע את יום-הולדתה. לחגיגה זו הביא בעלה הראשון מתנה מבעלה השלישי.

תמיד הייתי טיפוס אופטימי. למרות כל מה שעבר עלי — המשכתי לקוות. נכון שבזמן האחרון הצלחתי מאוד באמי הגנרלית — אבל זה לא הספיק לי.

אצלי — הצלחות בתיאטרון הולכות תמיד יחד עם כישלון בחיי הפרטיים. פחדתי מזה.

אמנם יש לי ילדה נהדרת — שרון, ואנחנו גרות ביחד בדירה נאה — אבל אני לא שייכת לסוג הנשים היכולות לחיות לבד.

גאולה נוני כפי שהקהל מכיר ואוהב אותה — התימניה שגדלה בתנאים דחוקים, בצריף בצפון תל-אביב, בתו של שרת בית-ספר.

בארץ — הייני עדיין אינו מסוגל לעשות זאת, הוא אינו מבוסס כאן מבחינה חברתית, ואין לו הון גדול. אם נישאר כאן — תוך חצי שנה הוא יהפוך לסמרי טוט בעיני.

בווינה אפגוש גם את סמי מולכו ואת יורם הראל. יורם הוא האמרגן של סמי — ויש לו הרבה קשרים באירופה. הם בטח יעזרו לי הרבה.

יש לי הרבה תוכניות בשטח הקאריירה שלי בחו"ל. אבל ישנו דבר אחד שאותו הייתי רוצה לעשות הכי הרבה: להקדיש את עצמי לשירה. אני כותבת שירה כבר הרבה זמן, ומקווה שכאשר אמות — מי שהו יוציא לאור את השירים שלי.

אני חושבת שזהו בערך הכל.

רק עוד דבר אחד: ביום השישי האחרון היתה לשרון מסיבת יום-הולדת. למסיבה הגיע סמי, שהביא עימו מתנה לשרון מהייני.

ובזאת — נסגר המעגל.

השחקנית גאולה נוני, בת ל' משפחה מרובת ילדים, באחד מתפקידיה הרבים על הבמה.

סיפורה של גאולה נוני -

השחקנית שהצליחה להתגבר

על כל המכשולים - והעומדת

לפתוח בעוד שבועיים

דף חדש בחייה הסוערים

שלוש השנים האחרונות: משהו שאוכל להישען עליו.

בעל

הכיר לי בעל

עם הייני אני סוגרת את מעגל חיי. אם איכשל גם איתו — לא אתחתן יותר. אבל אני לא חושבת שזה יקרה.

הבעל הראשון

בחברת סמי מולכו, בימי נשואיהם. נשד אין אלה לא עלו יפה, בין השאר בגלל נטייתו המתמידות של סמי לרגל עבד דת, בחברת אמרגני יורם הראל. כך הפכו חיי הזוג, למעשה, לחיי משולש נייד, ללא פרטיות כלשהי וללא בית קבוע.

אני מאמינה שיד הגורל מכוונת את חיי. יש קשר בין הדברים שקורים לי. הכרתי את הייני, בעלי החדש, דרך סמי, בעלי הראשון. ואת סמי הכרתי דרך יוסף זינגר, בעלי השני. אלה הם שלושת הבעלים שלי. אבל זהו גורל אחד.

אני ילידת צפון תל-אביב. שנות ילדותי עברו עלי בצריפים שליד המקום שבו כיום מלון שרתון. זה היה עוד בתקופה שמקס המשוער הסתובב בחולות; ורור בינוון, שלא אוכל בשר ולא נועל עור, היה ההיפס הראשון בארץ, עם סרט על המצח.

בבית הסמוך לביתי — מול חדר האמרי בסיה שלנו — היתה דירה של הקיבוץ המאוחד. חברי הקיבוץ שהגיעו לעיר נהגו לישון שם לילה או שניים. אחד מן הקיבוצניקים האלה — שגר בדירה במשך מיספר חודשים — היה נער צעיר בשם יוסף זינגר. אני לא הכרתי אותו, והוא לא הכיר אותי. אבל יותר מאוחר — כשהתחלנו לצאת — גילינו שהיינו קרובים אחד לשני כבר הרבה זמן.

בתקופה שיצאנו, גר יוסקה ברחוב הירי קון ליד שפת הים.

הבעל השני

יוסף זינגר, שאתו הכיר רה גאולה כשהיתה עוד ילדה בצפון תל-אביב, ושבאמצעותו הכירה את בעלה הראשון. זינגר, אמרגן, נפטר מהתקף לב, כשנה אחרי שנפרד מגאולה.

שלא גרתי איתו במשך השנה האחרונה לפני פטירתו — הצרה היתה שגם אני האשמת את עצמי.

אבל זאת היא התכונה המהורבנת שלי — וזה אינו עושה את העניין לנכון או לא נכון.

מיד לאחר שנפרדתי מציגלה, התחלתי להתבסס בחיים. הקדשתי את עצמי לבית שלי ולדירה שלי, והייתי מאושרת. פית' אום בא ה"בום" הגדול של הצגת אמי הגנרלית.

זה באמת העלה אותי על המסלול הנכון. השלמתי עם זה שבאיוזה שהוא מקום, ההצלחה בתיאטרון מקבילה אצלי לחוסר הצלחה בחיים הפרטיים. ולא קיוויתי ליותר מדי.

לא אנסה

עוד להתאבד

ה הצלחה שלי עם הייני הפכה אותי לאשה מאושרת. מה חסר לי? יש לי אהבה, יש לי ילדה נהדרת, ויש לי ביי סוס כלכלי מסויים.

החלטתי לפתוח דף חדש בחיי. תקופת הדפרסיות נגמרה אצלי. אני יור

דעת שבתי מאושרת רק אם אני מאושרת — ואני יודעת שהיא זקוקה לי.

לכן אני לא מסוגלת לחזור ולהתפתות למעשה ייאוש, כמו התאבדות.

העתיד שלי נראה מזהיר בעיני:

בסוף החודש אני מתחתנת — ברבנות. אחרי החתונה, תיערך מסיבה בנושא. לכמה מאות אנשים.

את ירחי-הדבש נערוך בחו"ל יחד עם הילדה, ולאחריו אחזור לבדי לארץ — עד שיסתיימו הצגות אמי הגנרלית.

אחרי כן אסע לווינה ואצטרף להייני.

הידיד השלישי

הכירה גאולה באמצעות בעלה הראשון, סמי, ניחם אותה אחרי שנפרדה מבעלה השני, יוסף זינגר. בתמונה נראה ציגלה כשהוא מוביל את ילדתה של גאולה נוני.

אנחנו קונים שם דירה, ומתכוונים לגור שם במשך שנתיים שלוש.

פגישה

עם הבעל הראשון

ה רבה אנשים לא מבינים מדוע אני עוזבת את הארץ. אומרים לי שהוא יכול לבוא לכאן. אבל אני מאמינה בזה שהאשה צריכה ללכת אחרי בעלה — ולא להיפך.

זה לא אומר שאני מוותרת על הארץ. אנחנו עוד נחזור לכאן. אבל בינתיים — יותר טוב בשביל שנינו להיות בווינה. לא בגלל הייני. בגללי: אני זקוקה לגבר, שיקרין עלי ביטחון.

דרכי אדם

סופ

המישחק

עם שחקני בית"ר יפו, שידור, יהודה בן-אדרת, הוא מאמנם. כשהיה מרגיש בטוב, היה מנסה לחזור ולבעוט בכדור, אך רגליו לא נשמעו לו עוד כמו פעם. רק לפני שבועות מספר הכיר איציק בעובדה שהוא חולה בסרטן וכי קיצו קרוב. במיטת חוליו התבדח עם חבריו, שבאו לבקר, כשהם בוכים בסתר ליבם: "חברה, אני מתייבש! אל תשכחו לערוך טורניר כדורגל על שמי!". בשבוע שעבר נפטר.

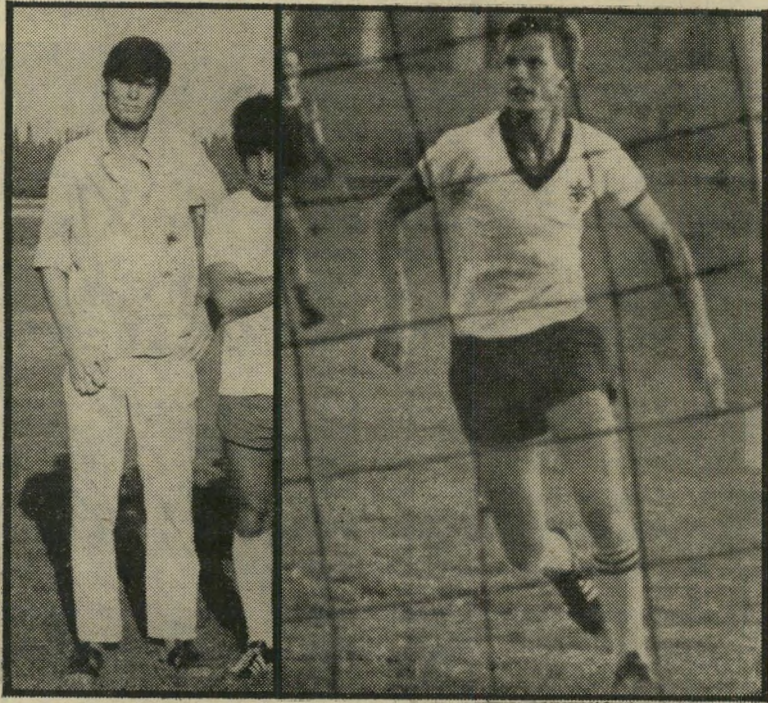
חינוך

איך להצליח

בעסקים?

תש"ל היתה שנה טובה עבור מומחי השגור של הקרן-הקיימת. האש השתוללה בכל החזיתות. מודעות האכל מילאו את העתונים. המתח הבטחוני והחרדה לי-ישובי-הספר אהזו בכל שכבות העם. בכינוסה ביולי 1969, החליטה מועצת

בקבוצת הכדורגל של מכבי יפו קראו לו "סינג-סינג". הסיבה לכך לא היתה משהו בעברו של יצחק ("איציק") שטיי-לינג שהזכיר את בית-הסוהר האמריקאי המפורסם, אלא דמיונו של הכדורגלן הי-בלונדי וגבה-הקומה לסולן של להקת ה-קצב בשם זה, שהופיעה בישראל. בקומתו הגבוהה נראה שטיילינג יותר ככדורסלן מאשר ככדורגלן. במשחקי מכבי יפו, בשורותיה שיחק כשהיה עוד תלמיד בבית-ספר עממי, הוא בלט לא רק בגובהו, אלא גם באלגנטיות של משי-חקו, ובכושרו הגופני המעולה. היו משי-חקים שבהם היה שטיילינג מתרוצץ בי-תפקיד הרץ על פני כל המגרש, בהגנה כבהתקפה, משמש כמנוע של קבוצתו. ב-1967, כשהיה בן 17, צורף לנבחרת האפרוחים הלאומית שיצאה לשחק בטורי-

יצחק שטיילינג ב-1968 (מימין) וחורש לפני מותו "ערכו טורניר על שמי!"

המורים למען הקרן-הקיימת להכריז על ישובי-הספר כעל הנושא השנתי שבטי-פולה. בכל בתי-הספר בארץ נערכו מבי-צעי הסברה. כרוזים מיוחדים חולקו לי-תלמידים, ונאמר בהם, בין השאר: "מי-תוך רצון לעזור לישובי-הספר, אשר בי-זכותם אתה לומד ומבלה בבטחון בתל-אביב, החלטנו להעביר השנה את כל תרומותיכם לקרן הקיימת לזכות ישובי-הספר. בכסף זה ישפצו הישובים את מקלטי הילדים, יחזירו את הנוי היפה והי-רוק שכה חסר להם, יקנו טרקטורים חדשים במקום אלה שמוקשו. "העיקר" - החינוך!". התכסיס עשה את שלו. תרומותיהם של תלמידי בתי הספר לקרן הקיימת גדלו. שנה אחרי שהסתים אותו מבצע, גילה גדעון ופניק, לשעבר עובד הקרן-הקיימת, וכיום עורך בטאון המשמרת הצעיר של מפי-לגת העבודה במחוז ת"א, כי שום פרוטה מהכספים שנאספו באותו מבצע שנתי לא הגיעה אל ישובי-הספר. הסביר יונה עדיני, מנהל מועצת המור-רים למען הקרן-הקיימת: "איני יודע וגם אין זה מענייני לחקור מה עושה הי-קרן-הקיימת בכספים שתרמו הילדים... גם אם לא נעשה דבר למען ישובי-הספר, הרי העיקר היא הפעילות החינוך-ית שנוצרה בעקבות הנושא". כאשר נודעו פרטי הפרשה, קיבל כתב-הטלוויזיה הישראלית בעמק, גאל שי-לוגי, אור ירוק להכין תגובה מצולמת על הנושא באיזור בית-השאן. הכתבה לא שודרה מעולם. הסיבה: העובדה שהקרן-הקיימת מרמה את התלמידים התורמים אינה עניין חדש. זה נושא נדוש.

גיר הכדורגל בקאן. הצטיינותו במשחקים אלה הובילה אותו לנבחרת הנוער שיצאה לשחק לפני שנתיים בבאנגקוק. "אני מתייבש!" בבאנגקוק, באחד המשחקים, חש לפתע שטיילינג ברע. הוא חש כאבים עזים בחלק התחתון של גופו, אך לא סיפר על כך לאיש, מחשש סן ינופה מהנבחרת. רק כשחזר לארץ סיפר על כאביו למעסה של קבוצתו. זה שלח אותו מייד לבית-חולים. הוא נותח. מייד אחרי הניתוח רצה שטיילינג לחי-זור לשחק במכבי יפו. מנהלי הקבוצה סרבו להעתר לבקשתו ללא אישור רפרי-אי. כאשר פנו קרוביו לרופא כדי לשאלו אם מותר לשטיילינג לשחק, השיב להם הרופא: "תנו לו מה שהוא רוצה. הוא נידון למות". הרופאים ידעו שהסרטן כבר התפשט בגופו. איציק ומשפחתו לא ידעו. יותר מכל דבר אחר הוא רצה להמשיך לשחק כדורגל. אבל באימוני הקבוצה לא החי-זיק מעמד יותר מ-20 דקות. הוא בא בי-טענות למנהלי קבוצתו. אלה הסכימו מייד לתת לו שיתור, דבר נדיר במציאות הי-כדורגל הישראלי. שטיילינג עבר לשור-רות בית"ר תל-אביב. אבל גם שם לא החזיק מעמד באימונים והתמזג. נזכר ציון דגמי, שוער הפועל רמת-גן, ש-שיחק לצד שטיילינג במכבי יפו. "פעם אני זוכר, הוא עזב לפתע משחק. ניגשתי אליו וראיתי אותו בוכה. הוא סיפר לי כי אחד השחקנים קילל אותו". לפני תשעה חודשים החמיר מצבו של שטיילינג בן ה-21. הוא נלקח לבית-חור-לים, אותו לא עזב אלא לחופשה קצרה

הישראלי הנחמד

סטודנט, פועל, פקיד, חקלאי, ברדקאי

קרא את "הישראלי הנחמד" של שמעון פרי

כדאי

קרא כיצד מצליחים בעסקים

קרא כיצד נעשים גדולים

קרא גם איך דופקים את השחורים והלבנים

המחיר: 9.00 ל"י

הוצאת "כמתת" - תל-אביב

ההפצה הראשית: "ספרי" - רח' נחלת בנימין 30 - ת"א.

רח' הרצל 55 - חיפה.

ובכל חנויות הספרים.

איפור מיוחד לפי

צבע העור,

מתנות, טיפול יופי

הלנה

והיפות

חלק נכבד בהצלחת תחרות מלכת המיס 71, סגנוניתה ונסיכותה הם התייכון, ים סוף וים כינרת, אפשר לזקוף לזכותה של חברת התמרוקים הלנה רובינשטיין.

דיילות החברה לא חסכו מאמצים ומילאו מלאכתם נאמנה בכל התחרויות כשהן מעניקות למשתתפות, מלבד טיפול יופי, גם מתנות.

הבנות קיבלו שיעורי איפור מיוחדים והמדריכה הראשית של החברה, אלישבע חיימובסקי, התאימה את האיפור לפי צבע העור של המשתתפות.

הבחורות המאופרות צולמו צילומי צבע ובתחרות בחירת המלכה הוקרנו שיקופיות שלהן על מסך מיוחד.

משחק של צבעים על ציפורני האצבעות, בעת ביקור במפעל „הלנה רובינשטיין“

משה דיין איש הפירסום ויוזם הציבור של הלנה רובינשטיין בחברת משתתפות תחרות מלכת המיס 71 בסיוור במפעל שבמגדל העמק. דיין הציג בפני הבחורות תמונות של מלכת המיס 70 חני פרי, שזולמו לפירסומים בין-לאומיים.

נשיקה לבוס מעניקה מלכת המיס 71 איריס דוידסקו למנהל הלנה רובינשטיין בארץ יוסף שטיינר, אחרי שנודע לה כי המפעל מזמין אותה לאירוח בפאריס. מימין: סגן המנכ"ל של הלנה רובינשטיין בארץ, משה ברוך.

תור ליופי משתתפות תחרות מלכת המיס 71 ממתינות בתור לטיפול של הספרית ליונה, כשמיד אחריה מחתימה מאפרת הלנה רובינשטיין, דבורה קראוס את חותמת המפעל ואת המספר הסידורי על רגליהן. משמאל:

מודפסות: וילה להסלווה, פירנצה, איטליה; ורחוב ראגן, המבורג, הכתובת השלישית הוספה בכתב-יד על נייר המכתבים: "הר משה, סיני".

פגישה

עם נאצר

הד"ר מיניה מוריה מודה כי אין זה שמה המקורי. זהו שם שאימצה לעצמה רק לאחרונה. שמה הקודם, לדבריה, היה ברברה סטריידינג. היא מסרבת לומר את גילה, גם לא פרטים אחרים מהביוגרפיה שלה. באנגלית ובגרמנית הרהוטות שבפיה, היא מוכנה רק לומר כי למדה משפטים בהמבורג וכי החלה בי לימוד רפואה באנגליה.

אולם בעוד שעל עצמה אין היא מוכנה להרחיב את הדיבור, היא מדברת ברצון על שליחותה. "הבעיה היא העדר השלום בעולם. זה מציק לי מאוד. מאז שעמתי על דעתי אני שומעת רק על מלחמות בעולם. אני מנסה לעשות משהו כדי להפסיק אותן. משהו צריך פעם לעשות משהו עבור השלום. אני עושה זאת. אף אחד אינו חושב על שלום עולמי. חושבים רק על שלום בין מדינות השכנות במצב מלחמה. אבל איש אינו מנסה להשכין שלום כלל עולמי, כדי שרעיון המלחמה לא יהיה קיים יותר עלי אדמות."

עוד ב-1959, הגיעה מוריה סיניה, כפי שהיא מספרת, לרעיון כי את השלום העולמי ניתן להשכין רק מהמקום בו נתן אלוהים את תורתו לבני האדם. היא ערכה אז סיור בסיני, טיפסה על ג'בל מוסה, אחריכך ניתן לה להפגש, כפי שהיא טוענת, עם נשיא מצריים המנוח, נאצר. נסיונותיה לשכנעו לכרות שלום עם ישראל, לא השפיעו עליו. כפי שהיא מודה בעצמה.

בעת שהמצרים נלחמו בתימן ערכה מוריה, או ברברה, ביקור שני במצריים. מביקור זה יצאה מעודדת יותר. המלחמה בתימן נפסקה. היא אינה יודעת אם זה בגללה, אבל היא אומרת, לעולם אין לדעת.

הד"ר מוריה סבורה שרק באמצעות אמון זה דתית עמוקה ותפילות בלתי פוסקות, ניתן לחסל את המלחמות בעולם. היא עצמה נולדה כפרוטסטנטית. אחריכך הפכה למאמינה אדוקה של הכנסייה האורתודוקסית. עכשיו היא מציגה את עצמה כיהודיה. למרות שטרם התגיירה רשמית. אבל מספיק שאני רואה את עצמי כיהודיה.

במחצית הדרך למישכן המתבודדת עומד מיסגד - בדרך זו

בסופו של דבר כשמתפללים מתפללים לאי-להים. אלהים יש אחד ולא חשובה הדרך בה מתפללים אליו.

היא אינה מסרבת חלילה להתגייר רש"מית. אלא שתהליכים אלה התעכבו משום שלרבנות אין סניף על הר משה. כדי להתגבר על כך שלחה מוריה מכתב לרב עדין שטיינזלץ מירושלים, עליו קראה בעתונתה, הזמינה אותו לעלות להר כדי לגייר. לדעתה עשוי הרב לסייע בהשכנת השלום בין ישראל למצריים, שהיה שלב ראשון בדרך לשלום עולמי.

תשובתו של הרב שטיינזלץ טרם התקבלה. אולי בגלל תקלות בדואר.

בקבוקי שתן

בדואר

את הדואר, כמו את האספקה, מביאים אליה הנזירים, הבדואים או המטיילים, המגיעים להר אם לא כל יום.

עולים גמלים המובילים לפיסגת ההר את הצליינים המביאים לה גם את צרכיה

אז אחת ליומיים. בשלושת החודשים שהיא שוהה על ההר, שולחים לה נזירי סנטה קתרינה מצרכי מזון מעת לעת, ללא כל תמורה. היא מבקשת מהמבקרים במקום לשלוח עבורה דברי דואר כשיחזרו למי קום ישוב. כמה משליחים אלה היו נדהמים כשגילו כי היא משגרת באמצעותן בקבוקי שתן.

מסתבר, כי מיד כשהגיעה ארצה, עוד בטרם טיפסה אל ההר, התקשרה מוריה עם הפרופסור אבינועם זלוטניק מבית החולים הדסה בירושלים. סיפרה לו על מחקר רפואי שברצונה לבצע בעצמה על עצמה בעת שתתבודד על פיסגת הר משה. פרופסור זלוטניק היפנה אותה לד"ר עזרה זוהר מבית החולים תל-השומר, המתמחה במחקרי אקלים והשפעתו על הבריאות.

בתחילה היו משלוחי השתן והממצאים האחרים של מוריה מגיעים אל הד"ר זוהר כתיקנם. אבל לפתע הם נפסקו. סיפר הד"ר זוהר: "היא התקשרה איתי בקשר למחקר שרצתה לבצע. סוכם שהיא תשלח לי מייד צאים ממקום הימצאה. אחרי שבועיים הפסקתי לקבל את הבדיקות שערכה."

כנראה שהתפילות ומאמצי השכנת השלום של הד"ר מוריה סיניה, מנעו בעדה להמשיך במחקר הרפואי. מסבירה המתבודדת: "אפשר להגיע להשגת השלום רק באמצעות פעולות רבות של אנשים בודדים הרוצים להגיע לשלום. אל השלום אפשר להגיע רק באמצעות האמונה באלוהים. אני מאמינה באלוהים ולכן החלטתי לנסות ולעשות משהו למען השלום."

קודם שילמדו -

אחר-כך ישתלמו!

ומי שכבר חזר, מתכנן את נסיעתו הבאה. הפאטנט אינו כמובן פא-טנט בלעדי של הטלוויזיה, הוא נוגע לכל רשות-השידור, שאנשיה מתרועעים כאחוזי קדחת בין ועידה לוועידה ה-נערכות בכל קצווי תבל. איש לא בא לכפור בזכותם של מומחי הטלוויזיה הישר-אלית להשתלם. בוודאי שהם יכולים להוסיף הרבה ליידע שלהם בביקוריהם בתחנות טלוויזיה ותיקות ובעלות מסורת. צריך להזכיר להם רק דבר אחד: להשתלמות יוצאים אחרי שכבר יודעים. כדי לדעת צריך ללמוד. ואת הלימודים לא רק אפשר, אלא צריך לעשות בארץ. קו-דס שילמדו איך לעשות טל-וויזיה - אחר-כך אפשר יה-יה לדבר גם על השתלמות.

הטלוויזיה הישראלית היא טלוויזיה עניה. אין לה תק-ציבים. אין לה כסף. כך, על כל פנים נוהגים ראשיה לת-רץ את מרבית כשלונותיה. התוצאות הנראות על המסך הקטן רק מאשרות את דב-ריהם. די להזכיר את סרטי העלילה המוצגים פעמיים ב-שבוע, שהפכו כבר לבדיחה לאומית תוך הפיכת כל צופי הטלוויזיה לארכיאולוגים ב-הכרה. והנה, כאשר מדובר בנסי-עות השתלמות של ראשי ה-טלוויזיה לחוץ-לארץ, מסת-בר שאין בכלל בעיה של תק-ציבים. לזה יש כסף כמה ש-רק רוצים. המגיפה שפשטה בכל הביורוקרטיה הישרא-לית, דבקה גם בטלוויזיה. כולם נוסעים שם להשתל-מות. מי שלא יוצא - חוזר,

הנעשה במחלקות השונות מצד ההנהלה, שאין כל תיאום ושאיין כל הכרעה חד משמעית מלמעלה. היא הביוון האמיתי.

תוכניות

אמת

נואבת

רבות הצופים, שחזו במבט לחדשות ביום שלישי שעבר, הופתעו לדבוע, כשי-ראו את נשות שכם, ששבתו בבנין ה-עיריה המקומי, מספורות, מעל מסכי ה-טלוויזיה הישראלית, סיפורי זוויעה על המרחש בכלא אשקלון. היה זה אחד מאותם רגעים בהם הת-עלתה הטלוויזיה על עצמה. הצופים ראו על המסך נשים סימפטיות, מגומסות, מעוררות אמון, שביטאו במילים פשוטות ובטוחות את הכאב הגובר בליבן. הסיפו-רים המדהימים על הנעשה בכלא אשקלון לא יכלו שלא להביך אף את הקשות שב-צופים.

הזעם שעורר השידור בחוגי המימסד היה כמעט כללי. הטלוויזיה הואשמה ב-הקרנת סרט תעמולה אנטי ישראלי מוב-הק. אנשי הוועד המנהל של רשות-השי-דור נתקפו בפאניקה וחבצו להקים מיד

ועדת חדשות מפקחת. רק אנשים בעלי ראות כוללת יותר ומקיפה יותר ידעו את האמת: כבר לפני השידור היו בשכם עתונאים וצוותי טלוויזיה זרים, שדאגו להעביר את תלו-יות הנשים השכמיות לכל רחבי העולם. רק הצופה הישראלי היה מחוץ לתמונה. עצם השידור בישראל הוכיח שיש עדיין חופש דיבור במדינה הזאת ושאיפלו ה-טלוויזיה היא עצמאית לפעמים. אדי סו-פר, הכתב לענייני שטחים של הטלוויזיה הישראלית, שראינו את הנשים בשכם, התקשר עם ניצב בתי-הסוהר אריה גיר, מיד לאחר ההקלטה, ביקש את תגובתו של כל פרט ופרט בהאשמותיהן. תגובתו של גיר שודרה במלואה באותה כתבה. גיר לא הזמין את הכתב לראות את הנע-שה בכלא אשקלון. גיר אף לא הכחיש את דברי הנשים. הוא לא אמר שהן משקרות. הוא אפילו אימת כמה מסי-פוריהן.

הפתעה בשכם. מה שהפתיע ביותר היה תגובת נשות שכם עצמן על השי-דור. הן לא האמינו למראה עיניהן. הן היו בטוחות שהשידור ייצא מסורס ו-מעוות. לפני ההקלטה טען ראש-עיריית שכם במפורש: „כל פעם שקליטים איר-תנו לטלוויזיה חתומים אחר-כך את דב-

טלוויזיה

מנגנון

סיפור

חלם

הוויכוח שהתקיים באולפן הטלוויזיה בין חברי הכנסת סייף א-דין אל-זועבי ראש-עיריית נצרת, עבדול עזיז אל-זועבי סגן שר-הבריאות, אליאס נחלה סגן יו"ר ה-כנסת ודיאב עובד, תוכנן לפני חצי שנה במחלקת התוכניות בערבית. הודעה על כך נמסרה מראש לכל המחלקות. הנושא היה כמעט נצחי: גיוס ערבים לצה"ל. והכל התנהל כאילו על מי מנוחות.

פתאום קרה דבר מוזר: חצי שעה אחרי שנסתיימה הקלטה התוכנית, ש-נעשתה במסגרת הסידרה זו בעיתון (בר-חורג בערבית), נכנסו לאולפן אנשי מחלקת החדשות בערבית. עורכי התוכנית ויכוח פתוח (מוקד בערבית), והחלו ל-הקליט ירכות על הנושא: גיוס ערבים לצה"ל, כאילו לא הוקלטה כלל תוכנית כזו חצי שעה קודם לכן.

ההבדל היחיד בין שני הוויכוחים הי-מוקלטים היה בהרכב המשתתפים. מה שקרה היה פשוט מאד. מחלקת החדשות בערבית גנבה את הרעיון ממחלקת ה-טוכניות בערבית, בטעוין הכותב, שהנושא הוא אקטואלי וענייני אקטואליה מקומם במחלקת החדשות ולא במחלקת התוכ-ניות. הנושא אקטואלי 20 שנה ופתאום הוא נעשה להם דחוף.

יותר מזה, אנשי החדשות נקטו בתכ-סס נבוי ביותר. הם קבעו את השידור שלהם למוצאי שבת 16/10, כדי להקדים

במאי יצחק גורן

„גונבים את התוכנית“

בכך את קודמיהם כמעט בחודש ימים (השידור של זו בעיתון תוכנן ל-11 בי-נובמבר). יעקב למדן, מפקד זו בעיתון (ובמאי התוכנית יצחק גורן הקימו צע-קות עד לב השמים. הסערה התחילה עוד זמן רב לפני הקלטה התוכנית. ברגע האחרון הוזמנה שיחה טלפונית מיוחדת לפאריס, בה עושה עתה מנהל התוכניות בערבית סאלים פאתאל. ורק אז הואיל יוסף בריאל מנהל החדשות בערבית. ל-בטל את השידור שלו באותו נושא.

אין בד פיקוח. סיפור חלמאי זה לא היה הראשון בשורת האירועים המוזרים המתחוללים במחלקה הערבית בטלוויזיה. כבר היו שני תקדימים כאלה במחלקת השנה: אחרי שאנשי זו בעיתון הקליטו שתי תוכניות, אחת - על החינוך בסך-סור הערבי והשנייה על הבדואים, מיהרו אנשי החדשות להקליט ולשדר לפני חב-ריהם שתי תוכניות באותם נושאים ב-דיק, במסגרת ויכוח פתוח.

המסקנה שיש להסיק מפרשה זו אינה התחרות הפרועה בין שתי המחלקות, שיש בה לפעמים אולי גם צד חיובי. אפילו נניח לרגע, שהכובו הכפול על חשבון משלם המסים עשוי להתקבל על הדעת למען הסיסמה: קנאת סופרים תרבה חכ-מה. עצם העובדה שאין כל פיקוח על

היא אינה מתכוננת להשאר על הר משה עד קץ כל הימים. היא מצפה לאות מסר-יים, שלאחריו תדע כי מותר לה לרדת מההר. האות יגיע בצורת ביקורם של שלושה שליחים, אחד יהודי ושניים שאינם יהודים. הם יהיו חייבים להאמין בשלום כמותה ולהתפלל יחד עמה.

„גדרתי גדר“, אומרת הד"ר מוריה סיניה, „לא לרדת מההר עד שהם יבואו. מאז שאתי לכאן אני צמה.“

לדבריה, ערכה צום של 13 ימים מיד עם בואה להר. אחר-כך התפסקה בשתיית מים מהולים בלימון. את התבודדותה על ההר הפסיקה למשך שלושה ימים, בהם ביקרה בתל-אביב. מאז ועד היום היא צמה כ-40 יום.

יותר קדושה

מהנזירים

ל א מכבר ביקר בסנטה קתרין הבישוף של ארזונה, ניקודימוס. כאשר שמע על נוכחותה של הד"ר מוריה בראש-ההר, טיפס לשם יחד עם צוות עוזריו. ערך לה טכס קומנויון. שהוא מעין תפילת מחילה. בתום הטכס סעד עמה בלחם ומים שהביאו עוזריו. עדי ראייה סיפור כי מוריה היתה נרגשת עד דמעות.

נזירי סנטה קתרין אינם מאושרים מנוכחותה של התמחונית בקרביתם. אחת לשבוע, כשהנזירים הצעירים עולים במע-לה ההר כדי לערוך תפילה בכנסייה שב-ראשו, הם מביאים לה מצרכים למחיי-תה. בעיני כמה מהם היא קדושה יותר מעצמם. כיוון שהיא מעזה יותר מהם.

אף אחד לא טרח לגלות את ארזונה של הד"ר מוריה כי אם היא חושבת שת-פילות מהר סיני יגיעו מהר יותר לאוזני אליהם. היא טועה בהר הנכון. ג'יבל מוסא. הנקרא הר משה. אינו כלל ההר שלפי המסורת ירד ממנו משה רבנו עם לוחות הברית.

שמו בא לו משם נזיר בשם מוסא, שנהג להתבודד עליו, כמו רבים מחבריו הנזירים, שהתבודדו בכל הרי הסביבה מזה מאות בשנים. עד היום ניתן לראות באיזור מנזרים ושרידי מנזרים, שהיחיד המאוכלס מבניהם הוא מנזר סנטה קתרין.

אחרי כל אלה נשאר כמובן לברר, אם הד"ר מוריה סיניה היא, כפי שטוענות השמועות, בתו של הפילדמרשל רומל. נזירי סנטה קתרין אינם מטילים ספק בכך, למרות שהם מסרבים לגלות את מקור המידע שלהם. אנשי המימשל האזרחי של מרחב שלמה, שהשטח נמצא בתחום שפיתחם, מספרים אף הם כי הד"ר סיניה מוכרת יותר כבתו של רומל מאשר כרופ-אה, או כמשיחת שלום.

מכות

לצלמים

ע אתי אותה ישירות: האם את בתו של רומל, כפי שטוענת השמועה? הבעה של מתח התפשטה על פניה. ניכר היה שהשאלה אינה לרוחה. אבל היא טרבה לאשר את השמועה או להכחישה. „הכל שמועות“, היא אמרה. „אף אפשר בכלל להתחסן לשמועות מעין זו? אבל מה זה חשוב בכלל, אפילו נניח שהייתי בתו של רומל?“

כל הקשר שהצלחתי לקשור עמה עד לאותה שאלה נמוג ונעלם. היא התקשתה והסתגרה בעצמה. היא המשיכה לענות על שאלות בנימוס, אך שוב לא היתה חופ-שית בשיחה כמקודם.

אותה מידה של רוגז גילתה כאשר אחד מהטיילים שהוזמנו למקום ניסה לצלם אותה. היא חבטה במצלמתו ושררה אותה. צלם אחר נאלץ להמלט מפניה, כאשר הרימה עליו יד בעת שהבחינה במצלמתו. מוריה נמנקה את התגודותה לצילומים בטעמי דת ואמונה. היא מסרבת להרחיב את הדיבור על כך. אלה העוקבים אחריה בשבועות האחרונים טוענים כי התבו-רדותה, בריחתה מצלמים, כמו הצעיף המכסה בקביעות את פניה, הם אמצעים כדי להעלים את זהותה האמיתית. האם היא באמת בתו של פילדמרשל רומל?

הביאגורפיה הרשמית של פילדמרשל ארזין רומל, מרבה להזכיר את בנו האחד והיחיד, מנפרד. אין בה זכר לקיומה של בת כלשהיא.

רינו על ידי עריכה ומסלפים אותם.“ תחילה סרבו הנשים לדבר בפני המצל-מות הישראליות, עמדו עם דמעות בעי-ניים וסגרו את פיותיהן.

אחרי השידור הגיבה מנהיגת ארגון הנשים השכמי, הידועה בקיצוניותה, אני-דהליד חארי: „לא האמנו שישמיעו אר-תנו ככה בישראל. השירות שעשיתם לי-מדינת ישראל היה יותר מכל שירות של חייל ישראלי כל שהוא בעיר.“

תדריך

- **סרט השבוע** (יום ד' 20/10, 20.35) — ברלין אקספרס — סרט ריגול ומתח על קבוצה הנלחמת בנאצים קנאיים, המבקשים למנוע את איחודה של גרמניה. בהשתתפות רוברט ריאן.
- **אמני עינייהוד** (יום ה' 21/10, 20.20) — סרטה של בלה ברעם על חי-אמנים מרסל יאנקו מייסד תנועת הדאדא (שילוב האמנות בחיים) ומשה מוקדי מר-סיקאי וצ'ייר. מפקד דוד גולדשטיין.

חנה אלברשטיין
ערב טוב

- **ערב טוב** (יום ו' 22/10, 20.30) — חנה אלברשטיין, בקטעים מתוך תוכ-ניתה האחרונה, במאי — אילן אלדר.
- **סרט קולנוע** (יום ו' 22/10, 21.30) — הדרן לפי שלושה סיפורים של סימורס מוהם: הנמלה והחרגול, הפגלת חורף וג'יגולו וג'יגולו. משתתפים: גלנים ג'ונס, קיי וולש וניגיל פאטריק.
- **קונצרט בינה** (יום ב' 25/10, 20.20) — מארח שמואל שי. בין המשתתפים: הזמר סם אנטוני, אילנה רובינה וזמד דרום. במאימפיק — יוסי צמח.
- **מישדר מיוחד** (יום ב' 25/10, 21.00) — רוחות — מחזהו הנודע של היינריך איבסן על צביעות וחטאי אבות.

הפידאיון

איך להשתחרר

ממנהיג השיחרור?

תחילה האשימו את הסוכנים הישראליים. לאחר מכן את סוכני ירדן. אך בהדרגה הסתננה האמת המרה החוצה: מייד ומנהיג אירגון פתח כמעט נהרג עליידי אנשיו שלו עצמו.

יאסר עראפאת ניצל במיקרה — מפני שלא ישב במכונית הראשונה של השיי"ר, שהורה מסור בריכוזי פתח בקר הגולן. כאשר נדמו קולות הנפץ, צצו השא"ל לות: מי רצה להרוג? למה רצו להרוג? כמו אצ"ל ולח"י. אבא-עמאר, כפי שנקרא עראפאת בפי אנשיו, החזיק מעמד רק בקושי אחרי מלחמת-האחים הרצ-חנית בספטמבר 1970, בה הובסו הפידאיון עליידי צבא המלך חוסיין.

אנשיו, אחוזי השינאה ותאוות-הנקם, רצו להמשיך במלחמה. עראפאת, שהוא איש פוליטי שקול יותר, הבין שאין אפי שירות לעמוד נגד כל העולם. הוא נכנע ללחץ שליטי ערב, חתם על ההסכמים עם חוסיין, בחסות נאצר, שמת למחרת היום. אנשיו לא הסכימו עם שיקוליו הזהיריים. רבים מהם עברו מתוך יאוש לחזית העממית של ג'ורג' חבש. החלה זרימה שהזכירה את זו שהיתה בארץ-ישראל, כאשר אנשי ההגנה החלו עוברים לאצ"ל ולח"י.

הנשייה גברה כאשר הוקם אירגון חדש בשם "התנועה הסוציאליסטית", שכללה את החזית העממית לשיחרור פלסטין על שני פלגיה, יחד עם יסודות קומוניסטיים, אנשי "חזית המאבק" ואחרים.

קל יותר לחרור, כמה מאנשי פתח, החליטו שלא לפרוש מאירגונם, אלא להיפך: להדיח את עראפאת. הם שיתפו פעולה עם אנשי "צבא השיחרור הפלסטיני",

יוס א' הוא יום של התנשיות ובעיות כספיות. הקפד, אפוא, לא לקבל בו כל החלטה מרחיקת-לכת ולא להסתבך בכלל, נסה לנצל את השבועיים הבאים לריכוז מחדש, לעבודה שוטפת, ולחזיר דוש קשריך עם האהר' בים עליך. בת'מאזניים: אל תזניחי אותו. גם לאחרים יש בעיות. לבשי בגדים בצבע לבן.

זה שבוע נהדר לבנות עקרב הגמישות, המסוגלות להתאים את עצמן למצב חדש יותר מבעבר מזה

לוח אחרים. היתר — מוטב להן לא לקפוא על שמריהן, ולהתקדם באיטיות בשטח בלתי-מוכר. היזהר! הימים א', ב', ג' — מסוכנים. הצרות הצורות שעניין פעוט עשוי לעורר באמת לא צריכות לי בוא. עם תדע להסתדר.

הגרעון הכספי לא מוצא השבוע פיתרון. בכלל, יהיה זה שבוע וקצת משעמם. זה לטר נצל אותו לאגירת כוח לקראת הבאות, מאחר והחודש ידרוש את כל כושר הניתוח האינטלקטואלי שלך, בי תוספת למידה לא מבוטלת של אומץ-לב. עד כמה שתוכל, התחזק מאלימות והתרכז בצד העיוני של התיים. בת קשת: אהבה גדולה — תתחיל בסוף שבוע זה להאיר את דרכך. זהו תחילת האושר.

הנשייה גברה כאשר הוקם אירגון חדש בשם "התנועה הסוציאליסטית", שכללה את החזית העממית לשיחרור פלסטין על שני פלגיה, יחד עם יסודות קומוניסטיים, אנשי "חזית המאבק" ואחרים.

קל יותר לחרור, כמה מאנשי פתח, החליטו שלא לפרוש מאירגונם, אלא להיפך: להדיח את עראפאת. הם שיתפו פעולה עם אנשי "צבא השיחרור הפלסטיני",

זהו הזמן להעריכות לקראת העתיד.

העולם נראה השבוע, יותר מתמיד, כי שטוח ולא עגול: כאילו ושום דבר לא יכול להשתנות. זוהי טעות. כל מה שחסר לך זה הכריות חדשות, או עצתם של ידידים ותיקים אשר זנחת, כי הם הרפת-קנים מדי לטעמך. עיסקה טובה תסתיים במסיבה, בימי שבת או ראשון הבאים, בכלל, הרבה במסיבות: הן פותחות בפניך דלתות. אל תאכל במסעדות.

לא הדרך הנכונה אינה להגיד את הכל בפרצוף. אף לא ל מקורבות אליך ביותר. עם חזרות את חייבת לנהוג בדיפלומאטיה. על אף שזה שנוא על בנידלי, שינאת-מוות. גם עם זרים: בייחוד הבוסים והמספקים עבר דות, חייבים להבין ל רוח, ולעדנת-חושית, אבל את צריכה להבינם.

אפילו האימרה האמריקאית אומרת, "עסקים לפני תענוג". לכן הגיע הזמן שתבין, בן דגים כי לא תוכל להמשיך עוד זמן רב במישחק הכפול. עליך להכריע, לכאן או לכאן, או שתבחר בי עסקים, או בתענוגות. רק כדאי שתעשה זאת עוד בימים הקרובים. אחרת אתה עלול לחיי קלע למצב לא נעים. צבע לבן הוא ציבעך.

לא אגיד לך להשוויץ, אבל קצת פירסומת עצמית צנועה לא תזיק בכלל למעמדך. ואומנם, השבוע הוא המתאים ביותר לעיסקה בעמדתך הציבורית או ביחסיך עם הסביבה, בן-אריה, בי צורת מיכתב, מייסד או רכילות המגיעה מהרחוב. איאפשר להימנע מזה וכן אין להתעלם מזה: אבל מאידך גיסא, מסוכן להגיב בזעם. חיי שקולה ונדי בתלב. אל תרבי לצאת ביחידות.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

חוב ישן וגדול, אשר זמן רב העיק עליך, ייעלם השבוע. אותו נושה, שבעבר ידע להיות כה תוקפני, יוותר לך עליו במפתיע. דבר זה ייתן לך מישנה מרץ, ויסייע לך להגשים את שאיפתך העיקרית בעתיד ה-קרוב ביותר. יחד עם זאת, גם חיי האהבה שלך, עם בתי-זוגך הקבועה, יפרחו ויגיעו לשיאים חדשים. משימות שוטטלו עליך במיסגרת חוג חברי, או במיסגרת מילואים יעיקו עליך במקצת.

אחרי שנה רצופה אכזבות ומרורים, סוף-סוף זה הגיע: תוך שבועיים אתה מועלה בדרגה, וזוכה לשכר ויחס בהתאם. אם רק תיזהר מלהפוך ל-עבד כי ימ"לך — כי אז ודאי שהעלייה בדרגה הבאה תהיה הרבה יותר קרובה, ובעלת אפקט הרבה יותר משכנע. שיחת טלפון שקיימת בשבוע שעבר עם מישנה מעיר אחרת, תישא פרי בשבוע הבא. כדי שלפרי יהיה ערך ממשי, עליך לקום כבר עתה, לפתוח בפעולה.

צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך בית-רוח ובכושר לשכנע אחרים לרעיונותיך הבאים עכשיו לידי ביטוי מעשי, בתנאי שאתה מאמין בהם בלב שלם. ידידה ממזל תאומים שתפגוש עשויה להיות לך אשת שיחה מעניינת. אתה עלול להיסחף בשיחותיך על דת ומוסר וליצור בה את הרושם של מטף דתי, המנסה לחנך את כל הסובבים אותו לערכים נעלים. זהו הזמן להעריכות לקראת העתיד.

כוכב מארס, שהוא כוכב האנרגיה, משפיע ביותר על פעילותך, לחיוב או לשלילה. משהו, שיש בו שמץ של הרפתקנות, מתעורר בך, ולכן מוטב אולי שתרטן את עצמך, אם ברצונך להטות את אפיק הפעילות שלך לכיוון קונסטרוקטיבי. אתם עלולים למצוא את עצמכם מעורבים בסצינה של קינאה. תצטרך להקריב משהו כדי לזכות ביחס הנראה לך חיוני ביותר לשינוי המשקל הנפשי שלך, המתעורר כתוצאה מהפעילות הרבה שלקחת בה חלק.

לא אגיד לך להשוויץ, אבל קצת פירסומת עצמית צנועה לא תזיק בכלל למעמדך. ואומנם, השבוע הוא המתאים ביותר לעיסקה בעמדתך הציבורית או ביחסיך עם הסביבה, בן-אריה, בי צורת מיכתב, מייסד או רכילות המגיעה מהרחוב. איאפשר להימנע מזה וכן אין להתעלם מזה: אבל מאידך גיסא, מסוכן להגיב בזעם. חיי שקולה ונדי בתלב. אל תרבי לצאת ביחידות.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

כחוכה-ההרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושיכים אותך לפטים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס ל-אהבה בלתי-נוחה, בל-תיפורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם ה-ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסר-גלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק.

"שושנה אמרה שחנה אמרה שאת אמרת שכדאי לי לנסות את טמפוני טמפקס. "למה?"

"כן, אני יודעת שהם לשימוש פנימי, אך מעולם לא חשבתי על הרעיון שהם "אינס-נראים". הי, זאת אומרת שאני יכולה ללבוש את כל בגדי ללא חשש. אפילו בגדים."

"את אומרת שאני יכולה אפילו לשחות ממש? ומה שאומרים שאסור להרטיב את השיער זה סתם מעשיה של סבתא, אה?"

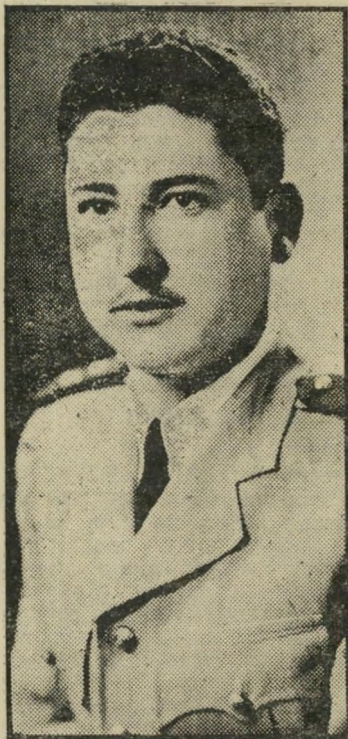

"רופא פיתח אותם? ובכן, הוא ודאי בקיא בזה. ברצון רב אפטר מהתחבושות העבות האלה. בפעם הבאה אנסה את טמפוני טמפקס."

"אלף תודות, רותי, שסיפרת לי איך זה בדיוק."

פיתחו עיי רופא עתה בשימוש מליוני נשים הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמריקות מובחרות. הסגנונות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 54 גני בבולי דואר אל היבואים אינווסט-אימפקס בעים, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

רמטכ"ל אל-בודירי עראפאת יושב על פצצה

שהוא צבא סדיר, הכפוף גם הוא לעראפאת. בתפקידו כראש "האירגון לשיחרור פלסטין", הגוף הפוליטי של הפידאיון. בין הקושרים חיה כנראה הרמטכ"ל של צבא-השיחרור, עבד-אל-ראזק אל-חיא וסגנו, עוסמאן חדאד. הם חששו להדיח את עראפאת בגלוי, מכיוון שלא רצו להסיי את המדיניות הערבית המתקדמות, התומכות בו. לכן החליטו ללכת בדרך הקלה: להרוג את המנהיג.

את ההתנקשות ביצע מפקד מחנה צבא השיחרור בדרום סוריה, חוסיין ובהה. הוא ידוע כתומך ברמטכ"ל צבא-השיחרור, והדיבר הביא להדחתו. יחד עם 29 קצינים חיילי של קאוקג'ל. הרמטכ"ל החדש הוא צעיר שנולד לפני 40 שנה בירוש-

לים, שלחם בשורות צבא-השיחור של פאזי אלקאוג'י במלחמת-העצמאות. מצבא אל-בדירי שרת לאחר מכן בצבא הסורי, הורחק משם אחרי האירוד המצ' רייסורי, למד מישפטים במיכללה חלב. אחרי שסיים את לימודיו ב-1964, חזר אל-בדירי לצבא הסורי, פיקד על היחידות דות הפלסטיניות, השתתף במלחמת ששת הימים בצד הסורי, שימש לאחר מכן כמד"ר ריך בבית-הספר הסורי לפיקוד ומטה. כרמטכ"ל, אין אל-בדירי יכול להיות אופטימי. המיבנה הפוליטי של הפידאיון מעורער, צבא-השיחור נטול עצמאות אמיתית ואינו מופעל, בירדן חוסלו הפי-דאיון, ויאסר עראפאת, האיש שמינה אר-תו, יושב על פצצת-זמן.

עיראק

הקול קול המהפכה

והידיים ידי אילי הנפט

המילים הן מילים, והמציאות היא מצי-אות. כך זה בארצות רבות, וכך זה במי-יוחד בעיראק. המילים הן מהפכניות וסוציאליסטיות. אך בשבועות האחרונים השתעבדה עיראק יותר מתמיד לחברות-הנפט האימפריאליס-טיות.

גיבור התליות. מישטרו של הנשיא מוחמד חסן אל-בקר, גיבור תליות בג-

פאירוז

בשם הלאומיות, שירי

דאד, עומד על כרעי תרנגולת. כפי ש-דיווח לאחרונה בעתון מצרי עסקן עיר-ראקי, ששוחרר זה עתה מהכלא, היו כמה נסיגות-הפיכה נגד אל-בקר. הנסיון האחר-רון היה לפני כחודשיים. אל-בקר נפצע, ו-45 קצינים בכירים הורחקו מן הצבא. ביניהם: מפקד חיל-האוויר, שנחשד כשור-תף לקשר. אלפי אנשים מתנגדי ה-מישטר נעצרו.

המישטר הוא של מפלגת אל-בעת ("ה-תחייה"). אולם הוא שייך לפלג אחד של מפלגת רבת-פלגים זו, העויין פלג אחר השולט בדמשק, וגם כמה פלגים עירא-קיים. בין העצורים, אנשי אל-בעת רבים. כדי לחזק את עצמו, ניסה הפלג השליט לנהל דרישה עם "החזית הלאומית" — גוף שהוקם על-ידי שורת המפלגות, ובי-ניהם חסידי מצריים. הדרישה נכשל, וה-שותפים נעצרו.

רכישת הכן. לאחר מכן ניסה הפלג השליט לבוא בדברים עם הקומוניסטים העיראקיים, ששרדו אחרי השחיתה הג-דולה שאותה ערכו בהם אנשי אל-בעת בשעתו. שגורה גם משלחת למוסקבה. אבל הנסיון נכשל.

נשאר רק כוח פוליטי אחד במדינה. שהפלג השליט יכול היה להידבר עמו. זוהי המפלגה הדמוקרטית של כורדיסטאן — המפלגה המנהלת את מלחמת-השיחור הכורדית בצפון.

שליטי בגדאד ניסו לפלג מפלגה זו, רכשו כמה מנהיגים, ביניהם עבדאללה — בנו הבכור של המנהיג הכורדי האג-דתי מוסטפה מולא אל-ברזאני.

אל-בקר ניסה להתפשר עם הכורדים, על-ידי הבטחה נוספת להעניק להם אר-טונומיה. אולם נראה כי נסיון זה אינו מצליח. שוב יש אווירה של כוננות בחבל הכורדים, והם מתכוננים לחידוש המלחמה.

מצב מביש. בינתיים נתערער המצב הכלכלי. ההצלה היחידה באה דווקא מידי הבוסים של חברת הנפט העיראקית, השיי-כים לבריטים. אלה העניקו לממשלה מע-נק של 30 מיליון לירות שטרלינג, והל-וואה בסך 80 מיליון — בסך הכל למעלה ממיליארד ל"י.

בשביל מישטר סוציאליסטי מתקדם, ה-מדבר השכם והערב על מהפכה ועל מל-חמת-שיחור — זהו מצב די מביש, כש-הוא תלוי כל כולו בכסף אימפריאליסטי. עיתוני קאהיר שמחו להבליט עובדה זו לעולם הערבי כולו.

איזה מיספר

חזק יותר?

הערבים נבדלים מעמי אירופה לא רק בכתיב שלהם, כמו הישראלים, אלא גם בצורת המיספרים שלהם. וזה די משונה. כי הספרות האירופיות קרויות "ספרות ערביות" — למרות שהערבים עצמם אי-נם משתמשים בהן.

החודש קם אדם אחד והכריז מלחמה על מצב בלתי-טבעי זה. זה קרה בעיראק, אבל האיש אינו עיראקי. הוא שגריר מא-רוקו בארץ הנהריים, עבד-אל-האדי אל-חאזי.

הוא הרצה בטלוויזיה העיראקית במשך 50 דקות על הנושא. הוא דרש כי מדי-נות המזרח הערבי יאמצו לעצמן את הספרות האירופיות, המקובלות מוזמן כי מדינות המערב הערבי, בצפון-אפריקה, זה לא יפגע באופי הערבי, טען השג-ריר. כי אין זה שינוי, אלא תיקון, וחזרת המצב לקדמותו. "אנו מחזירים לעצמנו את המיספרים שלנו", קרא השגריר בהת-להבות, "ואנו גאים שנתנו לעולם את המיספרים שהוא משתמש בו!"

"בוגדת". הדרישה עצמה הועלתה בי-פעם הראשונה לפני דור על-ידי "מפלגת הסורים הלאומיים" של אנתון סעדה. היא לא רק הטיפה לאימוץ הספרות האירופיות, אלא גם התחילה להשתמש בהם בעתונות, כונתה בשל כך כ"בוגדת".

לא ברור אם יש כיום סיכויים למאבק זה. אך ברור כי הספרות האירופיות נולדו בהדרגה, הועברו בימי הביניים באמצעות הערבים לאירופה, שהשתמשה עד אז בי-שיטה הרומאית של ספרות-אותיות.

לבנון

שושנה דמארי

הערבית

איך שולטים הציונים בארצות-הברית? יש להם כמה כלי-נשק סודיים. אבל הכי יעיל מכולם זה הלהקות והזמירות והרק-דניות הישראליות, המציפות את היבשת האמריקאית.

ומול סוללה מרוכזת זו, עומד העולם הערבי חסר-אונים וללא-ישע.

כך זה היה עד היום. ולא עוד. **דבקה נגב הורה.** כי מול שושנה דמארי וחברותיה, מתייצבת עכשיו אויבת רבת-עוצמה: הזמרת הלבנונית הפופול-רית פאירוז, שהוזמנה באופן בהול לאמ-ריקה.

"רק את פאירוז", כתב לה צעיר ערבי מארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות, "עם-להקת הריקוד שלך יכולה לעמוד מול ההופעות של הלהקות הציוניות. דעי לך שיש ללהקות אלה השפעה עצומה. לכן, בשם הלאומיות שלי, הנני מבקשך לבוא!" מי יכול לעמוד מול הזמנה כזו? בוודאי לא פאירוז, שהיא לאומית למהדרין. "הח-לטתי להוכיח לאמריקאים שגם לערבים יש כישרון בשטח זה", הכריזה בגאווה באוזני עתונאים. "אני שרה רק בערבית, והלהקה שלי תגיש הופעות של דבקות ערביות, וכל מיני ריקודים עממיים ער-ביים אחרים."

את הסירור יממן אירגון האמנות הערבית, לרגל המטרה הלאומית של הנסיעה. הוא ייפתח באולם קארנגי המפורסם בניו-יורק, יעבור על פני היבשת. ההכנסות הן קודש למאבק נגד התעמולה הציונית. המנגנון הציוני יצטרך להתכונן למכה זו. כי פאירוז שרה בעיקר על גורל ה-פליטים הערביים, ועל ירושלים העתיקה הערבית.

* מפלגה זו, בעלת גוון פאשיסטי, הטי-פה לקיום "אומה סורית" (הכוללת את לבנון וארץ-ישראל), ושיגשה בעיקר בל-בנון. היא הוצאה מחוץ לחוק, וסעדה עז-מה נרצח בפקודת השלטונות הסוריים.

** כאשר אימצו הערבים לעצמם את ה-שיטה ההודית, הם פיתחו צורה אחרת של הספרות (בערבית 5 דומה לאפס האירופי, ואילו נקודה בערבית היא האפס).

ספרי-דיאודורנט

Bae

יעניק לך הרגשת רעננות במשך כל היום

שלושה סוגים לבחירתך:

MILD SOFT • FRISCH CLEAR • HERB DRY

ליחשיג בזהויות מחבירות

* "העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ. "רא"ר" בניאביגדור • הפצה: גר בע"מ • גלוסות: צינגוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

סמדר:

„אני זכאית

לחיים משלי”!

ב ארץ הזאת אין הרבה סודות.

כל אחד, או לפחות — כל אחד מיושר בי בתי-הקפה שבין פרישמן לגורדון — יודע ש...לא הכל הולך חלק” בין סמדר דרור ובעלה — אברהם ארביב.

גם אני ידעתי על כך.

כבר לפני כחודשיים, כאשר פגשתי את אברהם במקום-עבודתו הקבוע — מאחורי הכר של הפיאנו-בר — ושאלתי אותו לשלום אשתו, הבנתי שהעניינים בין בני הזוג הצעיר אינם כשורה. „סמדר, היא בחורה נהדרת,” אמר לי אברהם אז, „ואני אוהב אותה יותר מכל בחורה אחרת בעיר לם. אני חושב שתמיד אוהב אותה. אבל אני פשוט לא יכול יותר. חיי הנישואין לא נוצרו עבורי. יש לנו בת נפלאה — ואני ממש משוגע עליה. אבל אפילו היא לא יכולה לשנות את האופי שלי. אני מצטער על סמדר — היא פשוט יותר מדי טובה בשבילי.”

וכאשר בעל טוען ש...אשתי היא יותר מדי טובה בשבילי” — זה סימן שהריכרס

אברהם:

„היא יותר מדי

טובה בשבילי”!

הבוקר, סמדר הרגישה מוזנחת. הרגישה זו לא נעלמה גם לאחר הולדת הבת — כאשר חזרה למיסקלה ולעבודתה הקודמים. „הצרה של אברהם היא, שהוא נמשך אחרי החברים שלו,” אומרת סמדר. „לא הרגשתי שאנחנו נשואים. בלילה הוא עבד — ובבוקר, מייד לאחר שהתעורר — יצא מן הבית. הוא בא הביתה רק בשביל להתרחץ ולישון כמה שעות. נכון שהוא רצה תמיד שאבוא איתו למאנדייס. אבל איזה מין חיים הם אלה בשביל אשה? אף פעם לא יכולנו לצאת לסרט ביחד! לבקר חברים, או אפילו סתם לשבת בערב בבית.

אי-אפשר

בלי החברה

היתה לנו דווקא תקופה אחת טובה: „כאשר מאנדייס נשרף. לאברהם יש מיקצוע, חוץ מבר-מן: הוא קבלן שיפוצים. באותה תקופה הוא עבד במיקצועו. הכל

”או הבר-או אני!”

היה מושלם: ראיתי שהוא מסוגל להרוויח יפה גנו בלי הבר. חוץ מזה — היינו הרבה ביחד, כמו כל זוג נורמלי. טיילנו ביחד עם הילדה. ראינו סרטים, וחברים, ולא יצאנו הרבה מן הבית. היתה לנו טוב גם בלי לראות את כולם ערב-ערב.

„אבל כאשר נפתח הפיאנו-בר הכל נגרמר: אברהם פשוט לא מסוגל להגיד, לא לרפי שאולי, ולכל שאר החברים שלו. התחננתי בפניו עוד לפני שהתחתנו, ש יעזוב את העבודה הזאת. והוא הבטיח לי שיעשה זאת. היה לו כבר די מסוג החיים האלה — אחרי הכל, הוא כבר שמונה שנים עומד מאחורי הבאר!

שבהן הצליחה סמדר להתגבר על יריבות בעלות משקל כבד כמו ברכה נאמן — הם התחתנו.

סמדר היתה מאושרת. עבודה מושגים כמו, בית, מישפחה, ואהבה — היו את כל מה שרצתה להשיג בחיים. משים כך גם לא היססה הרבה ונכנסה להריון מייד לאחר התחונה. וכך שירת הדוגמנות באמצע נפסקה.

כבר באותו זמן התחיל המשבר בין שני בני הזוג. אברהם — במיסגרת עבודתו כבר-מן במאנדייס — נעדר בכל לילה מן הבית, הגיע רק בשעות המוקדמות של

או-

אברהם, כפי שהוא נראה כימעת מדי ערב, במשך שמונה השנים האחרונות. חברת אנשים, ובמיוחד חברתם של רפי שאולי, אחיו מדי וחבריהם — קוסמים לו יותר מן האווירה המשפחתית בחברת אשתו היפהפיה ובתו.

לאחד הזוגות הסופולאריים והמדוכרים ביותר בתל-אביב.

סמדר היתה אז בת 18 — ובשיא הצלחתה. יופיה האכסוטי הנדיר הפך אותה בן לילה לדוגמנית צמרת — ושימש כאחד היעדים החביבים ביותר על צידי החתירה. כות והדוניזאנים הוותיקים של תל-אביב.

גם לאברהם לא היה חסר כלום: כמו סמדר — הוא היה יפה, דוגמן צמרת, ומוקף בהערצתן של חתיכות תל-אביב.

כאשר הם התחילו לצאת — השאירו סמדר ואברהם מאחוריהם כמה וכמה לבנות שבורים — משני המינים.

לאחר שלוש וחצי שנים של חברות —

במכונית הנישואין שלהם — נתפס חזק מאוד.

וכאשר מדובר בזוג כמו סמדר ואברהם — עובדה זו די מפתיעה.

מפני שהרומן שלהם, למרות העליות והירידות הקיימות בחיי כל זוג — התנהל תמיד בהילוך מאוד גבוה.

הריון מייד

לאחר התחונה

כ אשר הוא התחיל — לפני כחמש שנים — השכו סמדר ואברהם מייד

או-

סמדר, בחלוק בית ורחוקה מזוהר הדוגמנות — מחייכת באושר: עבודה, שיא השאיפות נמצא בתוך כתלי ביתה, בחברת בעלה ובתה הקטנה. חיי הילדה הנצחיים, הנכפים עליה ע”י עבודתו של בעלה, אינם מתאימים למושגיה על נישואין.

במדינה

בבוסתן של המנזר שהותו שתי סטודנטיות לואולוגיה של אוניברסיטת תל אביב, העורכות מחקר על הציפורים הנוודות בסיני. זה חודשיים לא יצאו הציפורים את המידבר.

רק לפני ימים ספורים נפרדה מהמנזר משלחת של ארכיולוגים שערכה חקירות באזור.

ביקורים מזדמנים. המנזר, כמור בן, איננו מעניק את שירותיו חינם אין כסף. אך הנזירים משתדלים לעזור כמי שטוב יכולתם לסטודנטים ולאנשי המדע, המגיעים לסביבה.

הנזירים, מלבד האדמיניסטרטור של המנזר, מתגוררים באגף המיוזחי של המנזר. לשם אין גישה לאיש. בחדרים קטנים מרוהטים בצניעות, מיטות, שאילו הגיעו לחנות להיטים עתיקים יכלו להימכר בסכום אסטרונומי. בדווים מבשלים לי ששת הנזירים ואחת לכמה זמן הם שותים לעצמם כבש. בסביבות המנזר על מעט האדמה החקלאית מגדלים עבורם ירקות טריים.

גם חדרי המטיילים, שיש בהם הפרידה בין המינים, מרוהטים בפשטות מירבית. מיטה, כסא ושולחן. השמיכות והסדינים פשוטים, אך נעימים למגע. השוני שבין חלקי המנזר הפתוחים והסגורים למבקרים בולט. המקום למבקרי רים מלוכלך, למרות צבא הבדווים, המנזר נקות את הסביבה, אחרי כל ביקור.

מטיילים בפתח המנזר
צאתו? אי אפשר!

אך ללא הצלחה. נראה שהנזירים השלימו עם מכת המבקרים. הם משתדלים להימנע מכל מגע עימם, שאינם חיונים. בשעה תשע בערב כבים לפתע האורות בכל המנזר, עד למחרת היום. תיירי רים, תיירים, אך מינור כמינהגו נוהג.

מנגנון

השאלה

שלא נענתה

יש שאלות הזוכות לתשובות. יש שאינן שאלות זוכות לתשובה — אך חוסר התשובה הוא טוב מתשובה.

כך היה כאשר ריאיון מנחם ברש את שריהפנים ד"ר יוסף בורג.

שאלה: האם היכרת את מר לנסקי לפני בואו ארצה? אומרים שקיבלת מ' מנו תרומה בבניין מוסד כלשהו.
ד"ר בורג: "היכרתי את שמו של לנסקי, אך לא היכרתי אותו. מעולם לא ראינו ומעולם לא דיברנו איתו."
תשובה זו עוברת בשתיקה על עיקר השאלה: האם קיבל השר אי פעם מלנסקי תרומה למוסד כלשהו — למשל, של ה' מפד"ל.

סיני

פעמונים

בארבע בבוקר

האמריקאי במכנסיים הקצרים, בעל ה' מצלמות, כשלארשו כובע-טמבל כחול, עמד מאחורי שער מינור סנטה-קתרין, וביקש בזעם לצאת החוצה.

משרתי המינור, בדווים משבט ג'בליה, עמדו מהצד וצחקו בכל פה. בתנועות ידיים, תוך הצבעה על השער, ניסו להסיר ביר לתיר שאין לו כל סיכוי לצאת.

אחרי דקות ספורות הסביר לו סטודנט, המתגורר במקום, שאין לו כל תקווה לצאת מהמנזר עד השעה 3.30, כאשר הנזירים יסיימו את מנוחתם ותפילתם. התיר לא יכול היה להבין זאת. "אי אפשר לבלוא אותי כן!" זעם.

"אפילו יבוא משה דיין, לא יפתחו בשעה זו את השער", השיב בדווי.

איך מתנזרים? האיש שהשמיע את ההערה לא תאר לעצמו שכעבור יומיים אומנם יגיע שריהבסחון לביקור ספוגי טאני, כשהוא גורר אחריו שובל של צלמים, כדי להצטלם בחברתם של הנזירים הפוטוגניים להפליא, בעלי השער הארוך האסוף בפקעת.

דיין אינו יחידי. לאחרונה הפך המינזר, השוכן בלב חצי האי סיני, ושיטודו כי כנסיה שנבנתה בפקודת המלכה הלנה אחרי ביקור בסביבה. שהיה-התעופה הקטן שנחנך לפני מיספר חודשים. הביא את חברת נתיב לפתיחת קו קבוע לסיני, אגד כלל את סנטה קתרין בסיווריו לסיני, למרות שהכביש הסלול למינזר היה עתיק מסתים כ-140 ק"מ לפניו.

אך התיירים והישראלים הפוקדים אורח, והמדענים המתגוררים בין חומותיו, לא הצליחו לשנות את מינהגיו בן מאות השנים של המינזר. בארבע לפנות בוקר מתעוררים הלנים בו, לקול פעמונים הד קוראים לששת הנזירים לתפילה. אותה שעה גם נפתח השער, ובפתחו מתייצבים בדווים משבט ג'בליה, המונה 1560 איש, והמשרת את המינזר.

בתום שעה מסתיימת התפילה, והנזירים מתפנים לארוחת-בוקר משותפת.

בשמונה מתחילים להגיע ראשוני המטיילים. הם מתקבלים בחיוך מנומס, אך בקרירות. על-ידי אחד מצעירי הנזירים, שמתפקידו להדריך את המבקרים. אך יותר מאשר בהדרכה חייבים הנזירים לדאוג לשלמותו של המינזר. ידיהם של המבקרים בכל, ואלמלא השמירה הקפדה גיית והחמורה, יתכן ובתום ארבע שנות כיבוש ישראלי היה נראה כיום אחרת. לא אחת מחליט מבקר ישראלי להיות חברמן עם הנזירים, ושואל דרך אגב כיצד הם מסוגלים להתנזר כל היום. מ' סיבות אלו גם לא מוצגים לראווה אוספי האיקונין המונה כ-200 מהעתיקים והי קרים שבעולם.

כשרות מול ישו. בשתיים-עשרה כי צהריים נסגר השער. לא אחת קרה ש' מטיילים הפסידו את מטוסם או רכבם, היות ולא יצאו לשמע הפעמונים המהדר-הדים. עד שתיים בצהריים נחים הנזירים. בשעה זו שוב מצלצלים הפעמונים, והנזירים מתכנסים שוב בכנסיה, שמחצית מה מתחת לקרקע, לתפילה עד 15.30.

בשעה זו מגיעים המבקרים, הלנים ב' מקום. על מנת להעפיל לג'בל מוסה, הם מופתעים כאשר השער נסגר בשעה שש בערב, למשך 10 שעות עד למחרת. ה' סוירים המאורגנים זוכים לאכול בחדרי אוכל כשר, המנוהל על ידי בדווים, ושעל קירותיו תמונות של ישו הצלוב.

כעת משמש המינזר גם מרכז לימודי של האוניברסיטאות השונות בארץ. אין חורש בלי שמגיעים לסנטה קתרין חוקרי רים שונים, הבוחרים לערוך את מחקריהם קרוב לנושא מחקרים ובשלוחה או לימשיית.

בימים אלו שוהים בסנטה קתרין מ' טעם הספרייה הלאומית שני צלמים, ה' עובדים על פני יותר מ-3000 תבליידי ומצלמים אותם. מחקר של התקופה ה' מיקראית עורכת במקום בזמן זה גם מדע' גיית, ד"ר לתנ"ך מהאוניברסיטה בירוש' לים.

אמו של הקיסר הנוצרי הראשון, קונסטנטיין, שביקרה בירושלים בשנת 325 לספירה.

דים טובים!" אברהם יודע על הקשרים בינינו — ולכן, בכל פעם שהוא מנסה לבלוש אחרי — הוא מחפש את אלי!"

הוא איים

להרוג אותי!"

כך הוא עשה גם בשבוע האחרון. סיפרו לו שסמדר נראתה יחד עם אלי שר, והוא החליט לפעול.

"אברהם איים שהוא יהרוג אותי אם לא אעזוב את אשתי!" אמר לי אלי, כאשר פגשתי אותו באחת המסיבות. "מאז שמעתי את זה — אני פוחד לצאת מן הבית. אני בחור די חזק — אבל אברהם הוא בריון רציני. בגלל זה אני מחזיק את מכס כשר מר-ראש. יש לו חגורה שחורה בג'ודו, והגובה שלו הוא יותר ממטר תשעים. בלעדיו — אני לא מעז לזוז צעד אחד ברחוב."

גם ביום השישי האחרון הגיע אלי למסיבה שנערכה אצל אפי הקטנה, כשר מכס נמצא לצידו. לצידו השני נמצאה סמדר.

אברהם — שהגיעה אליו אינפורמציה על מקום המצאה של אשתי — מיהר לשם. ואז קרה הדבר שמפניו חששו סמדר ואלי כל הזמן:

אברהם הגיע למסיבה. כמובן — במטרה למצוא את אלי.

מי יודע מה היה קורה שם באותו ערב אילולא אלי נעדר בדיוק באותם רגעים מן המסיבה: הוא פשוט היה רעב, זירד לקנות לעצמו סטייק.

סמדר אמרה שלום לאברהם — והמשיכה לרקוד — כאילו לא קרה כלום.

חמש שנים

סבלתי

ב ינתיים ירדה מישלחת של חברים טובים למטה — במטרה לקדם את פניו של אלי ולהזהיר אותו מפני הסכנה. אלי, שקיבל את ההודעה, לא חזר יותר למסיבה, וסמדר חזרה לביתה עם ידידה.

"שמחתי שלא היתה שם שערוריה," אר' מרת סמדר. "אבל באופן כללי — המצב נשאר כמו שהיה. אני לא יודעת אם אני עוד אוהבת את אברהם. אני לא רוצה לחשוב על זה. אני פשוט מרגישה שעשיתי את המכסימום למען הנישואין האלה. כי ניראה שאברהם באמת לא התבגר עדיין. אני רוצה בגט. אברהם לא יכול להמשיך להתחזק אותי במצב כזה. שבו הוא עושה כל מה שמתחשק לו, וזלי אסור לעשות כלום."

"חמש שנים סבלתי את כל השיגעונות שלו. אני חושבת שזה מספיק. עכשיו אני רוצה רק דבר אחד: שיעזוב אותי בשקט, ויתן לי להיות את החיים שלי."

האם סמדר — בתנוחה בה היא אוהבת למצוא עצמה: ליד עריסתה של בתה, בדירתם שברח' דינגוף.

"הצרה היא שאברהם חושב שכלי, לה' יות בחבר'ה' הוא לא שווה כלום. זה נראה לו לא בסטייל לעשות רמונטים. ככה — כשהוא יחד עם רפי וטדי וכל השאר, הוא מרגיש את עצמו במעמד גבוה. בגלל זה — הוא לא עוזב את הבר. הוא נמשך אחרי כל הוזהר המזויף הזה — ומשאר אותי בצד."

גט? לא רוצה

לשמוע!

כ מה פעמים — במשך תקופת הנישואין הקצרה שלהם — עזב אברהם את הבית, ועבר לגור בוויולה של רפי שאולי באפקה. בפעם האחרונה הוא עשה זאת לפני חודשיים.

ובפעם זו — החליטת סמדר להסיק את המסקנות עד הסוף.

"אני אשה — ויש לי זכות לחיים המגיי עים לכל אשה!" מסבירה סמדר. "התחלתי לצאת למסיבות בחברת ידידים, ודרשתי מאברהם גט."

אברהם אפילו לא רצה לשמוע על זה.

הדוגמנית

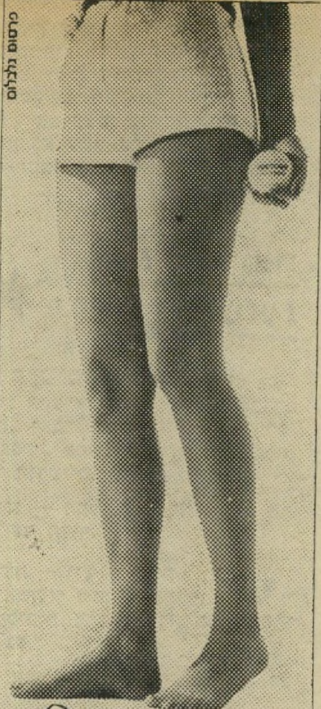
סמדר — בתור דוגמנית צילום ליד פניה האסטוטיות הפכו אותה לאחת הדוגמניות המצליחות ביותר בישראל.

"הוא רוצה גם לאכול את העוגה — גם לשמור עליה!" מתמרמרת סמדר פה.

בקשר לגט — אין לה הרבה מה לעשות. אבל כמה שנוגע לבילויים ולחיים פריי — החליטה סמדר לפעול לפי הב' תה — בלי להתחשב בדרישתו של הבעל תי מחוץ לבית.

היא התחילה לצאת למסיבות בחברתו ול בחור צעיר בשם אלי שר. גם אלי שר — כמוהם אברהם — הוא יפהפה, דגמן מצליח. מלבד זאת — הוא בוגר צלאל ועובד כגרפיקאי.

"אני מכירה אותו כבר הרבה שנים — יד לפני אברהם", מספרת סמדר. הוא חזר עליו ושופע חיים — ולכן, באופן טב' — בכל פעם שרבתי עם אברהם הוא גליח קצת להוציא אותי מהדפוסיות. חנו לא זוג מאוהבים — אלא סתם ידי"

Mer-ci

**לאשה שחשוב לה
אין היא נראית**

גרבוניים - גמישונים
ארכונים - אקסטרוניים

**בסריגת מיקרומש
מארכת ימים**

**לרווקים
ורווקות
חווייה**

שלא תישכח!

שייט מהנה לסוף שבוע
באניית א.מ. „נילי”

תעזוב את הנמל ביום ששי
22.10.71 אחה"צ, ותשוב ארצה
ביום שבת בערב

● תכנית מגוונת

● 6 ארוחות בלב ים

● 2 תזמורות

● משחקים

● תצוגת אפנה ועוד

המחיר מ-125 ל"י

נותרו אך מספר מקומות

נא לפנות:

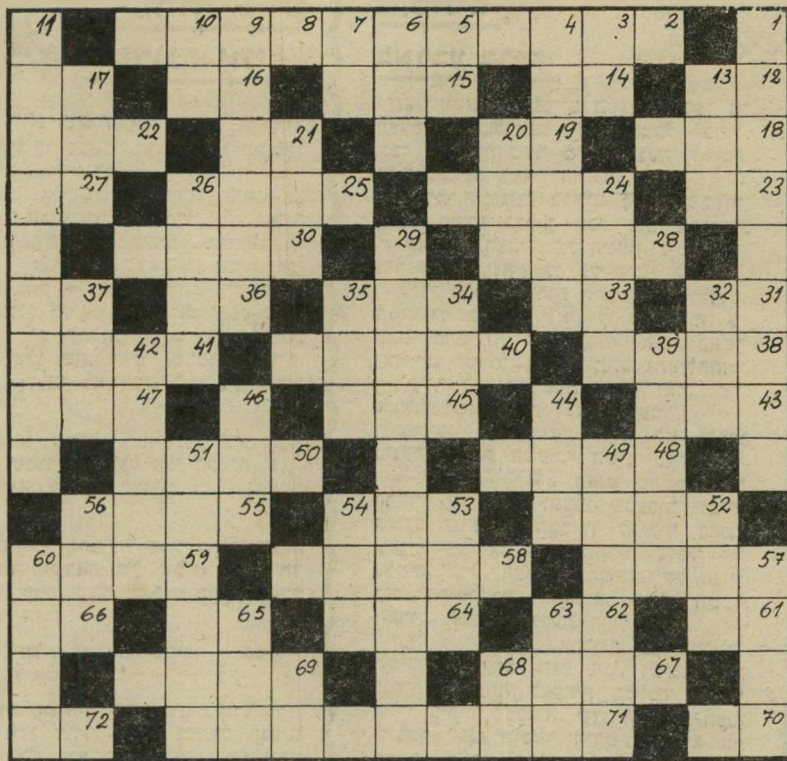
„סייטסיאנג” בע"מ

רח' הירקון 81, תל-אביב,

טלפונים: 56248, 56249

1781

תשבץ העולם הזה

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה:
„תשבץ 1781” בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן: (2) משורר עברי. זוחל
איטי. (14) אימר. (15) שקט. (16) קידומת
שם הולנדי. (17) דל, אביון. (18) בויקוס.
(19) מונח בחשמל. (21) אדון. (22) ישראלי.
אשר אודות כוחותיו העל טבעיים שרויה
מחלוקת. (23) משתחוות. (24) עשר אלף
פיים. (25) כלי נשק. (27) מילת תנאי.
(28) מספרי החומש. (30) מרכו. (31) נזכר
לעיל (ר"ת). (33) אמונה בכוח עליון.
(34) טעים לחיך. (36) עמוד מים. (37)
מספיק. (38) קוד, כתב סתרים. (40) ציביר
ליוציה. (41) יחידת זמן. (43) אליל כנעני.
(45) חסר תרבות. (47) איון, הלל. (48)
לבלר. (50) לא מקצועי. (52) כלי נגינה.
(53) דבר אחר. (55) סבל. (57) תנועה
רבייוניסטית. (58) מוכשר. (59) מחזה מאת
גוסיה לורקה, שהוצג בזמנו ב„קאמרי”.
(61) מוץ, חבן. (62) עבר, קצה, כוון.
(64) עיר קדושה לאיסלם. (65) מבני נוח.
(66) בת קול. (67) שאינו נץ ואינו יונה.
(69) אח. (70) תבלין מזרחי. (71) כוכב קול-

נוע אמריקאי, שהפך לבמאי („רחל”,
רחל וי). (72) לאום.
מאוזן: (1) נשיא ישראלי. (3) כינוי
לסדרי משנה וגמרא. (4) מושבה בדרום
הארץ. (5) נמצא. (6) תבל. (7) קולב. (9)
אוניברסיטה צרפתית. (10) בית הציפור.
(11) מושבה בצפון הארץ. (13) מעשר ה-
מכות. (17) פספוס. (20) חודש עברי. (21)
פגם. (24) חודש קדוש לאיסלם. (26) בית
מחסה לעניים. (29) סופרת אמריקאית.
בעלת פרס פוליצר עבור ספרה „תותחי
אוגוסט”. (32) בית הבליעה בגרון החי.
(34) אחורי הצוואר. (35) נחש חונק, מצוי
באמריקה הדרומית. (37) חולי. (39) תבלין
חריף. (42) שגריר ארה"ב בארץ. (44)
פחד. (46) אציל. (49) גרוד, ניקוי. (51)
אחד השבטים. (52) מהר. (53) אבן קשה
מאד. (54) גיבורת ספר מפורסם של אמיל
זולא, הנושא את שמה. (56) מתפלל. (57)
גיא. (60) כסא נמוך. (63) בחודש זה. (65)
חרב, נעזב. (68) פקודה. (69) חוט, פתיל.

זכו בפרסים

ואלה הקוראים אשר פתרונותיהם זכו אותם בהגרלה בפרסי ספרים:

פרסי תשבץ

תשבץ מס. 1769: (1) צבי ויצמן —
ת.ד. 84, רמת-גן. (2) ברכה שרף — שד'
הרצל 70, בית-הכרם, ירושלים. (3) אביבה
קינבורג — רח' רידינג 43, תל-אביב.

תשבץ מס. 1770: (1) אבי אבידן —
פנימיית בוואר, בית-דגן, ירושלים.
(2) יאיר חסון — קיבוץ חלוצה, ד.ג.
השרון התיכון. (3) שולמית ענבר — רח'
עמק הברכה 44, תל-אביב.

תשבץ מס. 1771: (1) גבי וימן.
ד.צ. 1222, צה"ל. (2) תמר ארז — רח'
שרשרת 35, אפקה, תל-אביב. (3) שולה
שפן — רח' רידינג 52, רמת-אביב, ת"א.

תשבץ מס. 1772: (1) ניסים פרחי
— ת.ד. 3233, רמת-גן. (2) חמי ישראלה
— רח' קלוזנר 10, בת-ים. (3) ניר בן-
יעקב, שיכון צבא קבע, גדרה.

תשבץ מס. 1773: (1) אלשיך אליעזר
זר — שד' ירושלים 46, יפו. (2) מלכה
הררי — ניר-עם, ד.ג. חוף אשקלון. (3)
יעקב ברנט — קרית-עשור 520/3, נהריה.

תשבץ מס. 1774: (1) אלישבע אר-
רון — מושב ישע, ד.ג. הגלב. (2) נעמי
רוז — רח' ארבע-אצות 6, תל-אביב.
(3) רבקה בן-שחר — רח' קק"ל 23, בת-
ים.

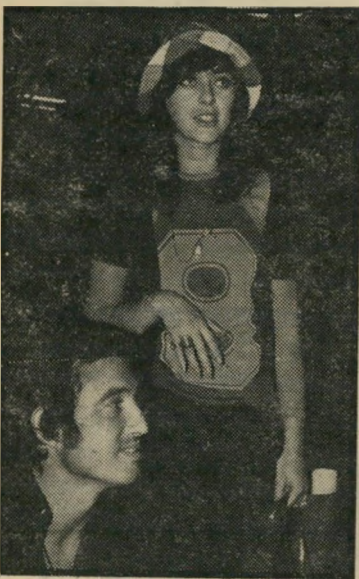
הפרסים יישלחו לזוכים בדואר.

גירושי האמרגן

ביקור המאהבת אצל האשה

רק רפי שאולי יכול לבשל מין דייסה שכזאת. גם אותי מצליח ברנש זה להפתיע מדי פעם. בשבוע שעבר הוא לקח את הדוגמנית שלו, אסתר זבכו

רפי ואתי

ונסע איתה לשווייץ כדי לבקר שם את בתו ואת אש-תו, מנדי, שלאחר מסעור-תיה בספרד הגיעה לארץ ההרים המושלגים. רפי חזר לאחרונה לחי-קה של אתי, לאחר שגר תקופת-מה בוילה שלו ב-אפקה עם צרפתייה יפהפיה בשם פרנציסקה. תודו, גם אתם, שלבקר אצל האשה, עם המאהבת – זה בהחלט רעיון בלעדי של רפי.

או לאט-לאט מסתבר שהגבר הנ"ל הוא לא כל-כך מיליונר, וסריטה היתה נאלצת להמשיך לעבוד בלוס-אנג'לס, כספרית-בית. סריטה וה-מיליונר ביקרו לאחרונה ב-ארץ, וזמן קצר לאחר שובה לגניוורק, הגיעו משם סיפורים שאו הוא או היא עזבו את הבית וכל העסק חם ונשלם. ולשוק החתיכות שלנו יהיה, כפי ה-נראה, העונג לשוב ולקבל לזרועותיו את סריטה.

בבית אמה והשכירה את דירת חמשת החדרים שברחוב פרישמן בתל-אביב. המרוהטת בסיגנון עתיק.

דני, שנכשל מבחינה עיסקית בכמה מהפקותיו האחרונות, ביניהם קפוז, פסטיבל קצב ביריד המזרח ותחרות כדורגל בליווי הופעת להקות קצב, הגיע למסקנה שדמי השכירות של הדירה יאפשרו לרעייתו בניפרד לחיות ברוחה ולממן את לימודיה באוניברסיטת תל-אביב.

הסדר נוסף עליו הסכימו השניים: עליזה תקבל את הבע-לות על הדירה, כך שלאחר שהיא תשלם את המשכנתא בסך 30 אלף ל"י, תעבור הדירה, ששווייה מאה אלף ל"י, לרשותה. וזוהי בכלל מתנה לא רעה לסטודנטית לארכיאולוגיה והפ-רעות בתיקשורת.

עליזה היא אשתו השנייה של דני דגן, יליד משמר העמק. בקיבוץ הוא נשא אשה, ממנה יש לו שלושה ילדים. אחר התגרש ממנה ועבר לגור בתל-אביב.

את עליזה הוא הכיר במצפה-רמון, בתקופת שירותה בצה"ל. על התקופה ההיא מספר דני בנוסטאלגיה:

"אין מראה רומנטי יותר: הירח עולה בשמיים ומסביב רואים את צלליות האבנים." אבל מתברר שהנוסטאלגיה אינה עוזרת בחיי הנשואים. לאחר הפירוד לקח דני כמה תמונות, מקלט טלוויזיה, שמיכה – ועבר לגור במשרד.

על חלק מהסיבות שהביאו לפירוד, מספר דני: "ברור שגם שתי הבנות שלי והילד, מנישואי הקודמים, שגר אצלנו, העיקו בצורה כלשהי על חיינו המשותפים.

"עליזה היא מבשלת מצויינת – אבל רק כשהיא רוצה לבשל.

"היא תמיד היתה איתי, גם במלחמת ששת הימים, כאשר הצטרפה אלי ליחידת סיור בסיני, אבל בסך הכל היא בחורה קצת לא מציאותית."

"למרות הכשלונות בעסקים ובחיי האהבה, מזהיר דני: "אני תמיד אתאושש! גם בעבר הפסדתי כסף רב, אבל גם הרווחתי. שום דבר לא ישובור אותי. לקחתי כעת את ההנהלה של וזובור, תמורת 50 אחוז, ואני פותח שם מועדון בשם המסיבה. אני מבטיח לכל המעוניינים, שאם ירצה הגורל ואמצא אמא לילדים שלי, שתהיה גם מיליונרית, גם יפהפיה ושגם תחזר אחרי במרץ, אאלץ להתמסר לנישואין – בשלישית."

בשבוע הבא עומד להתגרש אחד הזוגות הידועים בבחמה התל-אביבית. הוא – האמרגן דני דגן (37) והיא – עליזה דגן (26). יפהפיה אך לא טיפשה, המצטיינת במאתימטיקה וב-שחמט.

המשבר בין בני הזוג החל כבר לפני שנתיים. כל נסיונות

עליזה ודני דגן

ההתפייסות בזמן הזה, נכשלו. גם הנסיון האחרון בסידרה: ירח-דבש מאוחר באירופה, לא הצליח.

הפירוד הסופי חל לפני כחודשיים, כאשר עליזה חזרה לגור

הספריה והמיליונר

מי לא זוכר את סריטה אברג'יל, הספרית הנחמדה, שעזבה אותנו, כאשר לפתע פתאום התאהבה לה במיליונר אמ-ריקאי ונסעה עימו ללוס אנג'לס?

סריטה

(או כ-600 אלף ל"י ברוטו לשנה) לכן מגיעים לה 3000 ל"י מזונות ולא 2500. נו, באמת, אם כבר מדברים על סכר-מים כאלה, מה זה 500 ל"י יותר או פחות?

מזונות של 2,500 ל"י לחודש

החליטו השניים לסיים את המריבה בדו-קרב מכוניות. הם התנגשו זה בזה – אבל בתוצאת תיקו: שתי מכוניות הרוסות.

לפני חצי שנה התגרש הזוג אולביק. כששאלתי השבוע את חווה אם היא רוצה להתחתן עם ברטון הלפרן, השי-בה: מה זה יעזור לי מה שאני רוצה? אינני יכולה להתחתן עם ברטון, מפני שהביגמה אסורה בישראל. בינתיים ברטון, אחד מבעלי החברה ליחסי צי-בור הלפרן-פרימן, משרדות רוט-שילד 105 בתל-אביב, נשוי לשולמית, ולפי החלטת השופט המחוזי מקס צ'רנובילסקי הוא מחוייב לשלם ל-אשתו 2500 ל"י דמי מזונות.

קבע השופט: "בבקשה זו מבקשים אשה ושלושה ילדים את מזונותיהם מאת הבעל והאב. רמת החיים היתה די גבוהה כפי שמסתבר מהעובדה שה-משפחה גרה בוולה שכורה בסביון, ו-אין ספק שהאשה והילדים זכאים להמ-שיך באותה רמה גם אחר שנפל ריב בין בני הזוג... כשאני לוקח בחשבון את ה-רמה ואת העובדה שהמדובר באשה ו-שלושה ילדים, אינני יכול לקבוע פחות מ-2500 ל"י מזונות זמניים..."

הבעל, שיצא השבוע יחד עם שלושת ילדיו לארצות-הברית להלוויית אימו, לאחר שהתחייב לשלם מזונות כל סכום שיפסוק בית-המשפט, נבהל כנראה מ-גובה הסכום. הוא הורה לעורך-דינו, ל-הגיש עירעור לבית-המשפט העליון ו-טענה שהסכום שנקבע על-ידי בית-ה-משפט המחוזי, הוא מופרז. שולמית, לעומת-זאת, טוענת כי בע-לה מרוויח 120 אלף ל"י נטו בשנה

אני רוצה להגיד לכם, שמהסיפור זה, אפילו אני ליקקתי את האצבעות. אתם יודעים כמה כסף ברוטו, לפני המיסים, זה 2500 ל"י נטו? אז ה-שבוע חייב בית-משפט ישראלי בעל ל-שלם לאשתו מזונות בסכום האסטרונו-מי הזה.

הפרשה התחילה עוד לפני 13 שנים: הפירסומאי ברטון מוצ'ל הלפרן, יהודי דתי יליד ארצות-הברית, נשא ל-אשה את שולמית, צברית תימניה, אז בת 18. שש שנים חי הזוג בעושר ובאוויר. שש שנים בלבד. אז נפסק ה-אושר. שולמית החלה חושדת בבעלה שהוא מנהל חיים כפולים. ולא סתם, אלא עם החברה הכי טובה שלה – חווה אולביק, אשתו של רופא ה-שיניים יואל אולביק, שהתגוררה ב-שכנות לזוג הלפרן בסביון.

מה שהרגיז במיוחד את שולמית הוא שבעלה נסע לספארי באפריקה יחד עם חווה, בעוד שלה הוא סיפר שיצא לסיני.

על אותה נסיעה, סיפרה חווה אול-ביק: "כל אחד מאיתנו נסע לאפריקה על חשבון. ברטון נסע בשליחות מ-רדו, ואני כדי לנח אחר תקופה של מריבות עם בעלי."

טענה נוספת של שולמית נגד בעלה, אותה העלתה בפני ידידיה: "הוא נתן לפילגוש שלו מתנות. בין השאר גם מכר-נית סימקה."

כשגילה הגלגל הרביעי במשולש, רי-פא השיניים, איזה יחסים שוררים בין אשתו לבין חברו ברטון הלפרן, הוא ניסה לפגוע בו פיזית. לא פעם הגיעו ל-ידי מכות. אבל כמו ג'נטלמנים אמיתיים,

העולם הבא

בעריכת

חיים

בנאי

איך לזכות בטוֹטוֹ?

שני חברים נפגשו בתחנה של טוטו-כדורגל. אמר האחד: „תראה מה זה, אני אף פעם לא זוכה.“ השיב לו חברו: „אני דווקא זוכה כל שבוע במשהו.“ איך זה? „פשוט מאוד: כל יום אני חולק לבית-הכנסת ומתפלל.“ „יופי, גם אני אעשה כמותך“, מרוצה החבר. אחרי חודשיים נפגשים השניים שוב: „נו, הרווחת משהו?“ שואל נותן העצה. „שום דבר, ותאמין לי, שהתפללתי כל יום“, משיב חברו בהתמרמרות. „באיזה בית-כנסת התפללת?“ מתעניין המרוויח. „בית כנסת אוהבי ציון שבשכונה שלי“, באה התשובה. „אז זה בכלל לא פלא שלא הרווחת. זהו בית-כנסת של פיס!“

באלונים

זה היה בימי סטאלין

כתבנו המשוטט ביקר בברית-המועד צות, ופגש שם פועל אחד שהיה מאחר כרונית לעבודה. יום אחד ניגש לאותו פועל הקומיסר ואמר: „שמע חבר, אם תאחר עוד פעם אחת, תעוף לסיביר!“ אבל מה לעשות, ולמחרת היום קם אותו פועל שוב באיחור? הוא הת-לבש מהר ורץ כמו משוגע לכיוון האוטובוס המוביל אותו לעבודה. בדרך עוצר אותו חבר, ושואל אותו

למה הוא ממהר. הפועל מסביר לו. „אז מה אתה מתרגש“, מייעץ החבר. „עלה לאוטובוס, שבור חלון, יבוא שר-טר וישאל מי שבר את החלון, תקום ותגיד שאתה. הוא יעצור אותך, ותהיה לך סיבה לאיחור.“ הפועל קנה את העצה, עלה לאוטובוס ושבר חלון. בא שוטר ושאל: „מי שבר את החלון?“ כל הנוסעים באוטובוס קמו.

עוד פתרון...

בשבת שמעתי עוד מזימה מבריקה לבעיית לנסקי: „שמת בטח לב“, הסביר לי אחד מעובדי בריכת „אכדיה“, „שלנסקי חולך כל יום לבריכה ומשתוץ. למה כל יום? זו הוראה של ממשלת ישראל. הוא חושב שדואגים לבריאותו. שיחשוב!“ „כל יום הוא משתוץ ארבע שעות בשמש! עד שיחיה שחור כמו כושי. ואז אפשר יהיה לגרש אותו, לפי החוק, מן הארץ — בתור כושי יהודי!“

זוהר ידן

הכושים היהודיים

מסיפורי ידי מנוסי:

כושי יושב בתחתית בנין-יורק וקורא בעיון עיתון אידי-ש. מולו יושב יהודי, העוקב אחריו בתימהון. „אתה יודע לקרוא אי-דיש?“ שאל לבסוף. „בטח“, אמר הכושי. „אני יהודי כושי“. „באמת?“ שאל היהודי, „אז אתה בוודאי טובל מאוד!“ „לא נורא“, השיב הכושי. „אני לא מספר לאף אחד שאני כושי.“

הבקבוק והמעיל

„איך התפוצץ לך הצמיג?“ „עליתי על בקבוק חלב.“ „מה, לא ראית אותו?“ „לא, הילד המטומטם החזיק אותו מתחת למעיל שלו!“

בילוי שנתי

שמע, אני ואשתי בילינו נהדר בי-שנה שעברה על חוף-הים. קודם היא קברה אותי בחול, אחרי-כך אני קברתי אותה. אז השנה אני חולך להר-ציא אותה.

שמפו ביצים

ירוחם נכנס לבית-מרקחת ומבקש בקבוק שמפו. „איזה שמפו אתה רוצה?“ „איזה יש לכם?“ „יש כל מיני. יש שמפו ביצים...“ „זה טוב גם לראש?“

האמת על

פרשת לנסקי

מדינת-ישראל לא רצתה לתת למאיר לנסקי לעזוב את הארץ. אבל מה לעשות כשהאטלקים האמריקאיים, השייכים בחלקם למאפיה, הפגינו ליד השגרירות שלנו בני-יורק — עם של-טים „שלח את עמי?“ אז לא היתה לנו ברירה, אלא לתת לו לעזוב. עם המאפיה מסוכן להת-עסק, אבל כראוי למוח היהודי, עשינו זאת בצורה אלגנטית, ולא חידשנו לו את הוריו.

כינת המודעה הקטנה

קח את אחד מעיתוני-הערב של יום שישי, פתח את מדור השידור-כים וקרא. אני מבטיח לך שתצחק כל השבת.

דוגמאות? בבקשה:

„אולי בדרך זו אמצא אותך, אני רווקה נאה ממוצא תימני, 22/157, פקידה סולידית ומסורתית, מעוניינת בהיכרות רצינית עם רווק נחמד — רק ממוצא תימני או אשכנזי.“

זה מה שנקרא מיזוג גלויות!

„עבור ידידתי, בת 25, ביולוגית, לפנות בערב ל — — —.“

נא לתקשר, חיידק.

„פרטי, גרוש בלי ילדים, 36/175, אשכנזי, רכוש + דירה, מעוניין במת-אימה, דחוף, לפנות ל — — —.“

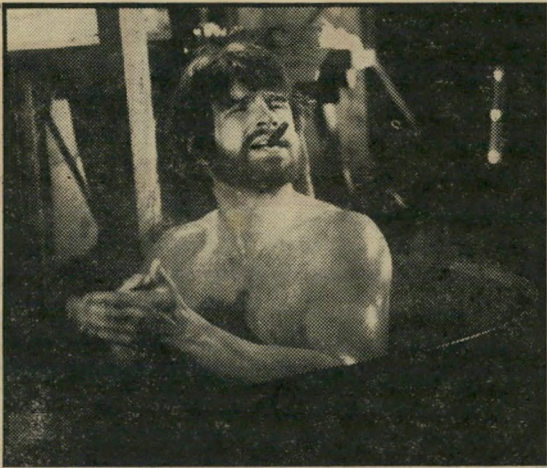
„תוססת (אך מהססת), נאה ואינטלי-גנטית, מעוניינת בעליו (אך לא פזיו), אשכנזי, אקדמאי, עד 35.“

ניתוח מכסיקאי

רופא צעיר ממכסיקו בא לארץ, כדי לעבור השתלמות בניתוח-ילב אצל רופא ישראלי מפורסם.

שני הרופאים נכנסו לחדר-הניתוח. כעבור חמש דקות נראה הישראלי יוצא. כשהוא היסטרי לגמרי.

„דוקטור גונזאלס, אתה לא מוכרח לצעוק אולה כל פעם שאני תוקע את האיזמל!“

באיטי: ההתיישבות האובדת

תיעה, בהתחשב עם העובדה שהאופיום מביא למצבי אפאטיה.
יש בסרט סצינות הומוריסטיות, כמו קבלת-הפנים ליצאניות המגיעות לעיר, וסרקאזם, כמו בדבריו של פרק-ליט בעל חלומות פוליטיים, הממריץ את מקסיקייב שיגן בחייו על רכושו, וכך יהפוך לסמל "היוזמה הפרטית הנר-מסת ע"י האינטרסים של החברות הגדולות", — כשסמל זה הוא, כידוע, קלפן ורועה-זונות.

הנוערב

ללא נוערבון

הקלפן והיצאנית (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — בי-מיסגרת מסע הדמיסטיפיקציה של תולדות ההתיישבות במערב ארצות-הברית, מסע שצ-ריך להבהיר בין היתר כי פולחן האקדוחנים פסול, כי האינדיאנים לא היו נבלים והשריפים לא היו תמיד גיבורים; בא הבמאי רוברט ("מאש") אלטמן ומציג הת-פתחותה של עיירת-כורים שכוחת-אל, בה שתי הדמויות החשובות והבולטות ביותר הן קלפן, שמספרים עליו כי הרג פעם מישהו בקרב אקדוחנים, ויצאנית בעלת יוזמה מיסחרית מפותחת.

אין בעצם כל פסול בגישה זו לתיאור המערב הפרוע, ואין ספק כי כל הבוץ, הזוהמה, האפרוריות והגסות של הדמויות המתוארות בסרט, יש בהם מימד שונה מכל מה שמקובל במערבונים. אלא שבסרט זה הופכים כל הפר-טים הצדדיים הללו לעיקר, ואף אחת מן הדמויות האנוש-יות בו אינה מצליחה לבלוט באמת על רקע, הנראה חשוב הרבה יותר מהן.

וארן באיטי, בדמות קלפן מקסיקייב, הגוול את כספי הכורים ליד שולחן-המישחקים, ובעזרת הזונות שהביא להקלת מועקתם של הגברים הבודדים בעיירה, הוא תע-רובת מוזרה של ערמומיות ואוויליות, תערובת המשתנה לפי רצונו של הבמאי, ולא לפי התפתחות הגיונית של העלילה. ואילו ג'ולי כריסטי, בדמות גברת מילר רודפת-הבצע, המארגנת בית-בושת למופת בשותפות עם מקסיקייב, ובזמנה הפנוי מעשנת אופיום. היא פעלתנית במידה מפ-

בנוידבר בלי

מכונת כביסה

בודדים בערבה (תכלת, תל-אביב, אוסטרליה) — סרט זה, אשר הוצג עלידי אוסטרליה בי-פסטיבל-הסרטים האחרון בקאן, מנסה להטיף, בכל כוחו, למען אסכולה אשר מאז ימי ז'אן-ז'אק רוסו הולכת ומכ-ריזה כי האדם חייב לחזור אל חיקיה הטבע, וכי החיים המודרניים משחיתים אותו ואת ערכיו.

במיקרה זה, המדובר בילד ואחותו הגדולה ממנו, המוצאים את עצמם בודדים לגמרי, בערבה הצחיחה של אוסטרליה, לאחר שגדלו בין קירות, גדרות, כבישים ומי-כונות-כביסה מודרניות.
בהתחלה קשה עליהם ההסתגלות לחיים החדשים, הנכפים עליהם, מאחר ואינם מוצאים את דרכם חזרה לתרבות. אבל אחר כך, בעזרתו של כושי צעיר, בן שבט מפגה, העובר את מיבחו הבגרות שלו בכך שהוא צריך לשהות תקופה מסוימת במידבר לבדו, מסתגלים השניים לאורח החיים הפראי, ואפילו גהנים ממנו, עד אשר הם מגיעים לכביש אספלט אשר יחזיר אותם לחיק התרבות. חרבה דברים אינם קורים במשך כל הסרט הזה. זהו בעיקר סרטו של צלם, (הבמאי ניקולאס ריי היה בעבר צלם מהולל, שעבד עם לואי וטרופו) המנציח את אלפי הפנים של הערבה האוסטרלית, ותוך כדי כך עורך הש-וואות אינסופיות בין החיים בחיק הטבע, עם הפרימי-טיביות שבהם, לבין הקירות האטומים והמחניקים של העיר הגדולה. הסרט מלא וגדוש רמזים מיניים, שהם הרי חלק בלתי-נפרד מן הטבע, ויש בו כמה התקפות חזיתיות על האדם המודרני, למשל בדמות רוצחי חיות

אגוסטר וגומפיליל: חזרה לעצים

שלא לצורך, בעזרת רובים טלסקופיים, בהשוואה לכושי החורג חיה רק כאשר הוא רעב, ורק בעזרת כלי-נשק, הנותנים לחיה לפחות סיכוי להינצל.
העניין כולו הוא שקוף למדי, ואין הסרט מחדש הרבה אחרי השליש הראשון.

אמנם ג'ני אגוסטר, בדמות הנערה, דיוד גומפיליל (הנ-ער הכושי) הם סימפטיים בהחלט, אבל צופה שירצה באמת להנות, יצטרך להצטיין בסבלנות רבה כדי לעבור את כל החוויה בנוסח ריי.

הסרטה חדשה עומדת להפתיע את שמי הארץ בשמות מוכרים. בצד תגליות חד-שות, ובשידוכים של כשרונות צעירים עם טובים בדוקים: לא ביום ולא בלילה, מחזהו הנוגע ללב של אברהם רו, יקבל מימד שביעי עם מפיקים ישראליים-אמרי-קאיים, מדרכי סלונים וסטיב ברוידי. סלונים הוא מי שהפיק את אטורי החור-פש, וכפי הנראה נמשך תמיד דווקא אחרי נושאים אנושיים ובעייתיים, וברוידי הוא מפיק התיק, שהפיק את השועל, שיכנוע ידידותי, והמתפרפר (האחרון מוצג בת"א).

הפתעת הליהוק היא, בלי ספק, מי שנר-עד לתפקיד אביהגבור, אדוארד ג' רר-בינסון, שועל-בד ותיק ומנוסה. בנו, שהוא הדמות הראשית בסרט, תשחק לעומת זאת עלידי שחקן צעיר, שהפך תוך כמה חוד-שים לכוכב בארצות-הברית, שם הוא מופיע כגיבור סידרת הטלוויזיה "עורך-דין צעיר". וכידוע, מה שעושה הטלוויזיה לשחקן בשלושה חודשים עולה על מה שהקולנוע מסוגל לעשות לשחקן בשלוש שנים. וכך קורה שזלמן לבקוביץ, בנו של רב יהודי, הפך לסלמן קינג, כוכב הליודי לכל דבר, תוך פחות משנה.

אבל כדאי לזכור שגם אדוארד ג' רובינר-סון נשא פעם שם אחר, כי הרי קשה להאמין שהוא נולד ברומניה עם שם שכזה.

עיוור וחולמתי. הסיפור של לא ביום ולא בלילה נאמן למקורו הבימתי: חייל שאיבד את מאור-עיניו פוגש בבית-החולים בוקנה שראייתה נהרסה. ירדות מוזרה

כוכב לבקוביץ'
זלמן הפך סלמן

מתפתחת בין השניים. היא מאמינה שהוא אינו אלא סנדר, אהובה שעוב אותה אחרי לילה סוער לפני 35 שנים. הוא והיא עוברים דרך משותפת של יסורים גופניים ונפשיים כאחד, עד שהם מוצאים את האומץ והכוח להשלים עם המציאות.

אלי כהן, ששיחק את תפקיד הצעיר על הבימה משתתף הפעם ככוכב התסריט (יחד עם גיזה סלונים, אשת המפיק). השני היחידי שהכניסו בסיפור המקורי נעשה למען זלמן-סלמן. הוא יהיה אמרי-קאי, שבא לשרת בצה"ל, ולא צבר, אבל בתפקיד סקולובה, המורה הוקנה בעלת החלומות, תופיע מרים ברגשטיין-כהן (ש-הופיעה גם במקור הבימתי). ובצידה מישא אשרוב ודליה פרידלנד, כרופא ואחות.

אין ספק שישראלים רבים ימצאו כאן דרך אל הבד, כי עדיין לא להקו חברי-חדר של הגיבור, נערתו ואמנים הבאים להופיע בפני פצוץ צוח"ל. באחד המעמדים המרכזיים של הסרט.

הבמאי, אמריקאי צעיר בן 33, סטיב שטרן, שגם עליו מספרים שהוא כוכב מבטיח ועולה (בינתיים ביים רק את המתפרפר) זמלו צלם ישראלי כשרוני שזה לו סרטו הראשון בצבע, אמנון סולר-מון. וכמו שנאמר, בשעה טובה לאורחים ולמארחים.

תדריר

תל-אביב

*** השוד המוקדם (אופיר, אר-צות-הברית) — פשעון המעניין יותר במר-כיביו המישניים — כלומר, בתיאור חזירת המימסד לחיי הפרט — מאשר בסיפור השוד המתוחכם, שצריך להיות בעצם עי-קר העלילה. שון קונרי טוב בתפקיד הראשי.

*** נשוי בעל בורחיו (אלנבי, אר-צות-הברית) — ואלתר מתאו בשיא כוש-רו, כרוק אשר נושא לו אשה רק כדי לכסות בה את גרעונותיו בבנק. מצחיקון שתחילתו מוצלחת וחרפה הרבה יותר מסופה.

*** ג'ג (גת, ארצות-הברית) — מל-חמת-הזרורות באמריקה מגיעה למסקנתה האבסורדית הסופית, בסרט אלים ולא מער-דן ביותר, המוכיח שהגיל הוא לעתים

מכנה-משותף חזק יותר אפילו מקשרי-דם. *** ריון לרבו (סירמה, ארצות-הברית) — מערבון הומוריסטי בנוסח הישן והטוב של הארד (ריו בראבו) הוקס, עם ג'ון ויין בתפקידו הנצחי כמשליט החוק והסדר.

*** איש קטן גדול (פאר, ארצות-הברית) — פרקים מתולדות המערב, חלקם מוצלחים יותר וחלקם פחות, אבל ראויים להתעניינות, בזכות הברקותיו של הבמאי ארתור פן, ונוכחותו של דאסטין הופמן. *** קיץ של אהבה (מוגרי, אר-צות-הברית) — להיט אמריקאי על נער ההופך לגבר במשך חופשת-קיץ, בשנות ה-40, בעזרתה של אשה צעירה אשר נשארה גלמודה לאחר גיוס בעלה. מתוק, צבעוני ורומנטי.

ירושלים

*** התפשטות (סמדר, ארצות-הברית) — סרט מלא חכמת-חיים וזיק-חות, המסיף להבנה הדדית בין הורים

וילדים באמריקה. הבמאי: מילוש (אהבו-תיה של בלונדית) פורמן.

*** פאטון (ירושלים, ארצות-הב-רית) — ביוגרפיה של המצביא האמריקאי של מלחמת-העולם השנייה, מנסה לתת עומק ועניין לדמות, הרבה יותר מן המקור בל בהוליווד. מישחק וירטואוזי של ג'ורג' סי' סקוט.

חיפה

*** למות מאהבה (אורה, צרפת) — סיפור אמיתי על מורה שהתאבדה, לאחר שנודתה מן החברה בגלל אהבתה לאחד מתלמידיה. התקפה מוחצת על צורת-המחזן של ה-"אינטלקטואלים" בצרפת.

*** מוות בונצציה (עצמון, אי-טליה) — גירסה יפה מאד, אבל לא נאמנה ביותר, לסיפורו של תומאס מאן, על אהבה מוזרה בין אמן מודקן לנער יפהפה. אחד מהישיגים האסתטיים החשובים של תקול-נוע.

העולם הזה

העולם הזה מגלה

בתו שנרומל

מתבודדת

על הר-סיני

גאולה נוני מתחתנות

